ALEX MIHALCEA

otrăvuri blonde

virtual-project.eu

roman polițist

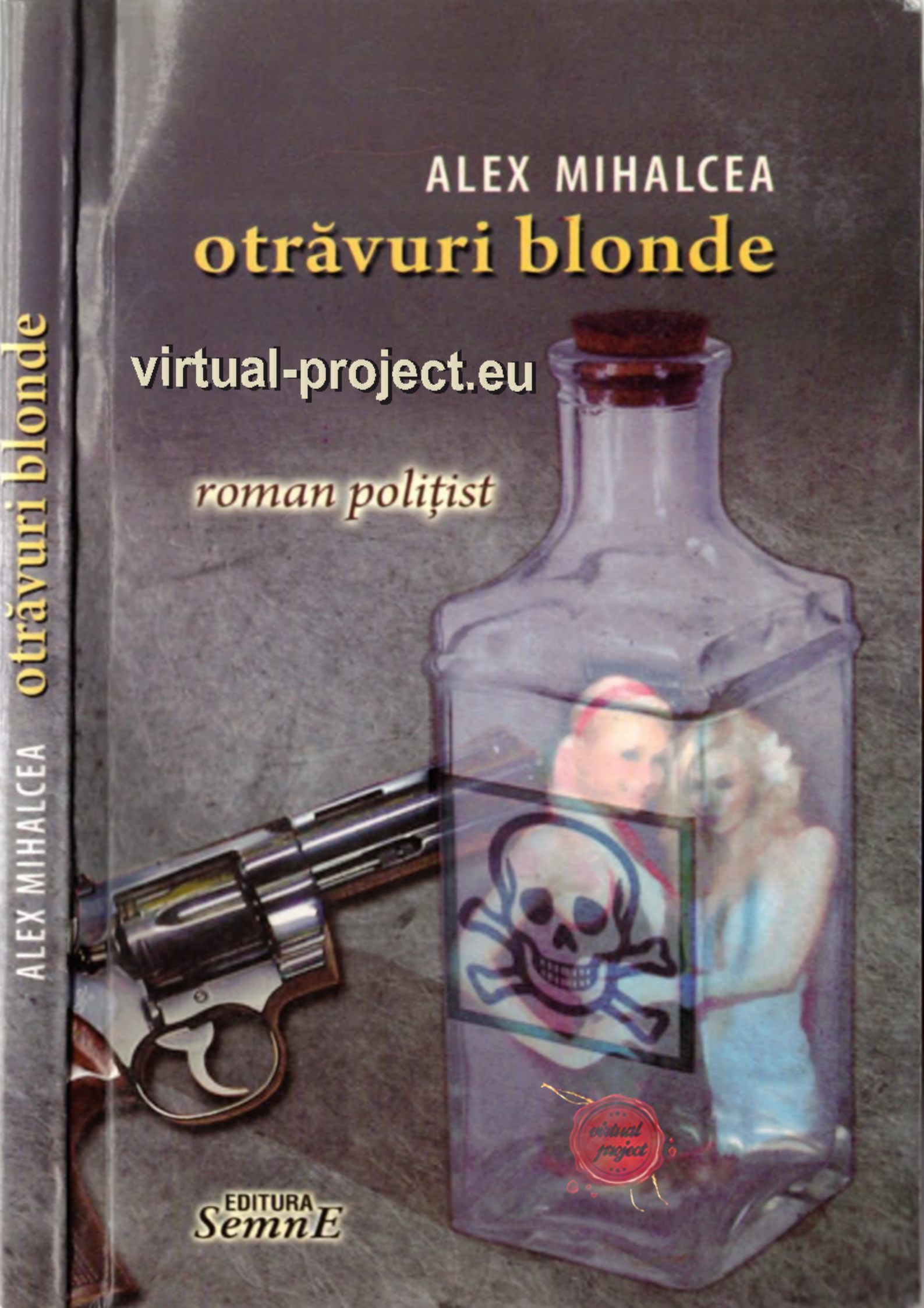

virtual project

EDITURA SemnE

ALEX MIHALCEA otrăvuri blonde

Alex Mihalcea

OTRĂVURI BLONDE

roman polițist

EDITURA SemnE
– 2009 –

Coperta: ADRIAN PANDEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALCEA, ALEX
Otrăvuri blonde / Alex Mihalcea – București: Editura Semne, 2009
ISBN 978-973-624-720-0

821.135.1-323

Acţiunea sau inacţiunea acestui roman (*rămâne să apreciaţi dumneavoastră, după cum vă lasă inima*) *nu se bazează pe fapte reale. Recunosc însă că m-am lăsat influenţat – cu vrere sau fără vrere – de unele lecturi care, printre altele, au constituit farmecul adolescenţei mele. Faptul că am plasat acţiunea într-un oraş american, nici eu nu ştiu care, este cu totul şi cu totul întâmplător. La fel, orice asemănare cu situaţii sau personaje, fie ele în viaţă sau decedate, este neintenţionată.*

Însuşirile minţii noastre, pe care le denumim analitice, nu prea sunt făcute pentru a fi supuse analizei. Le apreciem numai după efectele lor. Ceea ce ştim, printre altele, despre ele e că sunt, pentru cel ce le are într-o măsură neobişnuită, un izvor de bucurii din cele mai mari. Aşa cum omul voinic se bucură de puterea lui trupească şi se complace în exerciţii care îi pun muşchii în mişcare, tot astfel analistul se mândreşte cu acea uşurinţă a cugetului său de a descurca lucrurile. Îi fac plăcere până şi cele mai neînsemnate prilejuri care îi pun la încercare talentul. E îndrăgostit de tot ce e enigmă, rebus, hieroglife şi dă dovadă în dezlegarea lor de o isteţime atât de deosebită, încât pare supranaturală în ochii celor ce n-au decât o inteligenţă obişnuită. Rezultatele dobândite prin chiar spiritul şi esenţa metodei sale par într-adevăr a fi rodul unei intuiţii.

E.A.Poe, *Crimele din Rue Morgue*

Nici n-aveţi idee ce poftă de citit îţi vine tocmai în clipa în care te aşezi la masa de scris.

Alfredo B. Echenique, *Ghidul trist al Parisului*

1.

De la primele ore ale dimineții, razele fierbinți ale soarelui mângâiau orașul, prevenindu-i pe locuitori să se pregătească pentru o zi caniculară. Nici o adiere nu agita frunzele copacilor din *Central Park.*

Dacă vreți alt decor, mai răcoros și poate mai intim, am putea plasa acțiunea seara ori noaptea. Am vorbi atunci de luna rotundă ca obrajii unei babe dolofane care nu-și mărturisește vârsta nici la tribunal, de stele care strălucesc ca ochii unei fecioare ce se droghează și, ca să punem vârf acestui decor atât de îmbietor, am putea adăuga o cucuvea pe creanga uscată a unui copac.

Din numeroasele mele lecturi, am observat că mulți pretinși sau veritabili autori de romane polițiste își încep cam în acest gen operele lor nemuritoare. Dacă subiectul este plin de un optimism mai mult sau mal puțin robust, debutează cu soarele; dacă, dimpotrivă, este vorba de o dramă zguduitoare, de nu îți vii în fire trei zile după ce o lecturezi, îi plasează acțiunea într-un decor nocturn.

Întrucât eu nu sunt scriitor, ci – ați ghicit, nimic nu vi se poate ascunde – un pârlit de detectiv particular, încep prin a vă mărturisi bucuria mea că vă găsesc în deplină sănătate și prosperitate. Satisfacția pe care o încerc este îndoită, când constat că sunteți pregătiți pentru a mai schimba câteva vorbe menite să ne mai scoată din plictisul acestei vieți incolore în care ne zbatem, dovedindu-ne nouă înșine și apoi rudelor iubitoare, ce așteaptă să ne moștenească, dar și dușmanilor, că mai trăim încă și ne simțim bine mersi.

În ziua aceea – nu este necesar să precizez nici luna și nici anul – sosisem ceva mai târziu (nu știu cu cât, numai în romane și în filme detectivii se uită la ceas de trei ori pe secundă) la birou – „sărăcăciosul meu magazin de inteligență”, vorba lui Phillip Marlowe, acel Tarzan călare pe o trotinetă roșie, cum îi spusese cineva, nu mai știu cine, desigur fără intenția de a-l jigni. Vă întrebați care Phillip Marlowe? Fermecătorul detectiv particular creat de Raymond Chandler, cunoscutul scriitor de romane polițiste. Drept să vă spun, doream nespus să-i calc pe urme, dar – trebuie să recunosc – eram încă departe de performanțele sale.

Dacă este să mă refer la mine, situația în care mă aflam nu mă putea mulțumi. (Dar oare când este omul pe deplin mulțumit!) Faptul că nu de puține ori jucam un rol hotărâtor în derularea unor evenimente strâns legate de cazurile anchetate (dacă le aveam) este ghinionul meu. Nu-mi place să mă aflu în centrul atenției, dar această ipostază nu ține de dorința sau voința mea. Eram pe picioarele mele, nu depindeam decât de talentul și competența mea în lămurirea unor situații, aveam o secretară (o tânără cu foarte mult vino-ncoa, dar cam atât, care nu manifesta decât un vag interes față de clienții mei) și închiriasem două încăperi într-un bloc vechi, cu mai multe niveluri, situat în zona centrală a orașului. Biroul meu propriu-zis era, de fapt, o cameră cu tavan înclinat spre cele două ferestre (ați ghicit, era situat la mansarda clădirii), cu câteva fotolii, dar și scaune, grupate în fața unei mese de lucru achiziționate de la un magazin de mobilă veche, dar elegantă, din apropiere. Pereții erau tapetați, dar în ceea ce privește calitatea tapetului prefer să păstrez tăcerea. Ce-i drept, biroul meu avea o așezare foarte romantică. Când l-a văzut prima dată, secretara mea mi-a spus că este încântată în special de priveliștea asupra hornurilor și acoperișurilor clădirilor din vecinătate, după care a plecat trântind ușa. Mie îmi trezea însă un sentiment de intimitate și de odăiță natală, precum și pofta de a cultiva cactuși, o îndeletnicire foarte plăcută, dacă aveai timpul necesar. (În ceea ce mă privește, eu nu aveam.) Maghernița avea lift, dar acesta scârțâia din toate încheieturile, așa că, dacă te încerca frica sau sufereai de claustrofobie, puteai folosi scara, abruptă, din care se desprindea un adevărat labirint de coridoare. Nu le puteai rătăci, pentru că te călăuzeau vocile răsunătoare ale celor care, atunci când îți era lumea sau viața mai dragă, intonau psalmi de genul „Fii gata, bunule creștin, căci vine Ziua de Apoi”, de ți se zbârlea pielea pe întregul corp, căutând cu viteză sporită de deplasare calea adevăratei izbăviri. Uitasem să vă spun că la parterul clădirii se găsea sala de întrunire a Bisericii Tuturor Sfinților, o sectă evlavioasă, de la care aflai, dacă nu știai, că, la urma urmei, iadul nu este făcut pentru a te bucura. Strâns lipit de sala respectivă se afla barul *Înălțarea la ceruri,* o tavernă amărâtă, unde se serveau băuturi tari, preparate după rețete al căror secret era

deținut și păstrat cu mare grijă de către patron. Acesta, o adevărată catastrofă a naturii, avea circa patruzeci de ani, ochi mici, ca de viezure, și scânteietori, ascunși undeva între perne enorme de grăsime, tot timpul transpirate, ce-i alcătuiau chipul, nasul minuscul ca și urechile, iar în rest totul enorm. Când am intrat în cârciumă – abia închiriasem spațiul în care îmi amenajasem biroul – m-a întâmpinat de parcă mă cunoștea de la începutul veacului, zâmbindu-mi cu toată gura. Motivul veseliei sale, aveam să aflu, era un anunț mortuar publicat într-unul din ziarele noastre de faimă mondială. Subiectul nu mă interesa, așa că i-am cerut ceva de băut. Îndatoritor, mi-a pus în față un pahar de 69, acel whisky care, dacă-l consumi în cantități rezonabile, te îmbie la dragoste, la multă dragoste față de sexul frumos. În acele momente, aveai cheful necesar să observi cu mai multă atenție localul, manifestând un interes aparte față de fetele tinere, frumos îmbrăcate, corespunzător tarifului, plantate strategic pe la diferite mese. La îndemnul mut al patronului, o fată s-a ridicat, îndreptându-se cu hotărâre spre mine. Am fost atunci nevoit să scuz lipsa mea de politețe, deoarece, din nefericire, prezența mea era reclamată în altă parte, astfel că am plecat, promițându-mi mie însumi că voi reveni. Nu mi-am respectat însă cuvântul. Oricum, alăturarea cârciumii de lăcașul destinat rugăciunii era cât se poate de favorizantă pentru mulți dintre cei care le frecventau: persoanele care se înfierbântau înălțând psalmi și implorând pronia cerească puteau trece pragul speluncii pentru a se răcori, revenind astfel cu picioarele pe pământ și, invers, tipii care își înecau bucuria sau tristețea în băutură, beneficiind în plus de prezența atrăgătoare a fetelor mai mult sau mai puțin dezbrăcate, ca o întruchipare a pierzaniei (pentru unii), aveau posibilitatea să se reculeagă, cuprinși de evlavie, împreună cu cei care slujeau Biserica Tuturor Sfinților. Relația era de natură biunivocă, exact cum se întâmplă în matematică. Dar viața nu este, de cele mai multe ori, matematică, ci cu totul altceva, mult mai complex. Întrucât sunt sigur că v-am introdus în atmosferă, dați-mi voie să închid această paranteză. De altfel, fie spus între noi, nu doresc să ajung aidoma celui care zicea: *Doamnelor și domnilor, înainte de a începe să vorbesc, aș vrea să vă spun câteva cuvinte.* Cred că nici dumneavoastră.

Așadar, am intrat și mi-am luat corespondența. Pe masa mea de lucru mai erau și alte scrisori, așezate probabil de femeia de serviciu, deoarece secretara încă nu mă onorase cu prezența. Cu ajutorul unui cuțit am tăiat plicurile după ce am deschis larg ferestrele și am aruncat ceea ce nu-mi trebuia. Am conectat soneria care comunica cu camera alăturată, acolo unde ar fi trebuit să se afle secretara mea, mi-am aprins o țigaretă, am tras câteva fumuri și am așteptat plin de răbdare ca vreo persoană – săracă sau bogată, femeie ori bărbat, înger sau diavol – să strige după ajutor.

În lipsă de altceva mai bun de făcut, vă întreb, dragii și constanții mei prieteni, dacă vă place muzica. Mie, de cele mai multe ori, îmi place. Desigur, în meseria mea există numeroase momente când muzica este ultimul lucru de care îmi arde. Unii cheltuie cu nesăbuință pentru a avea sunete muzicale de înaltă fidelitate. Uită însă că cea mai performantă instalație din lume e gratuită. De ce? Pentru că se află în capul fiecăruia dintre noi. Calitatea sunetului este aceea pe care ți-o dorești, iar volumul, cât vrei să fie. Așa încât stăteam așezat la biroul meu și reproduceam în gând un cântec cu Bobby Bland. *Further On up the Road,* adică, pe înțelesul dumneavoastră, *Mai încolo, pe drum* – una dintre melodiile mele preferate. Solistul o cântă în sol major, dacă știți la ce mă refer. Gama respectivă conferă piesei o tonalitate stranie, însorită și optimistă. Elimină nota de ranchiună din text, transformându-l într-o litanie, o consolare. Gama sol major învăluie cântecul într-o pâclă melodioasă, odihnitoare, lipsită de răutate. Oglindea cu fidelitate starea sufletească în care mă găseam în acele clipe.

După primele trei strofe – mai multe nu știam sau poate memoria îmi juca feste –, am început să mă gândesc, oarecum detașat, la tipii sau tipele care, de-a lungul anilor, îmi trecuseră pragul. Aparțineau în primul rând unei faune diverse, fiecare cu necazurile lui. Unii erau aroganți, încercând să-și impună punctul de vedere, să-mi spună ei mie cum să procedez într-o situație sau alta. Alții – de regulă, cei bogați, cărora foarte mulți le ciuguleau din palmă – credeau că banii pe care-i risipeau uneori cu o nonșalanță studiată țin loc de orice.

De pildă, într-o dimineață, am găsit în anticameră (secretara mea, ca de obicei, nu-și făcuse încă apariția), așezat la fereastră, un individ care răsfoia o revistă de

scandal. După dezgustul care i se citea pe față, se vedea de departe că nu era foarte mulțumit de rahaturile pe care le scriu fițuicile de acest gen, care – totuși – se bucură de audiență în unele medii. Geme țara de idioți care aruncă banii pe așa ceva, sperând să pătrundă în tainele existențiale ale unor vedete de doi bani sau ale unor tipi ratați care își plimbă fizicul prin diferite locuri, așteptând să fie băgați în seamă.

Persoana care mă aștepta purta un costum elegant, cu carouri foarte discrete. Picioarele pe care le ținea încrucișate erau încălțate cu niște pantofi sport comozi, din aceia care nu-ți rup ciorapii de fiecare dată când parcurgi cu treabă sau fără treabă două-trei sute de metri. În buzunarul de la piept avea o batistă imaculată împăturită, în spatele ei observându-se rama ochelarilor. Ridică ochii albaștri, strălucitori, zâmbindu-mi cu amabilitate. La gestul meu de a-l invita în birou, tipul aruncă deoparte revista, deschise ușa, pătrunse în sanctuarul meu sărăcăcios și se tolăni pe un scaun în fața mesei mele de lucru. Era unul dintre aceia care oriunde ar apărea trebuia băgat în seamă și tratat cu întreaga considerație. Scoase din buzunar o tabacheră scumpă, cu monogramă, și cu bricheta își aprinse o țigară subțire. Ca să nu rămân mai prejos, mi-am aprins și eu o țigaretă, m-am așezat, m-am foit puțin pe scaun întrucât tăcerea se cam prelungea, după care l-am privit întrebător. De la acel individ, pe care îl țin minte și acum, am aflat o poveste halucinantă. În acea zi, deoarece aveam ceva timp de pierdut, l-am ascultat cu mare atenție, încercând să pricep tâlcul celor relatate de vizitatorul meu. De altfel, nu era un timp tocmai pierdut, întrucât mai mereu poți să înveți câte ceva, care să-ți fie de folos atunci când te gândești mai puțin.

Vizitatorul meu mi-a relatat pățania unui tip, Tom Ramsell, om de treabă, care trăia într-un orășel de pe coasta de vest. Într-o bună zi, în vreme ce se plimba fără vreo treabă anume printr-o ploaie măruntă ce se încăpățâna să cadă, se trezi obsedat de scene amoroase. Din nefericire însă, singurele-i amintiri sentimentale se rezumau la nimicurile scabroase consumate de cele mai multe ori pe băncile parcurilor. Când se afla în proastă dispoziție, se plimba până se simțea cu totul epuizat, uitându-se cu coada ochiului la imaginea sa oglindită în vitrinele marilor magazine sau ale restaurantelor. În

consecință, remarcă fără nici un fel de dificultăți afișele lipite în fața teatrului aflat în vecinătate. Era anunțată prima stagiune a „Clasicilor cinematografiei” (o expresie pretențios intelectuală, constată el), căci localul fusese transformat de către un om orbit de optimism (în speranța de a câștiga bani) într-un „Cămin al filmului mut”. Locurile nu erau scumpe și, deoarece se simțea obosit, merita să cheltuiască o sumă modică pentru a ședea și a se adăposti de ploaie. Ramsell cumpără un bilet și pătrunse în bezna sălii de spectacole.

În întunericul dens, un pian treiera ceva monoton, aducător de liniște. Se așeză pe un fotoliu la marginea culoarului central și avu deodată impresia că e înconjurat de vid. Pe ecran, o femeie mătăhăloasă, îmbrăcată într-un soi de togă, își frângea mâinile, împleticindu-se, cu pași nefiresc de sacadați, spre un divan. Se așeză pe el și începu să arunce niște priviri fioroase, de câine ciobănesc, printre șuvițele încâlcite ale părului ei negru și aspru. Un subtitlu încerca să-i lămurească pe spectatori: „Părăsită de iubitul ei, August, Lavinia încercă să-și pună capăt suferințelor”. Iar apoi: „Sclav al viciului său, August poruncește să i se aducă vin”.

Un actor antipatic și destul de copt, cu figura de neamț, ședea rezemat într-un cot, ținând celălalt braț încolăcit după umerii femeii masive, îmbrăcată într-o cămașă de noapte scurtă.

Cineva, croindu-și drum prin întuneric, îi atinse genunchii și trecu de el pipăind; era un bărbat mic de statură. Ramsell avu senzația neplăcută că în timp ce omul cel scund trecea, gura îi fusese ștearsă ușor de o barbă foarte mare. Auzi apoi un oftat prelung, în momentul când noul venit se așeză în fotoliul de alături, în timp ce pe ecran evenimentele se desfășurau cu atâta viteză, încât Lavinia se și înjunghiase – cel puțin așa bănuia Ramsell – și zăcea întinsă, formă planturoasă și lipsită de viață, între sclavele sale care plângeau.

— *Ce se întâmplă*? *Doarme, nu*? șopti o voce groasă și gâfâită în urechea lui.

— *Nu. E moartă.*

— *Asasinată*? întrebă vocea pe un ton plin de interes.

— *Nu cred. S-a sinucis.*

Nimeni nu făcu „sst!”. Pe nimeni nu interesa această poveste în așa măsură încât să pretindă liniște. Despărțiți

prin locurile libere, spectatorii erau încremeniți în poziții ce trădau nepăsarea și plictiseala de care erau stăpâniți. Numai omulețul cu barbă din fotoliu învecinat părea a fi mult interesat de moartea Laviniei. Cazul care i se înfățișa exact în acel moment îl fascina vizibil. Continuă să mormăie singur, cu aceeași voce gâfâită, și Ramsell îl auzi repetând cuvântul „coincidență", apoi „absurd, dacă te gândești", iar în continuare „și nici un pic de sânge". După un timp se pomeni că vecinul său i se adresează direct.

— *Poftim*? răspunse Ramsell. *Ce-ați spus*?

— *Curge mai mult sânge decât vă puteți imagina*!

— *Despre ce vorbiți*?

Când omul se întoarse spre el, Ramsell avu senzația neplăcută că răsuflarea lui umedă îl stropește. Avea un fel de gâtuire în voce, un soi de gâlgâit.

— *Când ucizi un bărbat*… răspunse el.

— *Dar asta-i femeie,* zise Ramsell enervat.

— *E totuna.*

— *Și-apoi nu e vorba de un asasinat.*

— *Nu interesează.*

Făcea impresia că s-au angajat într-o luptă inutilă și absurdă.

— *Ei bine, eu știu,* declară omulețul bărbos pe un ton de nemărginită vanitate.

— *Ce anume știți*?

— *Treburile astea,* răspunse cu o ambiguitate dictată de prudență.

Ramsell se întoarse spre el, încercând să-l vadă mai bine. Să fie oare un nebun? Să fi fost oare în aceste cuvinte fără noimă bolborosite de un necunoscut, la cinematograf, vreo prorocire despre ceea ce ar fi putut să i se întâmple lui într-o zi? Încercând să-l vadă, se gândea: drace, doar sunt încă în toate mințile. Vreau să-mi păstrez rațiunea. Nu putu distinge decât un mic trup negru, ghemuit. Omul reîncepu să vorbească singur.

— *Aiurea*! spuse. *Ce baliverne*! *Auzi, cică a făcut-o pentru cinci sute de dolari. Dar e o balivernă*! *Pretexte, iarăși pretexte*! *Și întotdeauna îl arestează pe primul venit. Nu cercetează mai departe. Ce naivitate…*

Și așa mai departe, mereu pe acest ton lipsit de nuanțe, pe acea voce gâfâită. Iată deci cum arată nebunia. Pe măsură ce își dădea seama, Ramsell își impunea să nu-

și piardă rațiunea. Apoi omulețul se întoarse iar spre el și-l acoperi cu stropi de salivă.

— *Ați spus că s-a sinucis*? *Dar cum poți fi sigur*? *Nu ajunge să știi ce mână a ținut cuțitul*!

Cu un gest neașteptat, de încredere, își așeză mâna pe aceea a lui Ramsell: degetele îi erau umede și lipicioase. Sporindu-i teama de eventualitatea unei explicații, Ramsell îl întrebă:

— *Ce vreți să spuneți*?

— *Eu știu*, replică omulețul. *În situația mea, ajungi să știi aproape tot.*

— *Ce situație*? spuse Ramsell, care, simțind încă mâna lipicioasă așezată pe a sa, se întrebă dacă-și pierduse mințile sau nu… La urma urmei, puteau exista numeroase explicații…

— *Poate veți spune despre situația mea că e destul de disperată…*

Din când în când, vocea părea că i se pierde cu totul în gâtlej. Pe ecran, se derulau scene fără înțeles. O tânără în cămașă de noapte făcea impresia că plânge în brațele unui centurion roman: „În brațele tale, o, Lucius, nu mă mai tem de moarte”.

Omulețul rânji tăcut. Își reluă apoi monologul. I-ar fi fost foarte ușor să-și imagineze că nu e acolo, fără această mână lipicioasă care sfârși prin a se ridica. Apoi mâna păru a căuta să se sprijine pe speteaza scaunului din față, în timp ce capul necunoscutului începu să cadă brusc într-o parte, ca al unui copil idiot. Omulețul pronunță, cu voce limpede, aceste cuvinte neașteptate:

— *Drama din Jamestown.*

— *Cum*? întrebă Ramsell tresărind.

Înainte de a ajunge în apropierea teatrului, citise aceste cuvinte pe panoul unui chioșc de ziare.

— *Ce*?

— *Ați spus: drama.*

— *Închipuie-ți, domnule, că au plasat fundătura Maxley în Jamestown*!

Pe neașteptate omulețul începu să tușească cu fața întoarsă spre Ramsell; își îndreptă tusea spre el, vrând parcă să se răzbune. Apoi, cuprins parcă de nerăbdare, se ridică de pe scaun.

— *Hait*!*… umbrela mea…*

— *N-ați avut umbrelă.*

— *Umbrela mea,* repetă el, *umbrela…* mai rosti stins, ca și cum și-ar fi pierdut glasul definitiv. Pipăind, se strecura prin fața genunchilor lui Ramsell.

Acesta îl lăsă să plece, dar înainte ca omulețul să fi atins draperiile murdare de la ieșire, ecranul deveni deodată de un alb strălucitor – filmul se rupsese. Un candelabru acoperit de praf se aprinse brusc pe plafon, răspândind o lumină îndeajuns de puternică pentru ca Ramsell să poată distinge petele care-i mânjeau mâna. Nu, nu era o halucinație: întâmplarea se petrecuse acolo. El nu era nebun; șezuse doar lângă un nebun, un nebun care într-o fundătură… Ramsell părăsi sala în goană: omul dispăruse având de ales între trei direcții; în loc să se decidă pentru una, la întâmplare, Ramsell intră într-o cabină telefonică, unde cu o luciditate și o hotărâre neașteptate pentru el formă numărul poliției. I se răspunse cu interes și multă bunăvoință. Da, fusese comis un asasinat într-o fundătură, Maxley. Un bărbat căruia i se retezase gâtul de la o ureche până la cealaltă, cu un cuțit de tăiat pâine. Ramsell începu să relateze că șezuse la cinematograf chiar lângă asasin, căci nu putea fi decât el; el însuși, Ramsell, se alesese cu pete de sânge pe mâini. Dar vocea de la capătul firului îl întrerupse: „Oh, nu, auzi el, asasinul e în mâinile noastre… fără nici un dubiu. Cadavrul e cel care a dispărut!”

Ramsell puse receptorul în furcă și exclamă tare: „De ce mi s-a întâmplat asta? De ce tocmai mie? S-ar putea să fie totuși un vis!” Dar aplecându-se spre mica oglindă de deasupra aparatului telefonic, își zări fața stropită de sânge, de niște picături foarte mici, ca dintr-un pulverizator. Își aminti cu groază și dezgust de barba umedă a omulețului. Începu să strige: „Nu vreau să ajung nebun! Sunt în toate mințile! Nu vreau să ajung nebun!” În câteva clipe, fu înconjurat de un mic grup, în timp ce se apropia un polițist.

Când străinul, straniul meu vizitator, a terminat povestea, eu, unul, am rămas interzis. Omul zâmbea triumfător, sesizând faptul că pe chipul meu angelic se citea toată gama uimirii. Mă întrebam, mă întreb și acum când timpul îmi oferă această posibilitate, cine oare se plimba prin acel orășel? Ucigașul sau cadavrul? Cum erau posibile astfel de întâmplări după care unii se prăpădesc de râs, ascultându-le. Eu, vă asigur, nu am râs.

Altădată, pe înserat, după plecarea secretarei – în ziua aceea îmi făcuse onoarea să fie alături de mine, vreme de câteva ore (era o chestie pe care o apreciasem la justa ei valoare) – am fost vizitat de un bărbat care mi-a atras atenția de la primele fraze. Vorbea cu un accent ciudat, de parcă i se strepeziseră dinții, așa încât mi-am dat seama imediat că nu era din partea locului. Ridicând privirea din notițele pe care mă făceam că le citesc – nu de alta, dar să pară că sunt ocupat până peste cap –, am văzut, sub o claie de păr încâlcit, alb ca neaua, o căpățână pătrată de țăran, colțuroasă, un nas borcănat (grăitor pentru cei care consumă numai băuturi fără alcool), la care se adăugau un chip brăzdat de cute adânci, o bărbie cioplită parcă în piatră și o gură având o vădită expresie de încăpățânare. Era însă îmbrăcat cu gust și mirosea plăcut. În ceea ce privește naționalitatea, s-a declarat originar din Liechtenstein, stabilit de câțiva ani peste Ocean, în acest oraș. Eram îndreptățit să holbez ochii, așa că am făcut-o cu toată răspunderea: până în acel moment, niciodată nu-mi trecuse pragul vreo persoană care să provină din acel minuscul stat european, aflat undeva între Austria și Elveția, dacă nu mă înșel. Când a plecat din Vaduz, capitala țării sale, îl chema Norbert Wichnitz – un nume oarecum imposibil pentru locurile în care dorea să ajungă. Acum însă răspundea la omenescul nume de Parry Lang. De meserie era scriitor (nu auzisem de el, dar asta nu însemna mare lucru) și – după câte îmi spunea – se învârtea cu nonșalanță în cercul editorilor, redactorilor, criticilor literari din zonă, ținând, împreună cu ei, mâna pe frâiele culturii locale. Cei din acest cerc luminat îi suportau, ce-i drept, prezența, dar își cam băteau joc de el, găsindu-i inclusiv o poreclă, pe care mi-a spus-o, dar am uitat-o (numele unui zeu indian, sau cam așa ceva). Faptul că venise din micul stat european în marea democrație de peste Atlantic nu însemna prea mult pentru el și nici nu constituia un motiv de care să se rușineze, așa cum îmi spunea, cât se poate de convingător, Liechtensteinul este nevinovat de actuala situație mondială (cu acest aspect eram de acord), făcând abstracție poate de faptul că tipărește prea multe mărci poștale și trecând cu vederea micile sale strengării financiare. După cum afirma vizitatorul meu, țara sa de origine este cel mai mic stat care trăiește pe picior mare (nu aveam argumente să-l contrazic), iar locuitorii săi nu

cad atât de ușor pradă grandomaniei de-a pune un preț prea mare pe naționalitatea lor, cum se întâmplă, de pildă, cu americanii (în acest punct al discursului său m-a privit direct în ochi, așteptând o replică pe care nu i-am dat-o), rușii, germanii sau francezii, tentați să creadă a priori că un german sau un francez ar fi în sine o ființă de rang mai înalt. A face parte dintr-o mare putere – și pentru unul ca el, inevitabil, aproape toate celelalte state erau mari puteri – aduce cu sine un dezavantaj îngrijorător din punct de vedere psihologic, și anume pericolul de-a pierde oarecum simțul proporțiilor, pericol care sporește cu cât națiunea este mai mare.

Am încercat să-i întrerup șirul frazelor, dar omul părea de neoprit. M-am uitat de câteva ori grăitor, speram eu, la ceas, dar interlocutorul meu se făcu că nu observă. Brusc, aproape fără legătură, îmi spuse că fusese căsătorit, dar că soția sa murise datorită unei boli incurabile. Nu părea că-l încearcă prea multe regrete. Cu o voce indiferentă a ținut să-mi precizeze că soția sa a avut măreția sufletească de a-l scuti de tortura de a participa la stingerea ei din viață. Femeia nu numai că a fost a naibii de petrecăreață, a naibii de bogată și a naibii de credincioasă (în sensul credinței religioase), dar a fost și a naibii de frumoasă. L-a înșelat de-a lungul întregii sale vieți. Medicul care o îngrijise până când femeia a ajuns pe patul de moarte fusese ultimul ei amant. Imputându-și probabil ceva, considera că un om ca el este otravă pentru neveste. De ce plecase din țara lui de baștină? Acolo nu se putea realiza și era ferm convins că aici posibilitățile sunt cu totul altele. Parcă v-am mai spus: în ceea ce privește profesia, se declarase scriitor. Pentru mine a fost un lucru de mirare, deoarece atunci când l-am întrebat ce a scris, mi-a răspuns că n-a publicat niciodată nimic. Se considera, pur și simplu, un scriitor potențial. După cum mi-a explicat, arta scrisului începe cu „simțul numelor”, acesta fiind condiția ei primară, la care se adaugă una la fel de importantă, morală, ce-și are temeiul în dragostea pentru adevăr. Am început să dau vădite semne de nerăbdare, cu atât mai mult cu cât despre adevăr, luând în considerare meseria pe care o profesam, aveam și eu opinia mea. (De pildă, eram ferm convins că, în majoritatea cazurilor, adevărul este de necrezut, el realizându-se la niveluri de neatins pentru mulți dintre semenii noștri.) Nu aveam însă de gând să intru într-o

eventuală polemică cu el, mai ales că se făcuse târziu și doream să mă duc și eu acasă. M-am ridicat de la birou, am prins momentul când și-a întrerupt câteva clipe discursul și l-am întrebat abrupt despre motivul prezenței sale, la acea oră relativ târzie, în biroul meu. Nu a părut surprins de întrebare, dar când a încercat să răspundă, a luat-o iarăși pe ocolite. Mi-a relatat faptul că citise despre mine, cu câteva săptămâni în urmă, într-un ziar local, în legătură cu un caz de omucidere. Era un articol laudativ, în care se vorbea cu predilecție despre faptul că sunt competent și acționez cu operativitate. Autorul ținea cu tot dinadinsul să specifice că persoana mea se afla, de cele mai multe ori, într-o vizibilă competiție cu Poliția districtuală, mai ales cu brigada omucideri, căreia aveam eu un talent, așa, să-i suflu de sub nas cazurile mai interesante. Din acest motiv – nu era singurul – dragostea și prețuirea pe care mi le purtau toți copoii, în uniformă sau fără, din oraș erau cât se poate de evidente. În același ziar, avusese ocazia să admire, într-o fotografie retușată, profilul meu împrumutat de pe o medalie antică feniciană, fapt care l-a determinat să mi se adreseze cu încredere. (Între paranteze, fie spus, în realitate arăt mult mai bine decât în orice poză fie ea cât de retușată, aspect de care vă veți convinge, cu siguranță.) Împreună cu scriitorii săi din gașca cu care cutreiera toate cârciumile din oraș dorea să înființeze un *Puzzle Club,* în care să discute diferite subiecte cu tentă polițistă, reale sau imaginare, ori numai ipotetice, urmând ca ele să fie dezvoltate, de la caz la caz, în prezumtive creații literare. Fără să vreau, am rămas cu gura întredeschisă, ca să nu spun căscată, semn de mare mirare, întrucât nici chiar eu nu avusesem idei atât de năstrușnice. Care ar fi fost rolul meu, în această construcție? Mi-a vorbit atunci despre tentația omenirii în ceea ce privește adorarea semnului de întrebare, materializată în tentativa de soluționare a unei succesiuni de enigme. Până la enigmele mari, cu tentă fundamentală, erau enigmele ceva mai puțin importante, cele cu specific polițist, care nu lipseau din viața de zi cu zi. Pentru antrenament, cu acestea din urmă trebuia să începem, iar eu, în cazul de față, al *Puzzle Club*-ului, urma să dețin rolul de mentor, să elaborez un fel de teste de admitere, constând în imaginarea unor situații mai mult sau mai puțin ciudate pe care să le rezolve cei care doreau să devină membri ai acestui grup. Ideea în sine nu era de

lepădat, dar eu nu aveam timp pentru așa ceva. Totuși, plin de bunăvoință, l-am îndrumat către bunii mei prieteni de la Poliția districtuală, căpitanul Reed, dar mai ales sergentul Chuck Fawner, care așteptau – nu era nici o îndoială – plini de nerăbdare o astfel de pleașcă. Îmi și imaginam amabilitatea și zâmbetele largi întinse peste colții lor de copoi versați afișate în mod special pentru trimisul meu. Nu știu nici acum dacă scriitorul potențial mi-a urmat sfatul dezinteresat pe care i l-am dat. Cred că nu, deoarece în puținele și întâmplătoarele întâlniri pe care le-am avut cu cei nominalizați de la Poliția districtuală (nu eu eram cel care să le caute compania) nu mi-a bătut nimeni obrazul.

Acum, înțelegeți probabil, doamnelor și domnilor, de ce v-am relatat toate acestea. Pentru a vă da seama ce fel de oameni îmi călcau uneori pragul și ce bazaconii eram nevoit să ascult. Ba, mai mult: nu de puține ori trebuia să lămuresc tot felul de șarade. Când plecau, rămâneam liniștit, eu, cu gândurile mele, strângând din dinți și uitându-mă lung după ei. Greu se câștigă un ban în meseria asta a noastră!

2.

La un moment dat, soneria stridentă a telefonului m-a smuls dureros din visare. În speranța unui client dispus să-și lase o parte din economii pe masa mea de lucru sub forma unui cec cu mai mult de două zerouri – vechiul meu vis încă neîmplinit –, am ridicat receptorul.

— Bună ziua! sună o voce acră, bătrânească.

— Bună ziua! răspunsei pe un ton neutru.

— Sunteți domnul Nick Tempest? Sunteți singur?

Mă uitai în jur și, apoi, prin ușa deschisă, în anticameră. Nu am sesizat prezența cuiva, nici măcar a secretarei mele.

— Sunt singur, spusei precaut, fără a-mi declina identitatea. Mi s-a întâmplat de câteva ori ca, după ce am confirmat cine sunt, să fiu înjurat sau împroșcat cu murdării de către demenți care nu pot dormi ziua sau noaptea și nu lasă nici pe alții să se odihnească.

— Știți, eu mă numesc Maltopoulos, Aristide Maltopoulos, bancher retras din afaceri. Mi-ați fost recomandat de cineva, nu mai țin minte de cine, dar precis mi-ați fost recomandat călduros.

M-aș fi mirat să mă recomande cineva, și călduros încă. Îmi luase numele din cartea de telefon, fără îndoială.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Când îmi puteți rezerva câteva minute din timpul dumneavoastră?

— Depinde de problemă… Sunt extrem de ocupat.

Mințeam cu nerușinare. După cum ați constatat, aveam atâta timp de pierdut, cât un milionar bani la cursele de trap, dar se impunea să salvez aparențele. Domnul Aristide Maltopoulos nu trebuia să știe că în ziua aceea nu aveam nimic de făcut, în afară de nervi, pe care să mă calce cu seninătate secretara, sau să controlez dacă vreo muscă nu a căzut în plasa păianjenului de deasupra oberlihtului.

— O problemă de mare însemnătate pentru mine, de care depinde fericirea mea.

Vocea bătrânească avea ceva patetic; suna ca și cum omul de la capătul firului avea o suferință ascunsă, care mă mișca. Știți, trebuie să vă mărturisesc că sunt un romantic încă de la naștere. Aud glasuri strigând în

noapte și mă duc să văd ce se întâmplă. Sunt convins că în felul ăsta nu prea reușești să scoți gologani. Dacă ai ceva minte în cap, închizi dracului ferestrele și dai aparatul de radio sau televizorul mai tare. Ori te urci în mașină, apeși accelerația până la fund și te tot duci. Te ții deoparte de necazurile semenilor și nu regreți absolut de loc faptul că nu le poți lua asupra ta. Asta dacă reușești să procedezi astfel. Eu, unul, nu reușeam…, așa încât, am continuat convorbirea telefonică.

— Vă convin orele 18-19, astăzi? S-a întâmplat tocmai să am o fereastră în programul meu de lucru.

— Desigur, domnule Tempest, nesperat de bine, se bucură cel care depunea atâtea eforturi să-mi devină client. Voi fi cât se poate de punctual. La revedere!

Domnul Maltopoulos închise telefonul și după tonul cu care vorbise îmi dădeam seama că era destul de mulțumit. Eu eram mai puțin, deoarece acum mă căiam că fixasem întâlnirea mult prea degrabă. Această nesăbuință putea să mă coste, mai bine zis pe el să-l coste, un zero mai puțin pe nota de plată.

Am lăsat un bilețel secretarei să nu mă aștepte – nu mă aștepta niciodată –, întrucât nu voi reveni decât spre seară, mi-am luat pălăria și pardesiul, îndreptându-mă apoi spre barul *Black Book,* unde oficia amicul meu Fred Device. La ora aceea, în localul lui Fred era atâta liniște, încât în momentul în care am intrat parcă auzeam cum cade mercurul termometrului. La bar, pe un scaun înalt, se afla o femeie simpatică, îmbrăcată într-un taior de culoare închisă, concentrată asupra unei băuturi de o culoare incertă, cu un port-țigaret de jad de dimensiuni rezonabile. Avea înfățișarea aceea încordată, care uneori oglindește o nervozitate aproape dementă, alteori foamea ori setea de amor, ori pur și simplu consecințele unei drastice cure de slăbire. Nu mi-a acordat atenție.

L-am salutat cu un gest pe Fred, care – fericit că mă vede sănătos și într-o stare înfloritoare – zâmbi și fără a rosti un cuvânt îmi puse în față un pahar, în care turnă un lichid incolor, îmbiindu-mă să-l beau. L-am ascultat și m-am căit… Ceva asemănător cu acidul sulfuric îmi arse gâtul și apoi stomacul, în vreme ce ochii îmi ieșeau din cap ca la melc.

— Spasm cerebral, îmi spuse el mulțumit. Luni de zile mi-a luat să obțin efectul ăsta.

Chiar dacă nu eram în totalitate de acord cu ceea ce spunea, am apreciat totuși intenția de a experimenta împreună cu mine noua sa băutură. Am descoperit chiar unele proprietăți miraculoase ale licorii pe care tocmai o consumasem, în special aceea de a aprecia viața la justa ei valoare.

Am vorbit de unele și de altele și, către sfârșit – sfârșitul celui de-al doilea pahar – l-am întrebat ca din întâmplare dacă a mai trecut pe acolo Ken Snag, de meserie *gouge,* adică pungaș, pe care-l cunoscusem cândva. Îmi făceam pe atunci unul din obișnuitele mele stagii – scurte, din mila Domnului și a procurorului –, la închisoarea districtului.

Stătusem câteva zile în aceeași celulă. Snag m-a găsit acolo, dar a rămas mult după plecarea mea. În orice caz, ne-am împrietenit și am rămas amici, mai ales că la plecare m-a rugat să-i fac un comision. Pe scurt, era vorba să merg într-un anumit loc, să spun o parolă, după care urma să primesc o sumă de bani, pe care să o predau Ednei Page, o *hooker,* adică o femeie ușoară, iubita lui Ken Snag.

Cum am ajuns la răcoare, ca să-l întâlnesc pe Ken? Ei bine, totul plecase de la un caz de dispariție, o afurisită de dispariție. Merită să vă povestesc, deoarece poate învățați câte ceva din necazurile mele. În ceea ce mă privește, ca sentimental ce sunt, doar v-am mai spus-o, s-ar putea să nu mai fie nimic de făcut. Am un talent înnăscut să mă bag în tot felul de încurcături, pentru ca apoi, când aproape că se produce ireparabilul, să încerc o ieșire onorabilă, fără a da naștere la prea multe pagube colaterale. Este adevărat, de cele mai multe ori păgubitul sunt eu, dar asta mă privește direct și personal. Dar să nu vă pun prea mult răbdarea la încercare. *Bref* (îmi place vorba asta franțuzească ce vrea să însemne conciziune, într-o expunere care poate deveni plictisitoare), cu ani în urmă, cunoscusem întâmplător un individ. Respectivul ieșise din barul hotelului *Serwick* însoțit de o blondă care făcea toți banii. (Ca și cei mai mulți bărbați, eu am o teorie despre blonde, pe care o voi expune ceva mai târziu.) Mi-au atras atenția mai multe chestii: fața bărbatului, boțită peste măsură, aproape desfigurată, faptul că individul era atât de matol, încât depunea eforturi deosebite pentru a nu-și găsi echilibrul undeva pe asfalt, dar mai ales frumusețea femeii. Să nu mă credeți

un afemeiat. Desigur, am și eu un palmares onorabil, dar fără a fi exagerat. La un moment dat, diva – dând vădite semne de enervare – se urcă la volanul mașinii parcate în apropiere, lăsându-și însoțitorul să se gândească la nemurirea sufletului, acolo, în mijlocul drumului. Pe femeie o cunoșteam, doar citeam și eu unele dintre gazetele mondene, grețoase de ți se-ntorcea stomacul pe dos numai când le vedeai: era fiica unui binecunoscut om de afaceri din orașul nostru, care dicta așa cum avea chef edililor, poliției, procuraturii, ziarelor… Un tip taciturn, general în retragere sau cam așa ceva, autoritar cu cei din jurul său, mai puțin cu fiica sa care o cam apucase pe căi greșite. Că era rea de muscă, o știa aproape oricine, deoarece contactase patru căsătorii, iar bărbații îi dădeau târcoale tot timpul, roind în jurul ei precum albinele în stupi. Ca tot omul, auzisem și eu sau citisem undeva, nu mai știu unde, că avea un apartament într-o zonă selectă a orașului, în care periodic se derulau adevărate orgii, spre deplina satisfacție și mulțumire a vecinilor. Reclamațiile acestora adresate autorităților rămâneau fără răspuns, urmare firească a intervenției bătrânului. Cred că respectivul avea o droaie de slujbași care se arătau cât se poate de mulțumiți dacă li se îngăduia să-i aprindă trabucul; asta în situația în care babacul era fumător. Dacă nu, nici o problemă, îndeletnicirea de a-i lustrui pantofii – de altfel, mai mereu fără cusur – se dovedea cât se poate de onorantă. Pe amicul care o însoțea, acolo, la ieșirea din barul hotelului, nu-l știam. Dar, mărinimos din fire, fără a avea pretenția că sunt un Dumnezeu al bețivilor, l-am ajutat. Mă aflasem și eu de câteva ori într-o situație asemănătoare, dar a trebuit să mă ajut singur, pentru că nimeni nu se uitase la mine, sau dacă întâmplător mă privise cineva, cel în cauză o făcuse așa, în fugă, fără vreo intenție care să influențeze în bine starea mea.

Așa încât l-am urcat cu greu în mașină, după care am demarat, îndreptându-mă spre birou. I-am făcut o cafea mare, așa cum numai eu știu să o prepar. Nu că mă laud, dar la mine se poate servi, într-adevăr, o cafea adevărată. Am eu o rețetă pe care am verificat-o în timp: o linguriță, rasă, de zahăr și una plină, cu vârf, de cafea, pentru fiecare ceașcă de mărime obișnuită. Secretul constă în a potrivi cafeaua din fiert: fiartă prea mult, pierde caimacul și se face apă chioară; fiartă prea puțin, nu are gust și iese grăunțoasă. Fiertul, să știți dumneavoastră, doamnelor și

domnilor, numai fiertul este secretul. După această precizare, cred că sunteți pe cale să deveniți doctori în arta preparării cafelei. Musafirul meu îmi mulțumi cu un gest evaziv, duse ceașca la gură și sorbi cu nesaț din cafea, ținând ochii pe jumătate închiși. După ce mi-am dat seama că începe să revină cât de cât în starea de normalitate, mai puțin răsuflarea care putea a alcool de la o poștă, am încercat să-l trag de limbă. Am aflat că frumoasa blondă care-l părăsise atât de intempestiv era soția sa și că el își îneca amarul în băutură doar ca să-și demonstreze lui însuși cât de satisfăcut este în căsnicie. După o vreme m-a părăsit, eu având grijă să-l urc într-un taxi pe care, în prealabil, îl comandasem. Era sigur că, undeva, în sânul familiei își va găsi liniștea binemeritată. Un timp nu l-am mai văzut, fiind convins că începuse să trateze cu îngăduință, filozofic, aș spune, comportamentul soției sale. Apoi, fără explicații, începuse să mă frecventeze ceva mai des, desigur, atunci când mă găsea la birou, pentru că nu-și anunța niciodată sosirea. Era imprevizibil ca o fată mare, măritată, aflată în preajma consumării căsătoriei. Obișnuiam să ne ducem la localul lui Fred Device, după ce hoinăream o vreme pe străzile orașului sau pe aleile din *Central Park.* Prima dată, la sugestia mea, a comandat un *Old Buccaneer,* acel whisky pe care îl poți consuma numai dacă ai gâtul blindat. Nu i-a plăcut, așa încât, după ce a pus paharul pe masă i-a propus lui Fred o rețetă proprie de băutură – suc de lămâie, gin cu ceva zahăr și bitter –, afirmând sus și tare că așa ceva taie de la distanță cocteilul Martini. De data asta, eu am fost cel care și-a manifestat dezacordul, ajungând în final la consens atunci când Fred Device, împăciuitor ca de obicei, ne-a oferit de acum clasicul *stinger,* adică un rachiu cu cremă de mentă și gheață. După o vreme, aflându-ne în același cadru – barul *Black Book* –, a ținut să-mi relateze o poveste care m-a pus pe gânduri, întrucât deși mă pretind a fi un om deștept, nu prea i-am priceput tâlcul. Oricum, la întâlnirile noastre nu bea niciodată prea mult și chestia asta părea să-l surprindă.

Era vorba despre un tip, căruia îi spunea Francis, jurist consult la o prosperă firmă de afaceri dintr-un mare oraș situat pe coasta de est. Tipul ăsta obișnuia să glumească cu secretara lui – o femeie tânără și frumoasă –, spunându-i să fugă cu el în lume.

— Hai să fugim împreună, să părăsim pentru totdeauna oraşul ăsta puturos. Vom găsi poate un loc în care să ne simţim bine, îi tot zicea el ori de câte ori se oprea din dictat.

— Hai, îi răspundea femeia, mai în glumă, mai în serios.

Într-o după-amiază ploioasă, el îi vorbi femeii mai serios ca de obicei.

— Hai să fugim împreună, spuse respectivul arătându-se aproape hotărât.

— Hai, răspunse secretara.

Își zăngăni cheile în buzunar, privind apoi pe fereastră.

— Nevastă-mea s-ar bucura să scape de mine.

— Ți-ar acorda divorțul?

— Nu prea cred.

Tânăra femeie râse:

— Păi atunci va trebui să te descotoroseşti de ea.

În seara aceea, la cină, acest domn era neobișnuit de tăcut. Cam la vreo jumătate de oră după ce băură cafeaua, deschise gura fără să-și ridice nasul din ziar:

— Haidem în pivniță, îi spuse el soției.

— Ce să căutăm acolo? întrebă ea fără să-și ridice nasul din carte.

— A, nu prea știu. Dar, oricum, n-am mai coborât de mult în pivniță și știi că altădată mergeam destul de des.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată împreună în pivniță. Nu cred că ar însemna ceva deosebit, dacă n-aș coborî niciodată în acel loc.

— Dar dacă ți-aș spune că pentru mine înseamnă foarte mult?

— Dar ce-ți veni? întrebă surprinsă femeia. *În pivniță e frig și, în plus, n-avem absolut nimic de făcut acolo.*

— Am putea să adunăm resturi de cărbuni, spuse el cu un glas ce dorea să pară convingător. *Sau am putea să găsim un joc.*

— Ia ascultă, n-am chef de nici un fel de joc. Oricum pentru moment citesc.

— De ce nu vrei să mergi în pivniță? zise bărbatul părând deodată nervos, ridicându-se brusc și plimbându-se cu mâinile la spate prin cameră. *La urma urmei poți să citești și acolo.*

— Nu e bună lumina. Și… nu vreau să merg. Să-ți intre bine în cap chestia asta, încercă femeia să pună punct discuției.

— Ei, poftim! nu se lăsă omul, dând cu piciorul într-o carpetă. *Alte neveste coboară mereu în pivniță. Eu mă întorc obosit de la birou, iar tu nu vrei să-mi faci acest mic hatâr. Și doar, Domnul mi-e martor, nu e la capătul lumii.*

— Uite, n-am poftă!

— Bine, bine! încercă să o liniștească bărbatul, așezându-se și luând iar ziarul în mână. *Nu doream decât să-ți fac o surpriză.*

— Nu vrei să lași baltă subiectul ăsta?

— Ascultă, se enervă din nou Francis, sărind în picioare. *La urma urmei aș putea să-ți spun adevărul decât să vorbesc așa pe ocolite. Vreau să mă descotorosesc de tine și să mă însor cu secretara. Nu văd nimic deosebit în asta: astfel de chestii se petrec aproape zilnic. Ești, cred, convinsă – dragostea nu poate fi ținută în frâu…*

— Am mai discutat chestia asta de nu știu câte ori și n-am de gând s-o iau de la capăt.

— Am vrut doar să știi cum stăm. Dar tu întotdeauna iei orice lucru așa, mot à mot. Dumnezeule mare, chiar ți-ai imaginat că doream să mergem împreună în pivniță ca să ne jucăm așa, ca tâmpiții?

— Asta n-am crezut-o nici măcar o fracțiune de secundă. Am știut de la început că vrei să mă duci acolo ca să mă omori și apoi să mă îngropi.

— Ei da, sigur! *Acum îți convine să faci pe deșteapta după ce ți-am spus eu.*

— Nu mi-ai spus nimic, te-am tras eu de limbă. Află că mi-am dat seama că vrei să mă omori chiar în clipa în care ai intrat în casă astă seară.

— Asta e o exagerare scârboasă, îi replică bărbatul foarte iritat. *Habar n-ai avut de nimic. De fapt nici mie nu mi-a venit gândul decât acum câteva minute.*

— Să mori de râs, nu alta. Auzi vorbă! *De altfel, de omorât mă poți omorî, dar cu divorțul nu sunt de acord, chiar dacă te văd crăpând.*

— Asta știe și secretara mea! *I-am spus-o demult… Adică i-am zis că n-o să obțin divorțul niciodată.*

— Aha, probabil i-ai spus și că o să mă îngropi.

— *Nu-i adevărat*! răspunse el cu demnitate. *Asta e o taină care rămâne între noi doi.*

— *Aș, ai fi în stare să te lauzi la toată lumea. Nu mai îmi spune, că știu eu ce gură spartă ești.*

— *Ce n-aș da*, spuse omul nostru pufăind din trabuc, *să te știu gata îngropată ca să termin bâlciul.*

— *Ascultă, găgăuță*! *Nu-ți dai seama cât de ușor te-ar prinde*? *Toți care fac astfel de lucruri sunt prinși până la urmă. De ce nu te duci să te culci*? *Te montezi singur în prostiile astea.*

— *N-am chef să mă culc. În schimb am chef să te îngrop în pivniță. În privința asta m-am hotărât. Cred că mai limpede decât ți-am spus-o nu se poate.*

— *Ia ascultă*! strigă femeia, aruncând cât colo cartea. *Dacă merg acum în pivniță, o să fii mulțumit și ai să taci dracului din gură*? *Pot să am și eu parte de puțină liniște, dacă îți îndeplinesc dorința*? *După aceea mă lași în pace*?

— *Da. Însă dacă adopți atitudinea asta, îmi strici toată plăcerea.*

— *Da, sigur, sigur, întotdeauna eu sunt aceea care strică totul. Mă opresc din citit la mijlocul unui capitol. Niciodată nu ajung să aflu cum se sfârșește povestea, dar ție puțin îți pasă.*

— *Dar ce, eu te-am pus să citești cartea aia*?

Când deschise ușa pivniței, o invită cu o voce scăzută:

— *Poftim, treci tu înainte.*

— *Brr*! făcu doamna, începând să coboare treptele. *Ce frig e aici. Tocmai în anotimpul ăsta ți-a venit ideea strălucită să coborâm în pivniță. Orice alt soț și-ar fi ucis și îngropat nevasta vara.*

— *Ei, de*! *Nu poți aranja asemenea lucruri atunci când ai chef*! *De data asta m-am îndrăgostit abia la începutul iernii.*

— *Dumnezeule, dar ce murdărie e aici*! *Ce-i aia din mâna ta*?

— *Lopata cu care am să te pocnesc în cap.*

— *Ei, nu zău*! *Scoate-ți din cap prostiile astea. Ce, ești nebun să lași un indiciu atât de evident, mare cât toate zilele, ca să-l descopere primul copoi care va veni să-și bage nasul*? *Ieși în stradă și găsește o bucată de fier sau… mă rog un obiect care nu-ți aparține.*

— Bine, bine, fac cum zici tu…, dar în stradă n-am să găsesc nici o bucată de fier.

— Dacă ai s-o cauți unde trebuie, ai s-o găsești. Și te rog să nu lipsești multă vreme. Să nu zăbovești pe la vreun bar ca să stau toată noaptea să îngheț în infecta asta de pivniță.

— Bine, bine, am să mă grăbesc.

— Și închide dracului ușa aia după tine! strigă femeia în urma lui. *Unde naiba te-ai născut, într-un hambar*?

Când interlocutorul meu a terminat povestea, eu nici măcar nu am zâmbit, ci l-am privit cu mai multă atenție, spunându-i că nu prea m-am prins și dacă ar trebui să înțeleg ceva din ceea ce mi-a relatat. În lipsa unui răspuns, m-am gândit că poate este vreo aluzie la soția sa, vreo intenție pe care abia acum și-o contura în minte, destăinuindu-mi-o mie ca să nu spun mai târziu că nu m-a prevenit. I-am respectat tăcerea, melancolia care părea să-l domine în acele momente și am privit în jurul meu. Localul lui Fred era aglomerat la acea oră. Prin fumul de țigară pe care-l puteai tăia cu satârul, am distins siluetele câtorva bețivani înrăiți ce stăteau la bar cocoțați pe scaune înalte și întindeau mâna încet, ca să apuce paharul cu trotil, având grijă să nu răstoarne ceva. Atunci a început să mi se destăinuie ca unui duhovnic, spunându-mi că toată ziua nu făcea altceva decât să-și omoare timpul, iar acesta nu se lasă omorât chiar așa ușor, spre deosebire de femeia din povestioara sa, care-și acceptase cu prea multă ușurință soarta. Ceva golf, un pic de tenis, înot, călărie – nu neapărat în ordinea asta –, dar mai ales plăcerea de a-i urmări pe prietenii soției sale cum depun eforturi vizibile pentru a se stăpâni până la prânz, înainte de a începe să-și înece mahmureala. Superproducție, intrigă lipsă cum spun cei care se învârt cu treabă dar mai ales fără în cercurile cinefile. De altfel, bogătașii nu prea au bucurii. Niciodată nu doresc cu tot dinadinsul ceva, poate doar pe nevasta altuia. Zâmbind strâmb – iar zgârieturile de pe obraz îi accentuau aerul răutăcios –, îmi spuse că vrea s-o șteargă, să scape de condiția sa de întreținut al unei femei pe care, poate, cândva o iubise.

Am ieșit afară, după ce l-am salutat pe Fred, și mi-a spus că dorea să meargă pe jos. M-am uitat în urma lui cum se îndepărta și cum dispărea apoi în aburul ușor al înserării. Drept să vă spun, îmi plăcuse mai mult când era

beat, la pământ, aproape distrus, uitat într-un colț de univers. Motivele lui erau destul de dificil de înțeles. Știam că în meseria mea trebuie să lași omul să fiarbă în zeama lui până când dă pe dinafară. Orice copoi bun cunoaște un astfel de truc. Seamănă în mare măsură cu boxul. Pe unii trebuie să-i înghesui și să nu le permiți să-și recapete echilibrul, în vreme ce pe alții nu este nevoie decât să-i atingi, pentru a începe să-și cărăbănească singuri pumni.

Încercam să-i înțeleg drama, căci despre așa ceva era vorba. Familia soției sale era bogată și arhicunoscută în urbea noastră. Nimic din istoria sa nu putea explica atitudinea mezinei clanului. Ea ieșise din adolescență cu o proastă deprindere care generase dezgust pentru tot ceea ce era convenabil și gust pentru ceea ce nu era. După ce a împlinit 21 de ani a început șirul lung al căsătoriilor. Tatăl său, generalul în retragere Blakely, încercase să-i impună o conduită decentă, dar era prea târziu. Când, într-un sfârșit, ea hotărî să-l trimită la naiba și o șterse de acasă în compania unui scandalagiu notoriu care a devenit primul ei soț, familia n-avu ce-i face. După ce s-a plictisit de scandalagiu, au urmat o sută zece kile de oase și mușchi indo-scoțieni, adică un uriaș bronzat cu părul negru și ochii albaștri care se odihnea după ce făcuse zece ani de pârnaie pentru devalizarea unor oficii poștale din zonă, iar apoi un grecotei înalt și slab, pentru care banii erau ca apa pentru cel rătăcit în pustiu. O interesantă panoplie de indivizi, cărora le-ar fi stat mai bine în arestul poliției decât la simandicoasele serate organizate de familie cu prilejuri dintre cele mai diverse, unde băutura curgea gârlă, iar surprizele – de cele mai multe ori neplăcute – erau la ele acasă. În această faună intrase cel pe cale să-mi devină prieten. Nu bănuiam însă ce va urma, deși întregul său comportament ar fi trebuit să mă pună în gardă.

Ultima oară când am stat împreună la un pahar de vorbă era mai devreme decât de obicei, puțin după ora cinci după-amiază. Arăta obosit și slăbise, dar mă privea plin de încântare, ușor enigmatic. Evident, ne-am deplasat unul alături de celălalt la localul lui Fred Device. Ce-i drept, e drept; îmi plăcea barul când aerul este încă respirabil, totul strălucește, iar Fred, cu nelipsitul său zâmbet, mai privește o dată în oglindă, aranjându-și cravata și asigurându-se că totul este în ordine. Admiram

șirul ordonat de sticle de pe rafturi, etichetele lor strălucitoare, denumirile complicate ale băuturilor de ți se scrântea limba în gură atunci când încercai să le pronunți, oglinzile strălucitoare, curățenia care domnea la tot pasul. Agream modul în care Fred ne prepara băuturile, nonșalanța cu care ne servea, bucuria sinceră ce i se citea pe chip atunci când mă vedea. Însoțitorul meu mi-a vorbit din nou despre soția sa, lucruri deloc măgulitoare. L-am contrat de câteva ori, încercând să-l determin să renunțe la ideea de a o părăsi, de a se face nevăzut, undeva în lume, dar îmi dădeam seama că șansa de a-l convinge nu era de partea mea. Ne-am certat, iar eu am ieșit, lăsându-l acolo, surprins și palid. A încercat să mă determine să revin, dar mi-am văzut de drum fără să întorc capul.

După două săptămâni, când tocmai se lumina de ziuă, m-am trezit cu el la mine acasă. Stătea ca o momâie în prag, arătând cât se poate de rău. A rămas o clipă în ușă, sprijinindu-se de ea, apoi s-a îndepărtat, lăsându-se să cadă pe un scaun. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău, poate ireparabil. I-am turnat o doză serioasă, într-un pahar, dintr-o sticlă de *White Horse,* pe care a dat-o imediat de dușcă. Metodic, fără a renunța la ritual, i-am pregătit o cafea, iar apoi i-am reînnoit doza de băutură. M-am așezat în fața lui. Era imobil și părea indiferent la ceea ce se petrecea în jurul său. Apoi, pe neașteptate, capul i se prăbuși pe masă și începu să suspine. Mi-a spus totul și încă ceva în plus. Își găsise nevasta moartă de-a binelea, cu capul făcut afiș. Susținea că nu o omorâse el, iar eu îl credeam. Corpul neînsuflețit al tipei zăcea în apartamentul din oraș, unde neastâmpărata femeie își primea iubiții, nutrind speranța deșartă că nu va afla nimeni. Mi-a cerut să-l ajut să părăsească țara, având actele necesare ca să intre în Canada. Spera să înceapă o viață nouă, departe de coșmarul pe care îl trăise. L-am ajutat și am pregătit totul cu cap; cel puțin așa am crezut. Venise cu mașina sa, dar era prea surescitat ca să poată conduce. De altfel, o lăsase undeva, într-un garaj, iar la mine ajunsese cu taxiul. În sfârșit, am plecat după ce am încuiat toate ușile și am șters toate urmele prezenței sale la domiciliul meu. Ne-am urcat în mașina mea parcată în fața imobilului în care locuiesc și ne-am îndreptat către aeroport. Oamenii nu ne-au făcut probleme, astfel încât am crezut că totul este în regulă. Ei bine, nu era… Neglijasem aspectul fizionomiei celui pe care doream să-l

salvez, pentru că nu putea fi el criminalul, ci mai degrabă unul dintre amanții femeii asasinate cu atât de multă cruzime. Trebuia să-mi dau seama că un obraz aproape desfigurat nu se uită așa de ușor și poate deveni vizibil, pentru cineva curios, chiar de pe Marte. Pe moment, însă, nu mi-am dat seama…

Când am ajuns în fața casei mele, i-am găsit așteptându-mă într-o mașină neagră, de dimensiuni apreciabile, fără nici un semn distinct. Pe unul dintre cei doi îl cunoșteam: era vechiul meu neprieten de la Poliția districtuală, sergentul Chuck Fawner, un buldozer lipsit de maniere, dur ca majoritatea polițiștilor pe care-i deranjează din somnul binefăcător și aducător de multe satisfacții intelectuale un pârlit de detectiv particular. Celălalt, luând în considerare slugărnicia pe care o manifesta față de primul, era probabil un copoi mărunt, dintre aceia care roiesc cu duiumul, cu sau fără treabă, dar mai ales fără, în orașul nostru. Fără prea multe vorbe, m-au umflat, conducându-mă plini de solicitudine, cu o satisfacție nedisimulată, la sediul poliției – o clădire monumentală, cenușie, pe care oamenii cinstiți preferă să o ocolească, iar atunci când n-au încotro și trec pe lângă ea își fac cruce sau – dacă sunt atei – scuipă în direcția acesteia, manifestându-și astfel dragostea și prețuirea față de apărătorii ordinii. Înțelegeam bine faptul că eram în pom, pe cale de a fi băgat la răcoare nu ca martor-cheie ori suspect, ci sub bănuiala că aș fi fost complice sau tăinuitor după săvârșirea unei crime, ajutând un suspect să-și ia tălpășița.

În perioada aceea, de tristă amintire, șeful brigăzii criminale era un oarecare căpitan Ciril Tate, un polițist dintr-o specie aflată pe cale de dispariție, dar nu încă moartă. Era genul acela care rezolvă cazurile cu ajutorul frânghiei ude, picioarelor trase în șale, pumnului în plexul solar și bastonului de cauciuc pe spinarea celui care avea bafta chioară să cadă în mâinile lui păroase. M-a luat în primire de cum m-a văzut și, convingându-se de faptul că nu intenționam să-i mărturisesc ceva, m-a privit și m-a tratat de parcă aș fi fost un chiștoc stins de țigară, abandonat într-o scrumieră aflată undeva într-un WC public. Apoi, cu un rânjet, m-a pocnit cu un pumn greu ca o ghiulea de fier care părăsește gura unui tun. Chiar după un astfel de tratament care pe unii îi transformă în cârpe bune de șters praful nu intenționam să-mi schimb

atitudinea. Apoi a ordonat, parcă cu regret, să fiu încarcerat la închisoarea districtului. După ce am fost nevoit să aud, din gura lui, o gargară sforăitoare despre misiunea poliției în permanenta sa luptă cu infractorii, chiar dacă nu erau dovediți, s-a întors, fără a-și schimba câtuși de puțin expresia, la biroul său, în vreme ce neprietenul meu, sergentul Chuck Fawner, m-a scos în grabă pe ușă. Cât era el de dur, se temea probabil că podoaba lui de șef să nu-mi arunce în cap cu ceașca de cafea sau să nu-și stingă țigara pe fruntea mea, acolo unde sprâncenele se îmbină una cu alta.

Cum am scăpat din închisoarea districtului? Probabil că am avut noroc, dacă noroc poate fi considerat ceea ce s-a întâmplat ulterior încarcerării mele.

După două zile petrecute pe cheltuiala statului, timp în care m-am gândit mult la nemurirea sufletului, am fost chemat la biroul procurorului districtual. Acolo am dat de un tip care se pretindea dat-dracului, dar pe care l-am citit din puține priviri, datorită faptului că avea nasul grăitor de roșu, iar cu mâna împingea ceva în sertarul deschis al mesei sale de lucru. Ce anume încerca să ascundă în sertar, vă las pe dumneavoastră să ghiciți. Din cutia de chibrituri în care se afla încerca fără succes să emane mai multă putere decât era în stare. Nu intenționam, în nici un caz, să-i plâng pe umăr sau să-i solicit umil să mă mângâie pe creștet deoarece m-aș fi simțit îngrozitor de singur, abandonat de toți, prieteni ori dușmani, în acel loc sordid. Așa încât, i-am recomandat cu toată solicitudinea să mai bea o înghițitură și să se poarte ca un om civilizat. Apoi mi-a debitat niște bazaconii, precum că persoana pe care o condusesem la aeroport, odată ajunsă la destinație, a închiriat o cameră la hotel, unde – după ce a scris o mărturisire completă, din care rezulta că își omorâse cu sânge rece nevasta adulteră – și-a tras un glonte în cap cu un pistol de care făcuse rost cine știe de unde. Într-adevăr, comodă chestie! În consecință, toată lumea putea să se declare mulțumită: procuratura, pentru că un caz de omucidere fusese soluționat aproape de la sine, fără investiții de inteligență (astea din urmă nici nu prea aveau de unde să vină), familia femeii ucise, pentru că fusese răzbunată într-un timp record, iar eu, Nick Tempest, pentru că redevenisem curat ca lacrima, motivele din care am fost reținut volatilizându-se, pur și simplu. Detaliile decoltate, bârfa, banii mulți ce se învârteau în familia de

două ori îndoliată, virtutea unei neveste frumoase și bogate, sinuciderea soțului cuprins de remușcări rămâneau să constituie, poate, subiecte fierbinți pentru o avidă presă de scandal. Dar asta reprezenta o altă problemă. Deși nu am crezut gogoșile servite cu atâta dezinvoltură, nu eram în situația de a formula obiecții – pe acestea le păstram undeva, în sinea mea –, întrucât nu puteam umbla prea multă vreme cu cioara vopsită, afirmând cu tărie că este papagal. Chiar dacă nu recunoscusem, ar fi fost o prostie din partea mea să insist la nesfârșit, crezându-i pe toți tâmpiți, că habar nu aveam de moartea cumplită a femeii atunci când îi conduceam soțul, suspect de crimă, la aeroport. Indiferent de ceea ce aș fi crezut eu, tipul era mort, mort de-a binelea, iar cazul închis cu șapte lacăte.

Într-un târziu, am ajuns acasă. Am stins luminile și m-am așezat pentru o vreme în fața ferestrei deschise, respirând cu nesaț aerul curat al înserării.

Dimineața m-am bărbierit cu grijă, m-am îmbrăcat, după care am plecat în centru. După ce am parcat mașina, m-am achitat de comisionul încredințat de Ken, câștigând recunoștința și prietenia acestuia.

3.

Fred, barmanul, tocmai îmi spunea că nu-l mai văzuse pe Snag de peste două săptămâni, când o voce de femeie, cu tonul puțin ridicat, încerca să pună la punct un bărbat insistent.

— Este pentru ultima oară, să fim bine înțeleși, rostea femeia ce urma să-mi stârnească interesul.

M-am răsucit în scaun și la o masă nu prea îndepărtată am văzut o tânără blondă. Preocupat de discuția cu Fred, nici nu observasem când a intrat în local. Avea stofă în ea, se vedea bine, deși era destul de simplu îmbrăcată; stând în picioare, vorbea cu un individ, pe care îl știam de mai multă vreme.

Era – nici mai mult, nici mai puțin – Webster, Charley Webster, știut în cercul său de amici, dacă-i avea, mai mult după poreclă – *Snappy,* adică *Fercheșul,* un mărunt șantajist, care își făcuse în două rânduri stagiul la închisoarea din oraș, a doua oară eliberat înainte de termen, pe cauțiune. Vă las să ghiciți dacă am contribuit cu ceva la ambele întemnițări ale sus-numitului.

Pe tânără nu o cunoșteam decât din vedere, mai bine zis din nenumăratele ei fotografii publicate în diferite ziare și reviste. Era, nu vă vine să credeți – nici mie nu-mi venea, dar aceasta era realitatea –, Sandra, unica fiică a milionarului John Massinger.

Mi-au venit în minte, parcă la o comandă instinctivă, momentele în care o văzusem prima dată. Tocmai ajunsesem acasă, obosit, după ce soluționasem un caz destul de complicat. Tare mult aș vrea să îl povestesc, fiind convins că v-aș capta interesul, dar acum am altceva mai bun de făcut, după cum probabil vă dați seama. Am numărat din nou banii câștigați în ziua aceea, i-am pus cu grijă într-un port-vizit, m-am dus în chicinetă și mi-am preparat o cafea, după rețeta pe care, de acum, o cunoașteți. Am turnat cafeaua într-o ceașcă mare, am adăugat câțiva stropi de whisky, mi-am aprins o țigaretă și am sorbit din lichidul fierbinte. Gândindu-mă la ceea ce aveam de făcut în continuare – momentan, nu aveam nimic de făcut – priveam cum se ridică aburul din ceașcă și firicelul de fum pe care îl zămislea țigara. După o vreme, am ieșit din casă, am încuiat ușa, m-am urcat în

mașină și nu am oprit decât în fața primului cinematograf care mi-a ieșit în cale, unde am vizionat ultimul spectacol.

În film, o fată blondă, pe nume Eileen, urmărită de gangsteri, se refugiase într-un mic orășel. Decorul, mai puțin decât teatral, compus mai degrabă din semne, reușea să pună intens în lumină oamenii. Niște oameni obișnuiți, ca în orice orășel al lumii – un camionagiu, o menajeră, un pomicultor, un inventator pasionat, diva locului – o brunetă focoasă –, o mamă cu mai mulți copii și un „scriitor". Jack – un tânăr cu multe vise, care aduna oamenii duminica la un soi de colocvii pe teme morale, unde vorbea mai mult el – nu scria nimic, nu câștiga nimic. Altfel, oameni normali, cu păcatele lor obișnuite. Eileen dădea impresia că trăiește simetria bilaterală a ființei umane ca pe o limitare; dacă ar avea șapte obraze, nu două, ar întoarce șase ca să fie lovită. Bunătatea ei supraomenească, fragilitatea, totala lipsă de apărare acționau ca un cocteil excitant pentru „blânzii" locuitori ai orășelului, care – la un moment dat – se transformă în niște monștri, în niște torționari. De fapt, nu se transformă, ci ies la lumină creaturile din lăuntrul lor. Toți bărbații cât de cât potenți din oraș o posedă pe Eileen ca pe un animal, după ce îi legaseră de gât un lanț având la capăt o roată grea pe care trebuia s-o târască tot timpul pe pământ ca să nu fugă. Dar cel mai ticălos dintre toți, Jack scriitorul, o minte că vrea să o salveze, că o iubește; în realitate, el aruncă asupra ei nu numai palavre „literare", ci și vinovăția lui pentru un furt. Pretinde că astfel îi face un serviciu, fiind până la urmă preocupat doar s-o aibă și el. Când, chemați de lașul Jack, gangsterii se întorc, în frunte cu tatăl lui Eileen, un nemilos cap mafiot, ea are pentru o clipă tentația asumării păcatelor tuturor și a iertării. Renunță însă, iar pe Jack îl împușcă în cap cu mâna ei, după ce se răzbună pe toți acei din micul oraș care i-au făcut rău. Rămâne în viață numai câinele, ca un *remember* pentru acel „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" de dinaintea creștinismului. Trebuie să recunoașteți, un film plin de învățăminte…

Când m-am întors acasă, am servit un întăritor pe post de cină și apoi m-am culcat. Eram însă atât de obosit, ori poate copleșit de ceea ce vizionasem la cinematograf, încât nu m-a luat somnul, astfel că pe la două dimineața mă plimbam de colo-colo prin biblioteca-salon ori

salonul-bibliotecă, cum vreți să-i spuneți, ascultând un concert simfonic care suna, în capul meu, precum zăngănitul unor geamuri când pe stradă trece un convoi de mașini grele. Mi-a venit ideea să mă-mbăt criță – nu ar fi fost prima oară și, probabil, nici ultima –, dar m-am gândit că este prea târziu, sau mai degrabă prea devreme. După un timp, m-am culcat și, culmea, am reușit să adorm.

Pe la ora douăsprezece, înțolit corespunzător, intram în restaurantul elegant situat la parterul hotelului *Serwick*, din centrul orașului. Holul arăta, într-adevăr, nemaipomenit. Numeroase lumini epatante, chiar dacă afară soarele strălucea cu putere, decor bogat, costume și muzică în surdină de calitate. Personaje de prima mână, intrigă cu totul originală. Paparazzi care, prin natura meseriei lor scârboase, colcăie peste tot, adulmecând prin rufele murdare ale vedetelor ratate, ar fi avut multă treabă pe aici. Dar accesul lor în acest loc era destul de dificil. Chelnerul-șef, dolofan, având sub braț un teanc de meniuri scrise cu litere mari, aurite, ca să le poată vedea și-un chior, avea o fizionomie care putea trece rapid de la un zâmbet larg, afectat, politicos, la furie reținută, în funcție de toane sau de împrejurări.

Intrarea în bar se afla undeva în dreapta. Era întuneric și domnea o liniște puțin nefirească. O blondă tânără și frumoasă a ieșit din toaletă, aranjându-și din mers buzele. Își clătina capul în ritmul muzicii ce răzbătea până aici. Bărbatul care o aștepta, un tip burtos, între două vârste, cu genunchiul în cap, o cuprinse cu disperare de braț, de parcă urma să o piardă, privind-o chiorâș.

O tipă care vindea țigări, îmbrăcată atât de sumar încât se putea ascunde în dosul unui creion, afișa o expresie voit disprețuitoare, de parcă ar fi fost cel puțin împărăteasa Etiopiei.

Era o zi senină, fără pic de umezeală, iar soarele se oglindea pe suprafața piscinei care începea chiar de la peretele de sticlă al barului. M-am lăsat pe un scaun de piele, am sesizat amuzat clinchetul cristalin al paharelor, precum și șoaptele care răzbăteau discret de la unele dintre mese și mi-am aprins o țigaretă. O fată în costum de baie, cu un corp apetisant, tocmai urca scărița de la trambulina înaltă a piscinei. Am privit-o ca un cunoscător, văzând-o cum spintecă fulgerător aerul într-o săritură

aerobică. A ieșit apoi din apă, și-a desfăcut casca de baie, și-a scuturat aproape ostentativ părul și s-a îndreptat către o măsuță unde o aștepta însoțitorul ei – un bărbat voinic, cu niște bicepși impozanți, bronzat de parcă toată ziua nu făcea altceva decât să stea la soare și cu ochelari fumurii. Era un fel de fute-vânt, dintre acei pe care îi găsești cu duiumul în astfel de locuri. Pretind că se pricep la femei, că fac victime în rândul acestora, dar în realitate ele sunt acelea care ies în câștig, întrucât le ciugulesc fraierilor căzuți în extaz lovelele din buzunare. Când posesorul de mușchi i-a tras, protector, una peste coapsă, tipa a deschis o gură cât o șură sau – și mai bine – cât gaura unui canal a cărui capac protector a fost furat, hohotind cu simț de răspundere. În acel moment, interesul meu față de ea s-a volatilizat. Eu numai îi intuisem râsul – probabil, fericit –, dar mi-a fost suficient să-i admir dinții în clipa în care și-a tras fermoarul.

Am mai observat un individ copleșit de tristețe, cocoțat pe un scaun în fața barului, care avea ceva cu liniștea barmanului. Acesta, frecând în mână un pahar pe care cred că vroia să-l facă mai curat decât prevedeau cele mai stricte canoane ale meseriei, afișa un zâmbet profesional, depunând eforturi vizibile să nu-l spargă, trântindu-l în capul interlocutorului său.

Un bărbat bine, echipat așa cum impun canoanele scrise sau nescrise, valabile în ocazii simandicoase, s-a ridicat brusc de lângă însoțitoarea sa, și ea îmbrăcată la șapte ace, cu o rochie ce părea apă de mare presărată cu pulbere de stele, s-a apropiat de bar și a început să-i reproșeze ceva barmanului, care și așa se afla într-o stare de nervi, de-i venea să mănânce sticlă pisată. L-a blagoslovit vreme îndelungată, cu voce puternică, arogantă, pe care o au tipii, mai ales atunci când în lipsă de altceva, doresc să epateze în fața junelor aflate, cu voie sau de nevoie, în preajma lor. După ce l-a beștelit bine pe barman, a părăsit în trombă locanta, alături de însoțitoarea lui. Privind ca prin sticlă, fără nici un fel de expresie, după ce a ascultat neclintit vorbele dure ale clientului său, barmanul s-a apropiat de masa mea, întrebându-mă politicos de ce mă holbez și dacă am vreo treabă pe acolo. Vocea lui suna ca zgomotul produs de un clește stomatologic care cade în tăvița nichelată aflată pe stativ într-un cabinet de profil. I-am răspuns că nu mă holbez și că o aștept plin de nerăbdare pe regina

Amalasunda. Privindu-mă cu suspiciune, m-a întrebat dacă doresc să beau ceva în vreme ce aștept. Am comandat un whisky cât se poate de sec. Pe un ton tăios, mi-a recomandat să-l servesc cu linguriță sau cu furculiță. Privindu-l atent, l-am rugat să-l taie felii, întrucât urma să-l ciugulesc în drum spre grădiniță. M-a sfătuit doctoral, să-mi pun totuși gheață într-o pungă deoarece poate voi avea nevoie de ea ca să mă răcoresc. Uitându-mă la el, i-am sugerat să mi-o arunce în cap, dacă asta îl face mai fericit. Mi-a mulțumit, s-a îndepărtat, l-am văzut agitând de zor shakerul, iar când s-a întors cu o băutură pe care nu o comandasem, dar potrivită pentru acel moment al zilei, am constatat că se simțea din nou bine. M-am gândit, servind câțiva stropi din pahar, așa cum am văzut că procedează șmecherii din înalta societate la sindrofiile simandicoase, cât de puțin îi trebuie uneori omului pentru a se simți fericit.

Am pus paharul pe masă și mi-am aprins o nouă țigaretă. Au trecut câteva minute, fără să bag de seamă că ritmul muzicii se schimbase. Cânta o fată, cu o voce profundă, pe care îți făcea plăcere s-o asculți. Când a terminat, s-au auzit câteva aplauze. Barmanul a trecut agale pe lângă mine, a aruncat o privire spre paharul meu pe care încă nu-l golisem, a clătinat nemulțumit din cap și s-a îndepărtat. Taman în acel moment în local a intrat un vis. Mi s-a părut că nu se mai aude nici cel mai mic zgomot, ca atunci când, la începutul unui concert, dirijorul bate cu bagheta în pupitru și ridică brațele, menținându-le pentru câteva clipe suspendate în aer.

Era înaltă, îmbrăcată elegant, cu o eșarfă albă în jurul gâtului. Părul ei auriu era asemănător cu cel al unei prințese din basmele pe care bunica nu a mai avut timpul necesar să mi le povestească. Ochii ei erau albaștri, iar genele lungi. Era, într-adevăr, o apariție. Am urmărit-o cum, ajunsă la o masă din partea opusă a barului, își scoase o mănușă albă și lungă făcându-i un semn discret chelnerului care, cu o grabă pe care nimeni nu o manifestase vreodată pentru mine, îi trase scaunul, ajutând-o astfel să se așeze. Diva îi mulțumi cu un zâmbet atât de pur, încât bietul om rămase ca lovit de un trăsnet în mijlocul unei ploi torențiale. Observându-mi privirile admirative, și-a ridicat puțin ochii, după care am dispărut din raza ei vizuală, de parcă m-aș fi pierdut brusc undeva în neant.

Ei bine, acum mi-am consolidat eu în mod judicios teoria mea despre femeile blonde. Deși îmi dau seama că nu sunt original (în multe lucruri dau dovadă de lipsă de originalitate!), am să v-o împărtășesc, nutrind speranța că nu voi rămâne un neînțeles. Toate femeile blonde au părțile lor bune și părțile lor rele, poate doar cu excepția celor metalice care, până se oxigenează, sunt tot atât de blonde ca un african, iar din punctul de vedere al inimii, la fel de docile ca pavajul unei șosele. Există blonda micuță care ciripește continuu, dar și blonda ceva mai trupeșă care te ține la distanță, țintuindu-te cu privirea ei de gheață. Cunosc blonde ce se agață tandre de brațul tău, dar care – atunci când le conduci plin de speranță acasă – devin grozav de obosite. În plus, le mai apucă și blestemata aceea de durere de cap, de îți vine să le iei la palme, blestemându-ți timpul pierdut și speranțele irosite. Mai este și blonda dispusă să meargă oriunde dacă acolo există posibilitatea să curgă hectolitri de șampanie scumpă, dar și blonda în aparență binevoitoare, nițeluș palidă, chiar silfidă, care – dacă se simte jignită – se pricepe strașnic la arte marțiale, fiind în stare să cotonogească și un camionagiu voinic și arogant. În fine, există și acea mostră splendidă care va contracta de-a lungul vieții sale două-trei căsătorii cu babalâci milionari, încheindu-și existența undeva în sudul Franței, pe țărmul Mediteranei, într-o hardughie de casă desprinsă din alt veac, în mijlocul unor conți și duci autentici, dar decrepiți.

Femeia din fața mea, care m-a determinat să meditez la ceea ce v-am spus, era dificil de clasificat. Părea venită dintr-o altă lume și sosise aici – credeam eu – în mijlocul nostru, al muritorilor de rând, pentru a-mi produce mie dureri de cap.

Am privit în direcția barmanului, care – observându-mă – s-a apropiat imediat, afișând un zâmbet profesional. L-am întrebat discret cine este acea Afrodită sosită cu puțină vreme în urmă din îndepărtata ei insulă mediteraneană. După privirea lui nedumerită, mi-am dat seama că nu pricepuse întrebarea, așa încât a trebuit să-l întreb pe limba lui. Întrucât acum a înțeles, mi-a destăinuit tot atât de discret identitatea enigmaticei femei. Era Sandra Massinger.

După o vreme, fata cu părul auriu se pregăti să plece. Îi oferi chelnerului niște bani, la care adăugă un

zâmbet fermecător, iar el păru atât de încântat de parcă ar fi câștigat marele pot la o cursă de câini. Ea își aranjă buzele, își puse mănușile albe, în vreme ce chelnerul, cu un zâmbet pe care îl afișa probabil numai la ocazii festive, trase masa cu câțiva metri, ca să-i facă loc să iasă.

Pe moment, fermecat, m-am gândit că aș fi putut să mă îndrăgostesc de o astfel de femeie. Știam însă că îndrăgosteala nu folosește la nimic. Nu iese din asta nici un fel de profit. Dimpotrivă, necazurile pot apărea gârlă. În plus, amorul (platonic, cred eu) tâmpește și chiar orbește (s-a demonstrat științific). În egală măsură, înmoaie genunchii, dă palpitații sau chiar vertij. Fenomenul poate fi recunoscut cu ușurință, existând câteva simptome. Ai privirea umedă și rătăcită? Te-ai ars. Caută o oglindă, holbează-te în ea ca să fii sigur că ești tu și dă-ți palme. Dacă acțiunea nu-și face efectul, fugi ca de dracu. Sau, mai bine, eșuează pe o insulă pustie. Nu-i crede pe cei care îți prescriu, în mod cu totul dezinteresat, terapia prin muncă; dacă lucrezi într-o fabrică de ace, precis te vei trezi că faci brice, cu care ai putea fi tentat să-ți iei beregata (desigur, dacă dragostea nu este împărtășită). Izolează-te în casă. Altfel, o să ți se pară că toate persoanele întâlnite în peregrinările tale seamănă ca două picături de apă și toate au chipul ăla, pe care tu trebuie să ți-l scoți din căpățână. Nu-ți petrece prea mult timp cu gânduri negre. Fii pragmatic măcar în ultimul moment: caută sodă caustică, ascute cuțitul de bucătărie, lama de ras, verifică frânghia și nu uita scrisoarea de adio. Optimist, renunțând la intenția mea, am privit încruntat paharul gol din fața mea și m-am pregătit de plecare.

Iar acum, în barul prietenului meu, văzând-o într-o companie de care mulți se feresc, mă întrebam pe drept cuvânt ce căuta aici Sandra Massinger și ce putea să aibă de împărțit cu un gangster ca Webster? Că era unica fiică a unui milionar văduv, că era alintată, că ducea o viață dezordonată, care de multe ori friza buna cuviință, că fusese uneori amestecată în câteva hai să le zicem încurcături de ordin sentimental, că fusese eroina unor bârfe ale diferitelor fițuici de șantaj, știam. Dar nu mă așteptam să o găsesc în acest bar nefrecventat de lumea ei și încă într-o asemenea societate.

Conflictul, dacă a fost conflict, se aplanase când m-am apropiat de masa lor. Webster se îndepărta, introducând un plic în buzunarul de la piept, plic pe care îl primise de la Sandra.

Dacă îmi amintesc – când este cazul, firește – știu și pot fi gentleman din cap până în picioare. Așa că m-am luat repejor după Webster, ajungându-l aproape de ieșire. Cu o mișcare rapidă a brațelor – sunt meșter în asemenea mișcări, dar nu vă spun câte scrânteli și încheieturi dislocate am suportat până am ajuns la o asemenea măiestrie – l-am imobilizat. *Snappy,* cu brațul stâng aproape scos din articulație – știam că era stângaci –, sta cuminte, cu fruntea rezemată de perete. Eram convins că va fi liniștit, dar pentru a-i aminti că trebuia să facă dovada, i-am ars una cu vârful pantofului peste gleznă, nu-mi amintesc care. A gemut, dar nu a mișcat.

Într-o clipă, după ce l-am lăsat orfan de revolver, am transferat în buzunarul meu plicul pe care abia îl primise. L-am dădăcit cu simț de răspundere asupra comportării pe care trebuia să o aibă față de o doamnă, conducându-l apoi de braț – cel stâng, firește – la masa pe care o părăsise de câteva minute.

— Mult stimată miss Massinger, permiteți umilului dumneavoastră servitor să se prezinte, mă adresai fiicei milionarului, aplecându-mă cu eleganță și zâmbind cuceritor cu toată gura, așa cum zâmbește un congresman la întâlnirile cu alegătorii, ori când i se ia un interviu televizat asupra mortalității infantile, chiar dacă îl dor măselele. Numele meu este Nick Tempest, detectiv particular, la dispoziția dumneavoastră. Prietenul nostru comun, Charley Webster, fiind o fire neobișnuit de timidă pentru vremurile noastre, m-a rugat insistent să-l însoțesc, pentru a-l încuraja și pentru a fi martor la prezentarea scuzelor sale. Este sincer convins că vi le datorează, ca urmare a comportării sale, pe care o găsește acum – mi-a mărturisit cu lacrimi în ochi – nedemnă de un gentleman. Hai, dă-i drumul, ce mai aștepți? îl îndemnai eu părintește, schimbând tonul și atitudinea, pe *Snappy*, care nu mai arăta ferchеș, dezmințindu-și astfel porecla.

— Domnișoară, rosti acesta cu un ton de parcă ar fi avut gura plină cu miere, vă rog să-mi scuzați comportarea și tonul pe care l-am folosit față de dumneavoastră. Am fost total deplasat și neinspirat. O dată cu iertarea, vă cer permisiunea de a mă retrage.

După ce spuse toate acestea, fără a aștepta un gest ori un răspuns din partea domnișoarei Massinger, sau aprobarea mea, făcu o reverență ca un chelner stilat și se topi parcă, lăsându-mă cu gura căscată. Unde învățase coțcarul să vorbească așa și să se comporte cu atâta stil? Nu cred că la pârnaie, acolo unde se retrăgea periodic pentru un repaus binemeritat.

— Domnule Tempest, vă rămân îndatorată, nu știu cum să vă mulțumesc, mi se adresă cu cea mai vie recunoștință tânăra din fața mea, cu un glas asemănător materialului cu care se căptușesc norii albi într-o zi de vară, dacă știți ce vreau să spun.

Mi-a zâmbit ca zorile senine după o noapte de coșmar. Iar ochii, ochii, când mă priviră – albaștri, nevinovați, imenși – mă făcură să-mi tremure genunchii și de nu ar fi fost scaunul liber în care mai mult am căzut decât m-am așezat, m-aș fi năruit cât eram de lung pe podeaua barului, la picioarele nimfei.

— Vă rog să luați loc, domnule Tempest. Iertați-mă că v-am ținut în picioare până acum, rosti ea, zăpăcindu-mă de tot cu ușorul sarcasm din glasul ei. Nu vă simțiți bine? adăugă Sandra Massinger și vocea ei era atât de plină de compasiune, aproape dureros de dulce, încât dacă ar fi fost soră de caritate aș fi vrut să zac în grija ei toată viața.

Cu o sforțare uriașă mi-am mai revenit, am făcut un semn știut lui Fred, barmanul, care se grăbi să-mi aducă un whisky dublu, fără gheață, pe care îl dădui peste cap.

Revenind la viață, m-am ridicat de pe scaun, am scos plicul luat de la Webster și l-am pus pe masă în fața zânei.

— Prietenului nostru, Charley, i-a fost rușine să vă înapoieze plicul pe care i l-ați încredințat cu atâta ușurință și m-a rugat insistent să vi-l înmânez. Dacă lipsește ceva din suma pe care i-ați împrumutat-o, vă rog să-mi spuneți deoarece chiar astăzi mă voi întâlni cu el și îi voi adresa aspre imputări.

Nu mințeam, întrucât ideea reîntâlnirii cu *Fercheșul* îmi venise pe moment.

— Repet, sunteți foarte drăguț, domnule Tempest și vă rog să acceptați invitația mea de a ne revedea la locuința noastră; stau împreună cu tata, în Pearl Street. Locul îl recunoașteți fără dificultăți; este o casă cam anacronică în ceea ce privește arhitectura, deosebindu-se de toate celelalte din jur. Locuim la numărul 12 bis, vila

Sky-Blue. Numele ei este tot atât de demodat ca și locuința, dar așa erau gusturile pe vremea bunicilor. Vom avea câteva lucruri serioase de discutat, mai adăugă ea ridicându-se, cum imediat am procedat și eu. Rămâne stabilit pe mâine la orele 18 – spuse, depărtându-se, după ce mă lăsă să strâng cea mai perfectă mână din câte mi se întinseseră vreodată.

Să vă spun cum mergea? De prisos. Aveți, sunt sigur, mult mai mult bun gust, spirit critic și experiență decât mine, în a aprecia și a acorda, indiscutabil pe merit, sufragiile dumneavoastră unanime.

4.

După plecarea Sandrei Massinger nu m-am lăsat cuprins de reverie, mirându-mă numai cât de repede am trecut de la adorație la o neașteptată indiferență. Sau eu aveam acest dar de a mă adapta imediat situațiilor sau Sandra Massinger era una din extrem de rarele femei care nu rămân prea mult în simțurile și memoria bărbaților, în ciuda farmecului lor cu totul ieșit din comun.

Interlocutoarea mea era, ce-i drept, o femeie clasa întâi, dar, fără falsă modestie, nici eu nu eram chiar de lepădat. Păr castaniu închis, ochi căprui, un metru optzeci și doi înălțime, circa optzeci și patru de kilograme, fără cicatrice vizibile, vârsta cu puțin sub treizeci de ani, optimist nevoie mare atunci când nu mi se îneacă corăbiile din te miri ce, sentimental incorijibil, așa cum v-am mai spus, sau dacă nu, v-ați convins dumneavoastră singuri, de profesie detectiv particular autorizat, cu ceva succes la activ. O recunosc până și „prietenii" mei de la procuratură sau poliție, unde stârnesc o anumită invidie, mai ales atunci când cu flerul meu le iau fără remușcare cazurile de sub nasul lor de copoi insuficient dresați. Nu sunt căsătorit, ceea ce de multe ori constituie un avantaj, pentru că altfel acționezi în situații periculoase dacă știi că nu lași pe nimeni nefericit în urma ta. Apreciez băuturica bună și femeile frumoase, m-am născut aici, în acest oraș pe care uneori îl detest, dar îmi trece repede. Sunt un om ieșit din retortă, crescut într-un laborator model, după principiile marii noastre democrații. Aș fi putut ajunge un produs exemplar al acestei uriașe instituții de experimentare, dar mi-a lipsit puțin pentru a deveni așa ceva. Am fost adus pe lume fără să am posibilitatea s-o înțeleg pe deplin, deoarece mi-am închipuit că în ea trebuie să domnească ordinea, înțelegerea. Complet nepregătit, am fost aruncat într-o ordine a animalelor de pradă, ordinea oamenilor; nepregătit, m-am confruntat cu instinctele care fac să apară o asemenea ordine: lăcomia, ura, frica, viclenia, puterea. În neputința mea am fost expus și acelor sentimente care fac ca această ordine a animalelor de pradă să aibă o față umană – a demnității, moderației și rațiunii. Am fost luat de valurile realității omenești cum

este luat cineva care nu știe să înoate de apele repezi ale unui râu, luptând să nu mă cufund și, în vreme ce mă cufundam, am devenit eu însumi un animal de pradă. Am priceput că dacă dorești un prieten, ia-ți mai bine un câine. Pe străzi domnește jungla. Dacă cumva, într-o bună zi, o s-o mierlesc undeva într-un cotlon întunecat și singuratic, așa cum se poate întâmpla oricărui tip din branșa mea, cred că nimeni nu mă va regreta prea tare, părându-i-se că viața și-a pierdut sensul ei normal. Am cunoscut numeroși tipi care se pot lăuda cu mult mai puțin decât mine. De pildă, unul – Frank Slade, se numea – supărat pe viață, își stabilise, la un moment dat, un plan foarte interesant. Cu toți banii pe care-i avea – nu erau prea mulți, firește – intenționa să plece la Chicago, să închirieze o cameră în cel mai scump hotel din oraș, să cineze la cel mai select restaurant unde să consume din belșug cele mai fine băuturi, să facă dragoste cu o femeie frumoasă, iar a doua zi, în patul din camera hotelului, să-și tragă un glonte în tâmplă. Vă las pe dumneavoastră să ghiciți dacă a renunțat sau nu la planul său. În ceea ce mă privește, eu nu eram atât de disperat, așa încât nu făceam altceva decât să-mi urmez destinul, fără a-l forța într-un sens sau în altul.

După nici cinci minute, m-am dus să botez latrina, mi-am luat rămas bun de la Fred Device, barmanul, m-am urcat în mașină, îndreptându-mă apoi către Molehill, cartierul cel uitat de zei, cunoscut mai ales sub numele de Tin-Pot-Town, într-atât semăna cu o aglomerare uriașă de cocioabe, case vechi, dărăpănate, adevărate magherniță. Existau, este drept, în Molehill, și clădiri mai arătoase și curate, sclipind de reclame luminoase. Acestea erau localurile de noapte, tripouri, sau așa-zisele cluburi, unde se jucau pe mize mari averi întregi.

De cele mai multe ori, străzile erau înțesate de grupuri de toxicomani, pungași, escroci, haimanale, proxeneți ori femei de stradă. Din loc în loc patrula câte un polițist sau își făceau rondul, mai ales noaptea, mașinile de supraveghere ale Poliției districtuale.

Bine, bine, mă veți întreba, dar oameni cumsecade, în afară de cei care se înfoaie pe culoarele secțiilor de poliție, vajnicii apărători ai proprietății și ai liniștii publice, nu existau în acest cartier? Sigur că da, însă aceștia erau ocupați toată ziua în fabricile și atelierele din oraș ori în birourile cu diferite destinații din *Civic Center.*

Noaptea, ei bine, închipuiți-vă, acești oameni cumsecade dormeau somnul binecuvântat al celor onești, când nu întrețineau interminabile discuții în contradictoriu, să nu le spunem certuri, cu soțiile sau prietenele lor, ori când nu ieșeau să bea câte un păhărel, dacă aveau curaj.

Pentru a vă introduce mai bine în atmosferă, trebuie să vă spun că Molehill este un cartier uzat, șters, neglijent, etalându-și la tot pasul viciul cu o doză apreciabilă de vulgaritate. Este mai degrabă antipatic, dar într-un mod insidios antipatic, ca viciul însuși. Există baruri mărunte pline aproape exclusiv cu prostituate, pești, mardeiași și cartofori, de care chiar dacă ai reușit să treci de o sută de ori, până la urmă tot te aspiră înăuntru ca să pună stăpânire pe tine ca victimă. Poți observa și tipi care atacă cu dezinvoltură trotuarul populat cu femei, mergând aidoma unor toreadori ucigași care se îndreaptă spre un bordel de doi bani ori ca niște zbiri de republici bananiere dictatoriale, când sunt în vacanță. Există hoteluri pe unele străzi, a căror urâțenie este atât de hidoasă, încât te înfiori numai la ideea de a intra în ele. Totuși, pentru unii este inevitabil că la un moment dat să petreacă o noapte, o săptămână sau poate o lună în unul dintre acestea. Este posibil ca mulți să devină atât de legați de locurile în cauză, încât să constate, într-o bună zi, că viața lor s-a transformat și că ceea ce, atunci, li s-a părut a fi sordid și mizerabil a devenit acum încântător, tandru, frumos. Acest farmec oarecum insidios al cartierului se datorează, în mare parte, bănuiesc, traficului sexual care se face fără pic de jenă. Mai ales când este comercializat, sexul nu e romantic, dar generează o aromă picantă și nostalgică, înflorind mai bine într-o lumină scăzută, mohorâtă. La unul din colțuri, bine ascuns de privirile indiscrete ale oamenilor cinstiți, în măsura în care aceștia se perindă pe acolo, se afla barul *Hell,* care arăta ca un adevărat iad, o speluncă, așa cum îl dădea în vileag numele, parcă predestinat. Acolo a fost pentru o perioadă bârlogul meu preferat. Am stat în acel loc bătut de Dumnezeu, înăuntru și afară, în oricare momente ale zilei și pe orice fel de vreme, cu treabă, firește. Fețele barmanilor, curvelor, clientelei, faunei bogate care bântuia stabilimentul, chiar și ale îngrijitorilor de la private îmi sunt gravate în memorie, ca și cum ar fi ilustrații dintr-o carte pe care o citesc în fiecare zi.

Îmi amintesc prima zi când am intrat în acest bar, acum mai bine de trei ani; îmi amintesc șocul pe care l-am suferit când am văzut o prostituată căzând beată moartă peste una din micile măsuțe din interior și nimeni nu i-a sărit în ajutor. Am fost atunci indignat de indiferența oamenilor, dar și de gestul barmanului care a ridicat-o pe femeie numai pentru a o arunca în stradă, ca pe un gunoi. În zilele cețoase, când era frig peste tot, cu excepția restaurantelor sau barurilor simandicoase (erau și de acestea în zonă, ca – de pildă – *Chatsworth*), atmosfera atrăgătoare care învăluia zona pornea de la cioporul de femei de stradă, unele foarte drăguțe, cu mult vino-ncoa, care de obicei puteau fi văzute la intrare.

Altădată, în același spațiu al pierzaniei, am asistat fără intenție, desigur, la o scenă de tot hazul (erau și de acestea, dar ele nu puteau estompa cenușiul dominant al locului): la o masă, un tip făcut țăndări, probabil dentist, își scosese dantura, mai întâi placa de sus, iar apoi pe cea de jos, arătându-i fetei de lângă el, oripilate, inițialele numelui său – aveam să aflu, după ce s-a potolit scandalul –, marcate lângă măseaua de minte din dreapta sus. Apoi a luat plăcile în mână, a clămpănit din ele și a încercat să o muște cu ele, de piept, pe însoțitoarea sa. Desigur, fata s-a ferit scârbită de gestul bădăranului, iar acesta a scăpat plăcile din mână. Când respectivele obiecte s-au rostogolit sub mese, ocupanții acestora, beți dar și amuzați de situație, au început să le paseze de la unul la altul, spre marea distracție a întregii asistențe. Dentistul, așezat în patru labe, încerca să-și recupereze dantura, pe care nimeni nu voia să i-o ridice. A fost necesară intervenția fermă a barmanului, pentru ca lucrurile să nu degenereze. Ca rezultat, păgubitul și-a redobândit dantura, pe care și-a îndesat-o în gură, după ce a șters-o conștiincios, ajutându-se de una dintre mânecile hainei. Fericit, a comandat o sticlă de *Johnnie Walker*, pe care a împărțit-o darnic cu cei din jurul său.

Părăsind barul lui Fred Device, știam ce urma să caut în acest cartier. Mai întâi trebuia să-l găsesc pe prietenul meu de detenție, Ken Snag. Dacă nu era la barul *Hell,* atunci în mod cert se afla în sânul familiei, adică la Edna Page, statornica lui iubită.

Când am intrat, am ochit o prezență nouă la *Hell.* M-am așezat aproape de locul unde avea loc o adevărată bursă a sexului, cu privirile literalmente lipite de această

frumusețe care stătea aparte într-un colț al barului. La o primă vedere, părea o tânără femeie atrăgătoare care-și dăduse întâlnire cu iubitul și care venise probabil mai devreme. Comandase o băutură de care abia dacă se atinsese. Privea liniștită în jurul ei, cântărind ce vedea, dar fără un efort vădit de a atrage atenția. Era demnă și discretă, încrezătoare și stăpână pe sine. Aștepta. Și eu așteptam. Eram curios cine era fericitul muritor care urma să-i țină companie. După vreun sfert de oră, timp în care i-am prins privirile de câteva ori, am fost de acord cu mine însumi că aștepta pe oricine va realiza cuvenita mișcare de început. În mod normal trebuia să faci doar un semn cu capul sau cu mâna și fata își părăsea masa și venea la a ta – dacă era genul acela de fată. Nu eram absolut sigur nici acum. Mi se părea că arată prea bine, prea stilată, aș putea spune. Când Gib Perth, barmanul, s-a apropiat cu un întăritor de masa mea, l-am întrebat dacă o cunoaște. Când spuse că nu, l-am rugat să o invite să-mi țină companie. Am privit-o atent în vreme ce primea mesajul. M-a cuprins un fior când am văzut-o că zâmbește și privește în direcția mea cu un semn de recunoaștere. M-am așteptat să se ridice imediat și să vină, dar în loc de asta rămase așezată și zâmbi din nou, mai discret de data aceasta, după care întoarse capul și păru că se uită visătoare și indiferentă la vitrină.

Ah, femeile! Când le-a creat, Dumnezeu a fost un geniu. Buze senzuale, sâni mari, sâni mici… și picioarele. Puțin contează dacă sunt coloane grecești sau bârne de mâna a doua. Important este că se află la locul lor. Iar mirosul, parfumul lor care te îmbată în momentele cele mai neașteptate, reprezintă un lucru neprețuit. Îmi plac femeile, sunt pe primul loc în preferințele mele, iar pe locul doi, la mare distanță, o mașină bună, eventual decapotabilă – de pildă, un Ferrari. Aceste gânduri lumești mi-au trecut prin minte cu viteza luminii.

Am mai lăsat să treacă câteva momente și apoi, văzând că nu avea intenția să facă vreo mișcare, m-am ridicat și m-am dus la masa ei. M-a întâmpinat destul de cordial, de parcă aș fi fost cu adevărat un prieten, dar am observat că era puțin iritată, aproape jenată. Nu eram sigur dacă voia sau nu să mă așez, dar am făcut-o oricum și, după ce am comandat de băut, am atras-o repede într-o conversație. Vocea ei – moderată, destul de joasă, guturală – era și mai incitantă decât înfățișarea. Era vocea

unei femei care se bucură că trăiește, care se simte bine în pielea ei, fără griji și fără avere, căreia îi face plăcere să dăruiască și să cheltuiască. Am fost surprins, trebuie să recunosc, când se grăbi să-mi explice că făcusem un pas greșit venind la masa ei. Lăsă să se-nțeleagă faptul că nu voia să fie cunoscută aici ca o profesionistă. M-am scuzat pentru gafa și m-am oferit să mă retrag, ceea ce ea acceptă ca pe un gest delicat, peste care se putea trece cu o strângere de inimă și un zâmbet grațios. Apoi mi-a explicat că este o ființă de-o lene strigătoare la cer. De exemplu, îmi spunea ea zâmbind, cărțile, cititul lor, dar în special efortul de a înțelege reprezentau prea mult pentru sărmanul ei cerebel. În acest punct al dialogului nostru, și eu eram de acord, întrucât nu prea mă omoram cu lectura, așa încât, întorcându-i zâmbetul i-am replicat că există multe alte lucruri de făcut în viață. Spunând asta, am pus mâna ca din întâmplare pe piciorul ei și l-am strâns cu căldură. Într-o clipă mâna ei o acoperi pe a mea, apoi mi-o îndepărtă atenționându-mă discret că nu suntem singuri acolo. Am sorbit liniștiți din paharele aflate pe măsuță, în fața noastră, și ne-am relaxat. Deși mă grăbeam, din motivele pe care le cunoașteți, nu doream s-o iau pe sus. În primul rând, eram fermecat de modul în care vorbea, care era deosebit și-mi spuneam că era de undeva din sud, poate chiar din acel vechi district din New Orleans, numit de localnici Vieux Carré, situat pe malul fluviului Mississippi. Pronunța distinct fiecare cuvânt, aproape fără să folosească argoul. Încetineala ei, care era voluptoasă, învelea cuvintele într-un puf moale; trupul ei era greu, pământean, dar sunetele care ajungeau la mine erau aidoma notelor limpezi ale unui clopoțel.

Avea calități native, cum se spune, dar nu mi-a făcut impresia că ar fi o prostituată sută la sută. Că urma să meargă cu mine, și va lua bani pentru asta, era neîndoielnic, dar asta nu face obligatoriu dintr-o femeie prostituată.

Tocmai când vroiam să-i propun să ieșim de acolo și să mergem undeva, numai noi doi, unde să putem discuta în voie (cu cât mai puține discuții, cu atât mai bine – îmi spuneam eu în gând), mi-a căzut tavanul cârciumii în cap (desigur, la figurat). La propriu, începusem să revin cu picioarele pe pământ din visările și intențiile mele cu tentă erotică, întrucât printre ușile batante intra în onorabilul stabiliment prietenul meu de pârnaie, Ken

Snag. S-a îndreptat în pas vioi către o masă liberă, a aruncat o privire cuprinzătoare în jurul lui, observându-mă imediat. Dacă aș fi avut vreo îndoială, plecarea lui intempestivă era cel mai bun indiciu. Politicos, m-am scuzat față de femeia visurilor mele – cel puțin pentru ziua aceea –, mi-am dat seama că este puțin dezamăgită, dar nu aveam pe moment altă soluție, i-am lăsat ceva mâzgălit în grabă pe o bucățică de hârtie pe care o scosesem din buzunar și în câteva minute eram la volan, în mașina mea. Știam că în spate, lungit pe banchetă, cu fața acoperită de un ziar, mă aștepta Ken.

— Nu v-am văzut de mult, șefule, mă întâmpină el de cum am închis portiera. Avea glasul puțin răgușit, asemănător cu cel al oamenilor care fumează mult și consumă băuturi tari.

— Am o trebușoară cu tine, Ken. Îmi pare rău, dar nu am prea mult timp să depănăm amintiri comune din tinerețe. Spune-mi, unde îl pot găsi pe prietenul nostru, *Snappy*?

— Șefule, știi că nu sunt denunțător! Drept cine mă iei?

Mi-am dat seama că nu începusem cum trebuie. Ken era un om onest în felul său. Pâra, trădarea nu făceau casă bună cu preceptele lui morale, cât timp acestea nu erau adormite. O bancnotă strecurată în direcția lui fu palmată cu dexteritate.

— *Snappy* se dă mare, șefule. S-a ajuns, nu știu cum, dar are acum lovele să le mănânce cu lingura. Toți îi spun acum domnul Webster, iar porecla îi este uitată. Stă nu departe de aici. Are o garsonieră potrivită cu noua lui situație, într-un bloc pe Dewey Street, la numărul 140, etajul trei. Pe placa de pe ușă scrie *Charley Webster* și dedesubt *agent de bursă,* deși nu cred că a călcat pe la bursă în viața lui.

— Mulțumesc, Ken, mi-ai spus ce mi-a trebuit. Acum te duc până acasă, dacă vrei.

— Nu, șefule, sunt silit să vă refuz. Mi-aș pierde bunul renume dacă aș sosi cu așa o limuzină și cu un asemenea însoțitor. Nu vreau să dau naștere la bârfe. În mahala sunt un om respectabil, mai spuse el cu demnitate, coborând din mașină.

Am zâmbit, gândindu-mă la respectabilitatea lui Ken. Apoi, am hotărât că aveam și eu dreptul la puțină fericire, într-un mod ceva mai aparte. Ați ghicit, ca de

obicei, iubiții mei prieteni… Nu puteam să uit că la câțiva pași mă aștepta, doritoare – cel puțin așa îmi plăcea să cred – o bucățică de prima mână. Treburile, chiar dacă erau urgente, puteau să mai aștepte. Am părăsit mașina, am traversat în grabă strada și, cu alura unuia pus pe fapte mari, am revenit în localul lui Gib Perth. Dacă barmanul a fost sau nu surprins de reîntoarcerea mea intempestivă nu aveam să știu niciodată, deoarece pe fața lui nu am putut citi nimic care să semene a mirare. Când m-a văzut apropiindu-mă de masa tinerei femei, a coborât privirea, făcându-se că plouă.

— Vreau să vii cu mine, a spus ea fără o altă introducere, arătându-se bucuroasă de revedere.

În asemenea circumstanțe, eu sunt un tip ascultător, chiar docil, așa că am achitat consumația, l-am salutat cu o scurtă privire pe amicul Gib și fără prea multe regrete am lăsat *iadul* în urmă, cu speranța că voi găsi raiul. Pe stradă, am mers alene, flecărind despre vrute și nevrute, până am ajuns la un hotel pe care ea părea că-l cunoaște.

— E destul de plăcut aici, îmi spuse cu o voce incitantă, strângându-mă cu afecțiune de braț.

Simțeam că încep să-mi pierd mințile, astfel încât, după ce am pătruns în cameră, am tras-o spre mine și ne-am sărutat. Era vorba despre acel fabulos prim sărut, dacă știți ce vreau să spun. Senzația oferită de o gură nouă și nefamiliară, de gust și de miros. „Parfum de femeie”, mi-a trecut prin gând cu viteza luminii.

Am început să ne smulgem unul altuia hainele, de-ai fi zis că luasem foc. Mi-am pus brațele în jurul ei, petrecându-mi mâinile peste zonele proeminente ale trupului. Era o femeie splendidă, cu pielea mătăsoasă. M-a tras în jos, la podea, printre dungile de lumină ce proveneau de la fereastră. A fost o frenezie. Eram prinși în vâltoarea pasiunii și nimic nu ne putea opri. Apoi, cutremurați, am zăcut câteva clipe gâfâind, scăldați în sudoare. Total epuizați, stăteam încleștați într-o îmbrățișare aprigă. În cele din urmă s-a desprins de mine și m-a tras în sus. Ne-am sărutat din nou, parcă cu mai multă patimă, și ne-am îndreptat, împleticindu-ne, spre pat. Acolo, alt supliciu… Prăbușiți pe acel util accesoriu de mobilier, ne-am ținut, parcă o veșnicie, unul pe celălalt în brațe, căzând într-o toropeală profundă. Eram dărâmat și, poate de aceea, aveam senzația că trupul meu este de cauciuc. Căldura femeii de lângă mine mă determina să

alunec încet-încet către o stare situată mult dincolo de relaxare. Respiram prin părul ei, în vreme ce mâinile noastre atingeau leneș contururi ce tindeau să devină familiare.

M-a întrebat dacă doream să rămân acolo, cu ea. Am râs, deși eram tentat de un răspuns favorabil. Nu i-am spus însă nimic. M-a privit atent, a chicotit ușor și s-a lipit strâns de mine. Începusem din nou să văd albastru. Din nefericire, timpul nu era de partea mea…

Trecuse ceva vreme când ne-am despărțit jos în stradă, lângă automobilul meu. Nu am stabilit o altă întâlnire cu ea și nici n-am întrebat-o la ce adresă locuiește. În mod tacit, înțelesesem amândoi că locul în care puteam să ne revedem era barul lui Gib Perth. În timp ce ne luam rămas bun, mi-a trecut brusc prin minte că nici măcar n-am întrebat-o cum o cheamă. Privind-o cum se îndepărtează, m-am gândit că poate e mai bine așa. În plus, mi-am adus aminte că îi notasem pe o bucățică de hârtie numărul de telefon la care puteam fi apelat. Ca urmare, dacă dorea să mă găsească cu tot dinadinsul, știa cum să procedeze. La fel și eu.

Am urcat în mașină. Mi-am întins brațul pe spătarul scaunului alăturat și l-am cuprins, strângându-l cu putere. Poate că doream ca pe acel scaun să se afle așezată tânăra care tocmai mă părăsise. În mașină era cald și bine. Voiam să ascult muzică. Ceva care să sugereze tristețea sau, mai bine, renunțarea. Dar aveam alte lucruri de făcut. Așa că am demarat, gândindu-mă că dacă treaba asta de detectiv n-ar avea amestec cu atâtea crime, ar fi o meserie grozavă.

În cinci minute am fost pe Dewey Street și am oprit la numărul 138, aproape de colț. Am făcut drumul pe jos până la numărul 140, am intrat ca orice cetățean onorabil pe ușa principală și, nezărit de nimeni, am ajuns la etajul trei, în dreptul ușii cu placa pe care tronau numele celui căutat și denumirea onorabilei sale îndeletniciri.

Clădirea în care locuia șantajistul – întrucât, mai mult ca sigur, asta constituia ocupația lui de bază – îmi era cunoscută. Era vorba despre o construcție străveche, de pe vremea bunicii, cu o bombă renumită la parter și cu un lift prăpădit care făcea multe mofturi, scârțâind din toate încheieturile, înainte să te aducă în stare de funcționare, viu și nevătămat, în dreptul unui etaj. Coridorul de la etajul trei era destul de îngust – semăna,

parcă, cu strâmtoarea Gibraltar –, iar ușile ascundeau fie cabinete de medici ori avocați, fie garsoniere sau apartamente cu două camere, pe post de locuințe închiriate doritorilor de chilipiruri imobiliare. Oricum, blocul era mult mai vechi și mai mizerabil decât clădirea în care îmi aveam eu biroul. Era plin de doctori, dentiști, vraci care te amețeau că datorită tratamentului prescris vei redeveni sănătos tun, avocați despre care nu puteai spera decât că vor apăra interesele părții adverse și alți tipi de bine. Aici avusesem eu un caz cu un doctor care prescria tratamente bazate pe stupefiante, sub pretextul că tratează diferite maladii de natură psihică și nu numai. Într-o clădire sordidă ca aceasta în care tocmai intenționam să pășesc era imposibil să nu existe și câțiva băieți care scot mulți bani, dar fără să-ți dea această impresie. Avocații percep cota lor, în mod neoficial, desigur, de la eliberările pe cauțiune, doctorii mamoși fac avorturi și pozează în oameni cinstiți pentru a explica proveniența echipamentului medical, traficanții de droguri se dau drept dermatologi, urologi sau O.R.L.-iști, ramuri ale medicinii în care tratamentul trebuie să fie continuu, iar aplicarea anestezicelor locale este normală. Era mediul perfect în care Charley Webster se putea manifesta în voie.

Am sunat în repetate rânduri, aproape cinci minute. Nici un sunet nu răzbătea din garsonieră. Am apăsa clanța și spre surprinderea mea ușa s-a deschis. Am intrat într-un hol mic, după care am pătruns în cameră. Am pășit, mergând în vârful picioarelor, pe lângă pereți. Ajuns în spatele biroului, cu spatele spre fereastra dinspre balcon, mi-am scos pantofii și am înaintat până la masă. Pe un scaun, plasat în fața biroului, cu capul lăsat pe piept, cu o gaură urâtă în tâmplă, zăcea Charley Webster.

Pentru mine era clar: tipul nu avusese nici un dram de noroc, nici cea mai mică șansă. Mai mult ca sigur, dacă ar fi fost proprietarul unui magazin de pompe funebre, n-ar fi murit nimeni, astfel încât afacerile sale ar fi mers strună.

M-am apropiat de cel ucis, căci fără îndoială era vorba de un asasinat, deoarece nu am găsit nici urmă de revolver. Nu am atins nimic, dar privirea mi-a fost atrasă de sertarul biroului, ușor întredeschis. Am înfășurat mâna în batistă, am tras sertarul și am observat imediat un minimagnetofon, pe care l-am introdus grăbit în propriu-

mi buzunar. Tocmai am finalizat această utilă operație, când am distins urletele inconfundabile ale sirenelor aflate în dotarea mașinilor poliției.

Am făcut un salt până la pantofi, am sărit în ei, ca un pompier în cizme, când se declară un incendiu la primărie și, fără să-i mai închei, am țâșnit afară pe ușă, închizând-o, după care am șters bine clanța cu batista.

Eram deja la 20 de metri de casă, când la intrarea imobilului stopară cu scrâșnete de frâne două mașini ale poliției, urmate imediat de o salvare.

Peste o jumătate de oră mă aflam în biroul meu. Sigur, dactilografa nu mă așteptase; de altfel am priceput că nici nu venise, deoarece biletul pe care i-l lăsasem la plecare zăcea nedesfăcut pe măsuța din anticameră. De afară, izbucni pe neașteptate psalmul „Isuse Christoase, rănile tale", semn că slujitorii Bisericii Tuturor Sfinților își începuseră activitatea.

M-am așezat la masa de lucru, am tras ușa de la dulăpiorul din dreapta, am scos o sticlă plată, pe jumătate plină cu *White Horse.* Fără să torn în pahar, am băut direct din sticlă câteva înghițituri bune, am pus sticla la loc și, cu moralul ridicat, cu plinul de combustibil făcut, m-am rezemat de spătarul scaunului, mi-am aprins o țigaretă, din cele bune, firește, și am început să mă gândesc și să-mi pun întrebări.

O îndelungată experiență m-a învățat să raționez, să evaluez și să estimez. Când ceva neașteptat năvălește peste tine, nu irosi timpul. Nu te gândi imediat cum sau de ce s-a întâmplat. Nu formula, în grabă, acuzații. Nu încerca să afli cine e vinovat. Nu calcula cum să eviți aceeași greșeală data viitoare. Toate astea o să le faci mai târziu. Dacă supraviețuiești. Mai întâi de toate, raționează și, apoi, evaluează. Analizează cu atenție situația. Fără patimă și fără idei preconcepute. Identifică aspectele negative. Estimează-le pe cele pozitive. Fă-ți planurile în funcție de asta. Procedează astfel și-ți vei asigura șanse mai bune ca să depășești ceea ce va urma.

Cine îl omorâse pe Charley Webster? În orice caz, fusese ucis cu puțin înainte de venirea mea, deoarece sângele ce se scursese din rană nu era încă închegat. De ce? Era clar că Webster îl găsise în garsonieră pe asasin, ori acela sosise după venirea *Fercheșului.* Ce putea fi comun între cei doi, ucigaș și victimă? De ce, dacă l-a ucis, asasinul a anunțat poliția? Desigur, nu pentru a fi

surprins asupra faptului. Fără îndoială că se grăbea; ca probă, nu cotrobăise prin cameră și nici nu îi atrăsese atenția sertarul întredeschis. Altfel, ar fi descoperit magnetofonul miniatural.

Ajuns aici cu raționamentul, am sărit ca ars. Păi, cu magnetofonul trebuia să încep. A fost o chestie de secunde până ce l-am pus în funcțiune. Începusem să ascult cu atenție.

5.

— *Ce ai făcut*? întrebă o voce de om matur, dură. *Unde sunt banii*?

— *Nu am nici un ban. Plicul cu bani i-a fost înapoiat femeii de băgăreţul ăla de Nick Tempest, care m-a surprins tocmai când îl săltăm de la Sandra Massinger.*

— *Ce căuta acolo Tempest*?

— *Mă tem că Sandra era în înţelegere cu el.*

— *Se prea poate. Ce ai vorbit cu Tempest*? *Nu cumva te-a tras de limbă*? *Ai ciripit ceva*?

— *Nu s-a născut încă acela care să mă tragă de limbă, domnule Zest.*

Auzind acest nume la care mă aşteptam cel mai puţin, am tresărit involuntar, am scos din nou sticla de *White Horse* şi am făcut apel la liniştitorul lichid pe care îl conţinea. De la naşterea lui Christos nu ştiu să se mai fi făcut minuni decât la Lourdes, ori din câte ştiam, mister Zest era paralitic. Cât despre Lourdes nici nu auzise, eram sigur.

Am trăit s-o văd şi pe asta, o minune la mijlocul secolului nostru, dar pe care nu a făcut-o Cel-de-Sus, ci cel-de-jos, cel negru şi cu coarne. Un paralitic care nu este paralitic, ce se deplasează fără cârje şi fără cărucior în nobilul scop de a face să treacă banii, cât mai mulţi bani, de la cei care îi au şi nu-i merită, la cei care au mai puţini şi nu-i merită deloc.

— *Charley, vino mai aproape şi stai jos, doar eşti la tine acasă*!

Urmă o pauză ca şi când Zest ar fi aşteptat ca Webster să dea curs invitaţiei şi să se aşeze pe scaun.

— *Ai procedat ca un gură-cască, ca un ageamiu. Ce să iau de bun din tot ce mi-ai vrăjit*? *Dacă m-ai vândut blestematului de copoi*?

Vocea lui Zest era acum puţin răguşită, dar nu agresivă, ci aproape îmbietoare, când vorbi din nou.

— *O să mori ca un prost, Snappy, şi acum ia-ţi plata.*

— *Nu*! *Nu, domnule Zest*!...

Strigătul alarmant, de deznădejde, al *Fercheşului* fu acoperit de o detunătură surdă, după care banda se derulă în tăcere. Arma ucigaşă avusese, fără îndoială, surdină.

Am rămas pe gânduri și după un timp hotărârea mea era luată. M-am uitat la ceas. Până la venirea domnului Aristide Maltopoulos, cu care urma să mă întâlnesc în curând, mai era aproape o oră.

Am coborât, m-am urcat în mașină și m-am dus direct la poșta centrală. Acolo am închiriat o căsuță pe numele meu adevărat, adică Nick Tempest, altul nu am, în care am depus banda de magnetofon. Cât despre magnetofon, l-am închis într-unul din sertarele biroului meu.

La câteva minute după ce m-am întors, domnul Maltopoulos și-a făcut apariția.

Era un bărbat scund, trecut de 50 de ani, cu o burtă aflată în ofensivă, umeri înguști, căzuți și o chelie care, dacă ai fi fost distrat, te-ar fi făcut să-i iei capul drept o bilă de biliard și nu se știe ce ar fi ieșit în situația că ai fi avut tacul în mână. Purta un costum elegant și scump de după-amiază, cu o batistă de mătase în buzunarul de sus al hainei. Costumul era în dungi și cusut la un rând de nasturi. Avea o față roz-pal, nu prea mult căzută și ochi negri, ușor încercănați.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Tempest, spuse el, întinzându-mi o mână plinuță, fleșcăită, care nu fu în stare să o strângă pe a mea. Dacă nu i-aș fi prins-o la timp, ar fi scăpat-o pe jos fără să bage de seamă.

L-am invitat să ia loc în fotoliul din fața mesei de lucru, i-am oferit o țigară de foi, i-am aprins-o și am așteptat în tăcere să tragă primul fum.

— Cu ce vă pot servi, domnule Maltopoulos? Am impresia că vă apasă unele griji de care nu puteți scăpa, am rostit eu, deși, aparent, nu lăsa impresia că ar avea vreo problemă care să îi provoace insomnie.

Nu-mi răspunse la întrebare, dar îmi întinse în tăcere o fotografie, format 6x9, pe care o scosese cu multă grijă din portofel, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o spargă. M-am grăbit să o iau și tot atât de grăbit m-am uitat la ea.

Trebuie să fie cineva detectiv particular, așadar un om cu nervi de fier, ca mine, de exemplu – nu am găsit altul mai potrivit pentru comparație –, ca să te poți stăpâni în orice împrejurare. Din fotografie îmi surâdea cuceritoare, goală, plină de sex-appeal, vampa-vampelor, Cynthia Blair, regina strip-tease-ului de la *Rêve,* un local excentric, elegant și scump, aflat în centrul orașului. Nu mai apăruse de vreo doi ani pe scenă, spre regretul tuturor

ramoliților și imbecililor, care nu mai aveau unde să-și risipească banii și nici nu știau cum să-i cheltuiască mai cu folos.

Fusesem de câteva ori, în diferite ocazii, în apropierea ei, iar o dată primejdios de aproape, dar nu o luasem razna. În afară de *Rêve, o* văzusem la Emmo Stiles, sculptorul, un amic de-al meu, din vremea când mai aveam așa ceva.

Trebuie să vă spun unele lucruri despre tipul ăsta, pentru că era o figură, în felul lui. Ce m-a frapat la el a fost faptul că își ura părinții ca pe draci, cum zicea atunci când se îmbăta, deși aceștia au fost creștini de treabă. Îi ura pentru că aduseseră pe lume cinci copii și pe el deasupra, fără a-l întreba pe vreunul din acest șir dacă a vrut să se nască. Uneori, când cioplea cu furie într-un bloc de piatră, își imagina că ăsta este fie tatăl, fie mama lui pe care se răzbună. Ei bine, Emmo Stiles avea o ură organică împotriva celor care l-au zămislit, iar apoi nu l-au aruncat la cea mai apropiată ladă de gunoi. El cioplea această ură în piatră sub forma unei figuri care îi era dragă, fiind creată de el, și care, dacă ar fi avut sentimente, l-ar fi urât poate la rându-i, așa cum își ura el părinții. Aiuritor, nu-i așa?

Într-o după-amiază, m-a invitat la atelierul lui, spunându-mi că este vorba de o surpriză. Nu prea vroiam să mă duc, deoarece aerul din atelierul său, unde își petrecea tot timpul când nu era musafir în diferite baruri mai mult sau mai puțin deocheate, era mai mereu otrăvitor din cauza fumului de pipă, țigări și țigarete; în plus, totul era de o murdărie fără seamăn, un jeg aproape de absolut, în jurul busturilor neterminate, acoperite cu cârpe umede, printre maldăre de cărți, reviste, ziare, fotografii de tot felul, schițe, dar și sticle de vin sau de băuturi spirtoase, în special whisky. Dacă multe din scrisorile împrăștiate la locul său de muncă zăceau nedesfăcute și, implicit, necitite, acestea din urmă – sticlele – erau toate fără dop și, desigur, studiate cu simț de răspundere. Temându-mă că se va supăra, m-am dus totuși. Când am intrat în atelier, am fost surprins să constat că statuia – căci, despre așa-ceva era vorba – o reprezenta pe Cynthia Blair, diva de la *Rêve.*

Sculptura, realizată la scară naturală și lucrată în ghips vopsit în culoarea pielii, era așezată în mijlocul dezordinii generale din atelier, fiind cât se poate de

realistă. O înfățișa pe divă goală și într-o atitudine dubioasă. Am contemplat-o îndelung, uimit de faptul că Emmo putea să creeze o asemenea capodoperă. El era, de fapt, un maestru al aluziei: cu numai câteva lovituri de daltă făcea să răsară din piatra grea, adesea – când lucra în aer liber – de mai multe tone, ceea ce își pusese în gând. Apăreau un ochi, o gură, poate un sân ori altceva despre care este mai bine să nu vorbesc; restul nu mai trebuia cioplit. Din aluzii, fantezia privitorului avea posibilitatea să creeze când un cap de ciclop, când un monstru, când o femeie. Ca urmare, modul în care procedase acum era cu adevărat uimitor. Ghipsul părea să respire, mai ales pentru că fusese pictat cu măiestrie. Am făcut un pas înapoi, apoi m-am apropiat iarăși; statuia nu-ți dădea impresia unei păpuși, deși, ca iluzia să fie completă, pentru părțile acoperite cu păr artificial folosise, se pare, păr adevărat. Brusc, statuia se mișcă. Coborî de pe soclu, fără a mă băga în seamă, se duse în spatele atelierului unde găsi o sticlă de șampanie, turnă puțin într-un pahar și bău. Nu era din ghips. Emmo Stiles mă păcălise zdravăn. Era însăși Cynthia Blair, în carne și oase. Încântat, Emmo m-a liniștit, spunându-mi că eram al treilea care căzusem în plasă, dar cel mai surprins dintre toți.

Acum, aflându-mă în biroul meu, în prezența domnului Maltopoulos, mă gândeam dacă el cunoștea ceva despre acest episod din trecutul Cynthiei.

Nu am arătat, după cum v-am spus – dacă nu, o fac acum – că aș fi fost surprins de ipostaza în care fusese fotografiată, cu sau fără voie, tânăra femeie. M-am mai uitat o dată la fotografie, ca și când originalul nu l-aș fi văzut în viața mea, după care am pus-o pe birou în fața lui Maltopoulos, fără să spun o vorbă. Trebuie să fi fost grec sau evreu, dacă umbla cu fotografia soției lui goale – soția, nu fotografia, firește.

— Ce părere aveți? Numai așa se fotografiază, spuse el cu glasul puțin răgușit și ușor dezamăgit, ca și când s-ar fi așteptat să cad în delir sau să mă prăbușesc de pe scaun la vederea vampei.

— Despre ce? întrebai liniștit. Nu mi-ați spus nici ce reprezintă fotografia, sau modelul, pentru dumneavoastră și nici pentru ce ați dorit să avem această discuție.

— Să vedeți, eu… Dar mai bine să încep cu începutul.

Și domnul Maltopoulos prinse a-și depăna povestea, mult asemănătoare cu a altor sute sau mii ca el, care dacă nu erau nebuni de legat la vârsta lor, când vedeau o astfel de femeie, luau totuși foc, incendiu pe care nici o divizie de pompieri voluntari nu îl putea stinge, decât atunci când cei în cauză își epuizau toate rezervele bănești.

Pe scurt, amorezat lulea la anii lui de Cynthia Blair, o înduplecase să-l ia de bărbat, femeia fiind în cele din urmă înduioșată de materializarea sentimentelor lui în crearea unui depozit la bancă, pe numele ei, în valoare de două milioane de dolari. În prezența unui avocat, firește, a fost semnat de ambele părți un act legalizat prin care, dacă el ar fi divorțat de ea, i-ar fi asigurat o despăgubire substanțială, la care se adăuga o rentă viageră ce i-ar fi permis să trăiască două sute de ani, fără grija zilei de mâine. Iar dacă el murea înaintea ei – în privința asta nu încăpea îndoială, având în vedere diferența de vârstă –, fostei stele de music-hall îi reveneau atâția bani, încât ar fi avut posibilitatea să-și satisfacă toate fanteziile unei văduve neconsolate, cu imaginație și dragoste de viață debordante.

Povestea vizitatorului meu și cazul în sine, firește, mi-au adus aminte de o muiere din Gresham, statul Oregon. Era o păpușică de femeie; avea o mutrișoară de sfântă și vorbea mai ceva ca din scriptură. Era mexicancă și își propusese să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe și să învețe limba engleză, pe deasupra, citindu-i în fiecare seară soțului ei istoria războiului de secesiune. Până aici nimic anormal. Tipul era mai în vârstă decât ea și cam urâcios din fire, dar bogat. În timp ce cu o mână îi citea istoria războiului civil, cu cealaltă îi amesteca, cu simț de răspundere, arsenic în cafea. Într-o zi soțul o mierlește. Femeia îi trage o mare văicăreală, îi face o înmormântare pe cinste – mă rog, tot tacâmul –, dar un copoi bănuitor o bagă la răcoare pentru omor, deși ea pretindea că istoria războiului dintre nord și sud trebuie să-i fi cauzat durerea aceea mortală la stomac. Când e trimisă la judecată, găsește un avocat uns cu toate alifiile, care o învață să-și acopere toată fața cu un văl și să plângă tot timpul cât va sta în fața Curții. Norocul îi surâde. Juriul nu cade de acord, iar procesul este trimis spre rejudecare. De această dată, femeia își angajează un

alt avocat. Ăsta habar n-avea de lege, dar știa ca nimeni altul să tragă tot soiul de sfori. Pentru proces a îmbrăcat-o într-o rochie neagră cu dantelă, lipită de corp ca să-i scoată în evidență rotunjimile, iar în picioare ciorapi de culoarea pielii, din mătase naturală. A plasat-o în boxă, cu un juriu selecționat anume din domni în vârstă de peste șaptezeci de ani, iar respectivii se holbară pofticioși la ea, pronunțându-se că-i nevinovată, fără ca măcar să iasă din sală pentru deliberare. Judecătorul – și el un saltimbanc bătrân, numai bun de pensie – o dezbrăca din priviri, înghițind pe nemestecate verdictul pronunțat de juriu. După proces, de ochii lumii, i-a găsit o slujbă, iar faptul că din când în când obișnuia să o frecventeze nu era treaba nimănui. Asta demonstrează că nu poți să știi niciodată cum stai cu damele, mai ales dacă au lipici. Iar Cynthia Blair avea atât de mult lipici, încât, la nevoie, ar fi convins câte jurii ar fi fost necesar. (În ceea ce privește lipiciul, o constatasem și eu, ajutat fiind de proprii mei ochi, atunci când o văzusem goală-goluță, pe post de statuie, în atelierul amicului meu, Emmo Stiles.)

Nu se putea plânge de ea, îmi mărturisi domnul Maltopoulos; era o soție atentă, tandră și, mai ales, îl respecta ca pe un tată. Duceau o viață retrasă, adică primeau puțină lume și, desigur, numai cunoștințe de-ale lui. Călătoreau mult, în special vara, mai ales în Europa, unde frecventau cele mai în vogă stațiuni de pe Riviera, dar și în Mexic ori Caraibe.

De aproape un an de zile, Cynthia se schimbase. Era tot atât de atentă cu el, îl respecta tot atât de mult, dar ceva în comportarea ei începuse să-i dea de gândit. Nu putea preciza ce anume, era ceva așa, ca o înstrăinare sau o grijă ascunsă. Această schimbare începuse să se petreacă din momentul când pe plaja de la Acapulco cunoscuse familia Massinger, tatăl și fiica.

Relațiile dintre cele două familii începuseră să se strângă și mai mult după întoarcerea acasă. Își făceau vizite reciproce, de multe ori Cynthia rămânea peste noapte la Sandra Massinger. Ieșeau deseori împreună, ele două, în oraș, unde întârziau uneori până a doua zi.

Peste noapte, după spusele ei, rămâneau în apartamentul Sandrei, până se refăceau după oboseala unei nopți nedormite, iar apoi fiecare revenea la casa ei.

De câteva luni, Cynthia părea apăsată de o grijă pe care nu o mărturisea. Periodic, contul ei din bancă scădea

cu aceeași sumă: 10.000 dolari.

Înțelesesem că omul din fața mea se simțea amenințat. Ce înțelegea el prin amenințare? Un anumit fel de expunere și de situație stânjenitoare? Ceva care să-i arunce în aer viața liniștită, aproape perfectă, pe care o dusese până în acel moment? Deocamdată nu știa. Poate că soția sa era amestecată în ceva. Iar acel ceva îi producea mari bătăi de cap. Poate că năbădăioasa femeie, care-i devenise nevastă, își păstrase unele relații dinainte de căsătorie, iar acestea nu erau prea curate. Totul era posibil. Poate că familia sa era amenințată cu dezonoarea, cu falimentul moral sau cu excluderea din acel club select la care muritorii de rând nu au acces. În ceea ce mă privește, nu intram în lumea lui Maltopoulos și nu-i împărtășeam sistemul de referință, pe care – drept să vă spun – nici nu depuneam prea multe eforturi să-l înțeleg. Îi surprinsesem, în timpul discuției, tremurul din voce, supărarea, chiar frica pentru ceva care ar fi putut să devină ireparabil.

În final, soțul îngrijorat mă rugă să accept să întreprind unele cercetări discrete, se înțelege, și în cazul în care viața, liniștea și viitorul amândurora ar fi amenințate, să acționez în consecință. Pentru osteneală mi-a înmânat un cec de 1500 de dolari.

Mărturisesc că am fost surprins. Domnul Maltopoulos făcea risipă de bani. În primul rând, un detectiv particular de duzină ar fi acceptat cu ochii închiși această generoasă remunerație, ca să nu zic mană cerească. Eu, sunteți încredințați de altfel, nu sunt de duzină. În al doilea rând, treaba era sub nivelul preocupărilor mele. A urmări o femeie care înțelegea să-și petreacă o anumită parte din viață numai pentru ea însăși, chiar dacă aceasta se contura după viziunea unei specialiste în strip-tease, nu reprezenta totuși o sarcină care să mi se încredințeze tocmai mie.

Pe de altă parte, suma era ademenitoare. Situația mea financiară era oarecum îngrijorătoare, astfel încât am acceptat să mă țin de coada sirenei. Ați fi acceptat și dumneavoastră, vă asigur.

Urma ca a doua zi să mă prezint la domnul Maltopoulos în calitate de prieten de club – ambii soți nu-și cunoșteau și nici nu-și cultivau în permanență prietenii. În plus, mi s-a promis că voi avea de aici înainte mână

liberă, având posibilitatea să acționez după cum îmi vor dicta împrejurările, dar mai ales flerul.

Se făcuse aproape noapte, când domnul Maltopoulos aprecie că este cazul să se retragă, spre deplina mea satisfacție. Nu mai avea nimic să-mi spună, eu nici atât. Începusem să-mi conturez primele concluzii. Le-ați fi dedus, sunt sigur, și dumneavoastră, fără să fi fost versați în materie.

6.

După plecarea oaspetelui, am stat și am cumpănit întreaga situație. Se impunea să nu stau pasiv și să aștept derularea evenimentelor, ci să le ies în întâmpinare. Afară se dezlănțuise furtuna: psalmodiatorii urlau cât îi ținea plămânii ceva despre „neamul nostru de vipere", cerându-i imperios lui Dumnezeu să-l distrugă. Nu mai avea rost să rămân locului.

Ca urmare, în jurul orei 21 dădeam târcoale imobilului în care, nu cu mult timp în urmă, locuise Webster. Asigurându-mă că la intrare era postat un curcan, din cei de la Poliția districtuală, am intrat ca orice om cinstit în curtea vecină. Odată ajuns aici, protejat de întuneric, am sărit în grădina blocului în care era situată locuința cu pricina. După miros – cei ca mine au un asemenea simț foarte dezvoltat – am depistat scara de incendiu, pe care am început să o escaladez. Ajuns la etajul ce mă interesa, am sărit pe balcon.

Binecuvântat fie arhitectul care a inventat acest supliment estetic la o construcție, adaos atât de necesar hoților și detectivilor. Ar mai avea un rol, dar acesta este căzut în desuetudine, de când au dispărut scările de frânghie, pe care se cățărau Romeo și confrații săi, ca să ajungă la regina inimilor lor, numai și numai ca să admire luna împreună.

Deci, am sărit pe balcon, am intrat prin fereastra-ușă care era deschisă și iată-mă în camera în care a fost ucis Webster. Lucrurile erau lăsate în general așa cum le știam; numai ici-colo semne făcute cu creta și câteva mucuri de țigară de proastă calitate, de bună seamă ale echipei de cercetare, căci înainte nu existaseră. Am pus în sertarul mesei minimagnetofonul – fără bandă, se înțelege – și am rămas câteva clipe nemișcat, încercând să mă orientez.

Strigătul lui Webster, înainte de a fi împușcat, constituia o implorare ori un avertisment? Degeaba îmi storceam creierul, nici măcar apă nu picura din el. Am scotocit metodic – lumina fusese lăsată aprinsă de oamenii de la Poliția districtuală –, am cercetat fiecare centimetru pătrat de podea, dulapuri, birou, pat, baie,

chicinetă, micul hol și chiar WC-ul, fără să găsesc ceva interesant.

Detalii, tot felul de amănunte, supraveghere. Toate acestea reprezintă baza lucrurilor în meseria mea. Trebuie să te liniștești și să caști ochii suficient de mult și îndeajuns de atent ca să observi ceea ce ai nevoie. În vreme ce unii, așezați comod la birou, beau cafele, poartă discuții interesante cu secretarele și rezolvă, uneori, lucrurile cu un simplu telefon, eu sunt într-o continuă luptă cu timpul. Victoria mea în acest război de uzură înseamnă lămurirea unor cazuri, ceea ce nu de puține ori se traduce prin salvarea unor vieți. Nu vreau să devin melodramatic, dar acesta este adevărul. Un adevăr care poate deranja. Oameni ca mine nu pot sta locului, chiar și atunci când au motive întemeiate să stea. Dinamismul meu, fără a fi studiat, este impus de modul în care se mișcă cei care, întâmplător sau nu, gravitează în jurul persoanei mele. Alteori, am nevoie de o recuzită, care să mă ajute în lămurirea unor indivizi, în tentativa mea de a-i aduce pe calea cea bună. Atunci mă deplasez în zona comercială a orașului, căutând un anumit tip de stradă, unde coexistă ateliere în care sunt reparate automobile de tot felul, angrosiști de mese de biliard, magazine care comercializează mobilier recondiționat și, ceea ce mă interesează în mod deosebit, magazine cu echipamente pentru supraviețuire. În ultimele, găsești marfă de care ai nevoie – geci de camuflaj, arme de foc de toate tipurile, cu muniția aferentă, bastoane groase, lungi de aproape treizeci de centimetri, de fapt, bucăți de țeavă învelite în piele, înfășurate cu bandă adezivă la un capăt pentru o priză mai bună. Arme eficace, mult temute de răufăcători. Plătești și pleci acolo unde te mână interesul. Acum, însă, nu aveam nevoie de așa ceva, ci numai de minte, multă minte.

În fond, ce căutam? Fără îndoială, un indiciu cât de mic, care să mă pună pe urmele criminalului. Indiferent cât de inteligent te crezi, tot trebuie să existe un lucru de la care să pornești în derularea unei anchete: un nume, o adresă, un cartier, un punct de referință oarecare.

Să mă tăiați, să mă spânzurați, dar nu puteam crede că mister Zest, un paralitic, s-ar fi putut deplasa în camera cu pricina, pe cărucior sau în cârje, l-ar fi ucis pe Charley și ar fi plecat neobservat. În plus, nu ar fi avut cum să știe că mă aflam pe urmele *Fercheșului.*

Că obiectul întrevederii dintre Webster și Sandra Massinger fusese șantajul, nu încăpea îndoială. Existau acel plic și strigătul plin de indignare cu care tânăra femeie încheiase convorbirea.

Bine, bine, dar Zest, paraliticul? Cum a ajuns în garsoniera cu pricina, cum a dispărut, dar mai ales ce reprezenta el în această afacere de șantaj? Să fie el un șantajist? Șef sau, la rându-i, executant?

Existau multe întrebări care puteau fi formulate, dar toate fără șansă de a căpăta un răspuns. Mi-am dat într-un târziu seama că pierdeam inutil vremea.

Am făcut calea întoarsă, de data aceasta mai ușor decât la venire și – odată ajuns la sol – piciorul meu a călcat pe ceva rotund și tare. M-am aplecat, am pipăit cu mâinile înmănușate și nu m-am mirat când am găsit un obiect mic, cilindric, confecționat după toate aparențele din metal. După formă și mărime, puteam pune mâna în foc că ceea ce găsisem era un tub gol de cartuș de revolver; unul, unul singur. Așa și trebuia să fie, un singur foc fusese tras asupra lui Webster.

Am ajuns acasă fără incidente, am analizat tubul cartușului, care la prima vedere aparținea unui *Thunder,* un revolver de dimensiuni mici, incredibil de precis, căruia i se putea atașa și o surdină. Am ascuns tubul, astfel încât să nu poată fi găsit cu ușurință de eventualii curioși.

Apoi am deschis televizorul și m-am uitat la meciurile de box. Simțeam nevoia să mă relaxez puțin. Nu am văzut decât niște dansatori care ar fi putut foarte bine să intre într-una din numeroasele trupe care se produceau pe scenele unor cabarete simandicoase. Nici unul dintre ei nu era în stare să dea o lovitură destul de puternică măcar să-și trezească bunica din somnul de după-amiază. Am schimbat canalul și m-am uitat la o piesă cu iz de mister. Aici era o chestie mai serioasă, pe care am încadrat-o imediat în așa-numitele jocuri ale imaginației. Era vorba despre o tipă bine, doamna Simms, o variantă îmbunătățită a faimoasei Bettie Page, cea care a schimbat istoria sexului pe meleagurile noastre. Această doamnă avea probleme cu inima, din care motiv cei din jurul său se temeau să-i aducă la cunoștință decesul neașteptat al soțului ei, petrecut în urma unui tragic accident rutier. Măgăreața a căzut însă pe un prieten de familie, un anume domn Stevenson, căruia doamna

Simms nu-i era tocmai indiferentă. Totuși, cineva i-a luat-o înainte, pentru că – nu este o regulă –, dar mai sunt oameni care nu au auzit că tăcerea poate fi de aur. Iar atunci când este vorba de o femeie, chiar dacă aceasta este atrăgătoare, multe lucruri se explică. Ei bine, tocmai Francine, sora mai mică a doamnei Simms, i-a comunicat acesteia cumplita și neașteptata veste. După ce a vărsat un torent de lacrimi, doamna Simms s-a aruncat în brațele surorii sale, iar când deznădejdea s-a mai atenuat, a urcat în camera ei, fără a permite nimănui să o urmeze. Locul acțiunii se schimbă, ea având acum ca decor camera elegantă, mobilată confortabil, a doamnei Clarice Simms. În fața ferestrei larg deschise spre o pajiște acoperită cu verdele crud al primăverii, cufundată într-un fotoliu capitonat, doamna Simms privea aproape fără adresă pe deasupra copacilor înmuguriți. Sunetele unui cântec fredonat de cineva în depărtare ajungeau până la ea ca mângâierea blândă a unei șoapte, iar nenumărate vrăbii ciripeau, lipsite de orice grijă, sub streșini. Tânăra femeie – de obicei cu fața calmă, deschisă, ale cărei linii dovedeau de regulă reținere și chiar tărie sufletească – stătea acum nemișcată, cu o privire mohorâtă, fixată undeva printre peticele albastre ale cerului. Din când în când, numai suspinele ei scuturau trupu-i oarecum firav, poate dornic de o îmbrățișare cu adevărat bărbătească, ca pe al unui copil ce a adormit cu obrazul brăzdat de lacrimile supărării. În atmosfera calmă ce-o înconjura, ceva – care o învăluia încetul cu încetul –, mult prea subtil pentru a fi delimitat, curgea, se târa spre ea prin mirosurile și culorile ce umpleau văzduhul. În cele din urmă, acel „ceva”, pe care nu fără frică încerca să-l izgonească cu toată fermitatea, începea să aibă contururi din ce în ce mai clare. Într-un târziu, ridicându-și capul de pe perna fotoliului, cu privirea lipsită de expresia inițială de prostrație și de teama ce-i urmase, un cuvânt abia șoptit îi scăpă printre buzele întredeschise. Acum ochii îi erau plini de strălucire, iar sângele clocotitor al anilor tineri îi încălzea trupul în mod plăcut. Cu răsuflarea tăiată, repetă acel cuvânt, care – se pare – pentru ea reprezenta foarte mult: „Liberă, liberă, liberă!”. Nu-și punea nicidecum problema eventualei monstruozități a bucuriei care o însufleția. De altfel, o percepție curată și înălțătoare o determina să considere lipsită de trivialitate o astfel de chestiune. Dincolo de mâinile reci, altădată

tandre și bune, acum încrucișate pe piept, dincolo de chipul celui care-i fusese soț, acum imobil, pământiu, se vedea rămasă cu bucuria pe care ți-o conferă doar tinerețea, iar apoi lunga înșiruire a anilor care urmau să-i aparțină integral numai ei. Numai ei și celui care-i va fi iubit… Îl va chema nu peste mult timp, îl va avea mereu în apropierea ei, îl va păstra doar pentru ea. Știa unde să-l găsească, se plăceau, dar puținele clipe petrecute împreună îi lăsaseră numai gustul neputinței și al dragostei neîmplinite… „Liberă, liberă, liberă!”, continua ea să șoptească. Îngenunchiată în fața ușii închise, cu gura lipită de gaura cheii pentru a fi auzită mai bine, soră-sa, Francine, îi cerea voie să pătrundă în cameră, dar a primit un răspuns negativ. Neîndoielnic, Clarice Simms se simțea mult mai bine, pentru că se gândea la viața sa în viitorii ani, pentru că, prin fereastra larg deschisă a camerei sale, sorbea cu nesaț și speranță însuși elixirul vieții. Imaginația îi zburda spre acele zile care nu vor înceta să i se aștearnă în cale. Zile de primăvară, zile de vară, tot felul de zile numai ale ei și ale iubitului său. De pe acum îi simțea sărutările fierbinți, de dor nestins, și un fior de dulce așteptare îi scutură trupul. Murmură în gând o rugăciune ca viața să-i fie cât mai lungă… Numai până acum puține ore se gândea cu groază că viața i-ar putea fi lungă… La insistențele surorii sale deschise în cele din urmă ușa, după care coborâră împreună treptele. Domnul Stevenson, prietenul familiei și admiratorul tăcut dar credincios al doamnei Simms, le aștepta jos, în capul scărilor, rămânând contrariat când în ochi i-a citit triumful. Dar, surpriză; brusc, un zgomot le-a atras atenția: cineva depunea eforturi pentru a deschide ușa de la intrarea locuinței. Era – nu vă vine să credeți – însuși domnul George Simms, puțin cam murdar de pe urma călătoriei, în mână cu o mică valiză și nelipsita-i umbrelă. Se aflase departe de scena accidentului. Se opri uimit de țipătul soției sale, ca și de mișcarea pe care o făcuse domnul Stevenson, pentru a încerca să-l ascundă de privirile ei. Dar prietenul familiei se mișcase mult prea încet… Când – după puțin timp – a sosit medicul familiei, acesta a constatat, după o examinare succintă, că numita Clarice Simms decedase în urma unui atac de inimă provocat de o bucurie… ucigătoare.

După ce am vizionat instructivul spectacol, care – în mare – confirma părerea mea despre femei, mai ales

despre femeile frumoase care au tot timpul din lume pentru a gândi (ați putut constata și dumneavoastră, doamnelor și domnilor, la ce se gândesc), mi-a revenit în minte cazul la care lucram. Oboseala acumulată pe parcursul zilei m-a părăsit brusc, astfel că, sub un impuls de moment – am și de acestea, mai rar, este drept – mi-am luat pălăria și am revenit la poșta centrală, de unde am scos din căsuța închiriată banda de magnetofon. M-am întors acasă și am ascultat de nenumărate ori la rând, cu diverse turații, respectiva bandă, în ideea că voi depista ceva. Rezultatul a fost egal cu zero.

Întrucât – socoteam eu – era încă prea devreme pentru a mă culca, m-am îmbrăcat cu un costum de seară și, cu gândul la noul meu angajament, m-am dus la *Rêve* să mă deconectez. Și m-am deconectat. Cu morbul cercetării în sânge, nu m-am putut abține și am făcut, de la portar, la director și până la personalul mărunt, o mică anchetă asupra fostei miss Blair, steaua de necontestat a ceea ce cunoscătorii în ale artei scenice elevate numesc strip-tease.

Nu am aflat decât că o rupsese definitiv cu scena și că nu mai călcase pe acolo, pierzându-i-se urma. Numai o garderobieră, o femeie în vârstă, cu o privire isteață, care aproape că a ghicit ce hram purtam, îmi spuse că o văzuse pe Cynthia o singură dată de când părăsise scena, acum două luni. O însoțea o tânără foarte drăguță, elegantă, față de care părea că nutrește un simțământ de un ordin special și că acest sentiment părea să fi fost împărtășit.

— Știți ce înseamnă asta, mai spuse ea, de parcă mi-ar fi destăinuit secretul dispariției Atlantidei; este ceva obișnuit între femei în lumea stelelor.

Desigur că știam, dar nu cunoșteam cine era prietena.

Așa că am petrecut o seară de neuitat, dar nu la *Rêve,* ci la barul *She and He,* adică *Ea și El,* unde am avut surpriza și plăcerea de a întâlni un vechi prieten, ajuns mare boss la FBI. Nu știu dacă v-am povestit câte ceva despre el. Probabil că nu am avut prilejul. Iată însă că acum s-a ivit ocazia, așa că fiți pregătiți să m-ascultați.

Când l-am cunoscut lucra într-un departament al poliției din Denver. Era mai bine calificat decât mulți curcani luați la un loc. Cu o experiență imensă. Un dosar fără pată. Citat de nenumărate ori prin ordin de zi. Un detectiv pe cinste. Îl aștepta o pensionare liniștită, cu

pensie completă. Avea un singur cusur: era însurat. Nu am nimic împotriva căsătoriei, dar nici nu mă dau în vânt după ea. Cel puțin de această dată am avut dreptate. Ei bine, la un moment dat, pe nevastă-sa au apucat-o pandaliile. O chestie, pe drept cuvânt, paradoxală. Erau căsătoriți de cincisprezece ani și în toată această perioadă el muncise pe brânci. Poliția din Denver era o adevărată casă de nebuni. Între paranteze, fie spus, nu era singura. Lucra zi și noapte, șapte zile pe săptămână. În jurul său văzuse cum căsătoriile colegilor săi se duceau de râpă. În ceea ce-l privește, lucrurile nu păreau să stea așa. Soția sa era înțelegătoare. Cum spunea el, era o minune. Nu-i făcuse niciodată zile fripte pentru desele lui absențe de la domiciliu. Tipul era pe cale să devină un martir. M-am gândit la numeroșii ani petrecuți non-stop în orașul acela vechi și aglomerat. În secții de poliție soioase, din secolul trecut. În încăperi și amenajări supraaglomerate, supus unei presiuni constante. O nesfârșită cohortă de ciudați, de răufăcători, de politicieni veroși și de probleme. Se descurcase de minune dacă reușise să supraviețuiască. Mai avea câțiva ani până la pensie. Totul avea să se sfârșească. Împreună cu soția sa, se gândea să-și ia o cabană, pe undeva. Se gândea la vacanțe, la timpul pe care urmau să-l petreacă împreună. Dar ea, deodată, a început să intre în panică. Nu dorea ca el să se pensioneze, nu-l voia acasă. I-a spus că și-a dat seama că nu-i place de el, că nu-l mai iubește, că nu-l mai voia prin preajmă. În cele din urmă, i-a zis că numai gândul la încă mulți ani petrecuți împreună într-o cabană din pădure sau din altă parte îi dă frisoane. A fost un dezastru total. Așa că au divorțat. Pentru amicul meu a fost ca un vis urât. Nu mai putea rămâne în Denver, astfel încât a început să cerceteze listele cu posturi vacante din toată țara. Nu a mai dorit să lucreze în poliție și, datorită relațiilor pe care le avea, a trecut la FBI, ajungând aici, în orașul în care am plăcerea să locuiesc.

În decursul anilor ne făcusem, firește, unele servicii reciproce. Printre nenumăratele pahare pe care le-am băut, de diferite licori cu denumiri mai mult sau mai puțin alambicate, țin minte că i-am promis că în curând îi voi da un telefon sau am să-i fac o vizită la biroul lui din centrală. O făcusem din pură curtoazie, nu știam atunci că acest lucru se va adeveri curând. Pentru a anticipa puțin evenimentele, vă mărturisesc că de fapt am fost dus, sau

adus, la el în niște circumstanțe total defavorabile mie, de către gorilele de la Poliția districtuală, așa cum veți afla la momentul potrivit.

La plecare, după îmbrățișări neprotocolare, ne-am despărțit cu lacrimi în ochi, eu urmând curând, cum se spune la noi, *to sleep oneself sober,* adică pe înțelesul dumneavoastră, să dorm până mă voi trezi din beție.

7.

Am ajuns acasă târziu, aproape beat, obosit și deprimat de alergătura de peste zi. Era o seară dintre acelea când aerul este apăsător, iar zgomotele nopții par înăbușite și îndepărtate. Luna era în înaltul cerului, învăluită în ceață și lipsită de strălucire. M-am plimbat de colo-colo prin biblioteca-salon ori salonul-bibliotecă (puteți să-i spuneți cum vă vine mai bine la îndemână) și am ascultat puțină muzică. Mi se părea că aud un ticăit, dar prin casă nu se afla nimic care să producă un zgomot atât de ritmic. Este clar: ticăitul venea din capul meu; era un fel de ceas intim, personal. Mă gândeam la întâlnirea mea cu Sandra Massinger, în barul *Black Book,* dar și la ceea ce îmi povestise domnul Maltopoulos despre grijile sale în legătură cu Cynthia Blair, poama de nevastă-sa. Între cele două femei pendula, fără îndoială, Charley Webster, devenit acum îngeraș, la această situație contribuind bunul domn Zest, paraliticul. Că-l asasinase cu sânge rece pe Charley Webster constituia un fapt fără tăgadă, cel puțin la prima vedere. (Mai târziu, dar nu prea târziu, mi-am dat seama că m-am înșelat în privința persoanei asasinului.)

Dar care era substratul acestui asasinat? Un asasin e întotdeauna ireal de îndată ce știi că e criminal. Sunt oameni care ucid din ură, teamă sau lăcomie. Există ucigași vicleni care plănuiesc totul până la ultimele amănunte, așteptându-se să scape. Sunt ucigași furioși care nu se gândesc deloc. Dar există și ucigași îndrăgostiți de moarte, pentru care crima este doar un fel vag și îndepărtat de sinucidere. Oare Zest din ce categorie făcea parte? Totul se îngrămădea în mintea mea, precum spectatorii la ieșirea de pe un stadion la care fusese anunțat un început de incendiu.

Vedeți, doamnelor și domnilor, realitatea o cunoșteam oricum – de aceea stăteam, la mine acasă, aproape beat, dar nu îndeajuns de beat, meditând la cele două femei, precum și la prezumtivele lor relații cu *Fercheşul*, ce ne privea poate zâmbitor și fără griji dintr-o altă lume –, însă posibilul nu-l cunoșteam. Și era normal să fie așa. Posibilul este aproape infinit, realul însă strict limitat, fiindcă una dintre toate posibilitățile poate deveni

realitate. Realul este doar un caz particular al posibilului și de aceea poate fi gândit și altfel. De aici rezultă că trebuie să regândim realul pentru a pătrunde în posibil. Era un raționament straniu, dar nici condițiile nu erau normale. Așa încât, deoarece începuse să miroasă a creier ars, am desfăcut o sticlă de *Jim Beam* și am trecut la atac.

Nu mai țin minte când și cum m-am culcat. De trezit, m-am trezit dezbrăcat de tot, nu în patul meu însă, cum ar fi fost normal.

Nu vă pregătiți doamnelor și domnișoarelor să auziți lucruri ce v-ar aduce culoarea roșie în obraji și v-ar scandaliza. M-am trezit pur și simplu la picioarele patului – al meu, subliniez – și singur, dar dacă mi-ar fi povestit altul așa ceva, aș fi crezut și eu ceea ce credeți dumneavoastră.

Un tanc îmi manevra zgomotos în cap cu motorul la turație maximă, în vreme ce niște clopote asurzitoare băteau în dungă, mai să-mi perforeze timpanele. V-ați fi trezit și dumneavoastră, fără nici un fel de dubiu.

Am încercat să deschid ochii. Zadarnic efort; ceva îmi apăsa pleoapele, ca o cortină de fier. Cu greutate am întins una din mâini, nu știu exact care, și, cu eforturi supraomenești, am ridicat cortina, pe care, cu toată greutatea ei, am izbutit să o țin deasupra capului. Am deschis ochii; minune, am văzut că țineam în mână pantalonii de pijama. Ceilalți, de la costum, nu știam pe unde erau. Nu mi-am venit în fire decât atunci când dangătul de clopote a devenit mai precipitat și mai strident.

Împleticindu-mă, m-am dus la baie unde am dat drumul dușului rece să mă izbească în obraji. Aveam senzația unui dejun digerat doar pe jumătate și servit într-un birt ordinar cu tacâmuri unsuroase. Pleoapele îmi rămâneau în continuare închise și parcă limba din gură înota într-o mare de nisip.

Mi-am revenit complet când mi-am dat seama că suna telefonul. M-am deplasat cu nesfârșite precauții și m-am apropiat de noptieră. Am ridicat receptorul și, deodată, confuzia din cap și durerea violentă din tâmple s-au risipit.

Un gingaș ciripit de păsărele în crângul raiului m-a făcut să trec din nou în lumea visului pentru o secundă, ca apoi să îmi revin. Stăpânirea de sine, curajul, mintea limpede, ca și reacțiile rapide ce caracterizează bărbații

din neamul meu erau recunoscute încă de pe vremea războiului de secesiune și se transmiseseră nealterate, din generație în generație, până la umila mea persoană. Mai departe nu garantez.

— Vă vorbește Sandra Massinger. Bună dimineața, mai bine zis bună ziua, deoarece este aproape miezul zilei. Secretarul tatălui meu, domnul Ron Collins, a încercat de două ori să ia legătura cu dumneavoastră. Acum fac și eu același lucru și se vede că am mai mult noroc. Vreau să vă amintesc că ieri v-am făcut o invitație, pe care acum o reînnoiește și tata. Așa că vă așteptăm la ora stabilită. Pentru a fi siguri că nu veți avea dificultăți ca să ne găsiți, vă trimitem șoferul nostru – cu mașina, firește –, să vă conducă la vila în care locuim.

Înainte de a da măcar un semn că nu am părăsit această lume cu receptorul în mână, se auzi un declic și legătura s-a întrerupt.

După încă două ore de somn, în pat ca toți oamenii, am dat un telefon la birou și i-am comunicat secretarei că era liberă în ziua aceea, de parcă n-ar fi fost liberă și până atunci.

După alte două ore petrecute la restaurantul hotelului *Serwick*, unde am luat un prânz copios, udat cu apă minerală și suc de roșii, eram complet refăcut și pus pe fapte mari.

Până la 17:30, m-am deconectat complet, lecturând cât se poate de dezinteresat buletinul de bursă, întrucât nu posedam până la ora respectivă acele valori instabile care dau atâta bătaie de cap celor care dacă nu șchioapătă, își bat singuri cuie în talpă.

Am spus că m-am dedicat acestei instructive lecturi până la 17:30, deoarece exact la amintita oră a sunat la ușă un tânăr frumușel, zvelt, cu alură de fost campion la nu știu ce disciplină olimpică, îmbrăcat într-o uniformă cum ne-au obișnuit filmele de la Hollywood și care-i stătea bine – ce e al lui, e al lui. S-a prezentat de cum i-am deschis:

— Mă numesc Leslie Cowper și sunt șoferul domnișoarei Massinger. Din ordinul domnișoarei vă stau la dispoziție. Vă aștept jos la mașină.

S-a înclinat și, înainte de a apuca să deschid gura, dispăru. Desigur, m-am grăbit să dau curs invitației domnișoarei Massinger și peste două minute eram în

Cadillacul care mă aștepta, cu șofer cu tot, în fața clădirii în care locuiam.

Pe drum nu am discutat nimic și peste puțin timp mașina a oprit în fața unei porți masive, care s-a deschis la un anumit semnal dat cu ajutorul claxonului. Am depășit poarta și ne-am angajat pe o alee pavată cu dale de marmură albă și azurie, străjuită pe ambele părți de niște copaci exotici, care nu-mi fuseseră cunoscuți până atunci și nici eu lor, fapt ce ne-a lăsat indiferenți și pe mine și pe ei.

După ce a parcurs aproximativ 50 de metri, limuzina a stopat în fața unei uși masive, ca de cetate. Era cu adevărat una dintre cele mai arătoase vile pe care le-am văzut până în prezent. De forma unui paralelipiped uriaș, de culoare cenușie, așa cum devin cavourile în cimitire o dată cu trecerea anilor, avea trei niveluri, iar acoperișul mansardat. Ceea ce m-a mirat foarte mult era o scară exterioară, în spirală, cu balustradă de piatră, în vârful căreia se găsea un foișor din care, dacă aveai chef, te puteai arunca în cap pentru a termina o dată pentru totdeauna cu lumea asta perfidă. Arhitectura uriașei clădiri era, fără discuție, cretină. Mă întrebam în sinea mea pe cine o fi fost furios tipul care a construit această adevărată cetate, pregătită să facă față cu succes oricărei năvăliri barbare.

Leslie Cowper, șoferul domnișoarei Massinger și însoțitorul meu în acea plăcută după-amiază, citindu-mi nedumerirea și întrebarea în priviri, mă lămuri amabil că fusese ridicată de un producător plin de bani din cetatea filmului ca să-i slujească de cămin. Se părea că era o miniatură a unui castel de pe Valea Loirei, nu mai știa care. După ce nevasta l-a părăsit – iarăși femeile! –, proprietarul monstruozității în fața căreia mă aflam încercase cu mâinile rezistența aerului, plonjând pe dalele de piatră ale curții după ce s-a aruncat din foișorul pe care îl observasem mai devreme. Avusesem așadar dreptate când v-am împărtășit bănuiala mea în ceea ce privește rolul acelui adaos arhitectonic. Existase și un testament, care prevedea, printre altele, ca palatul și domeniul să rămână exact așa cum erau. Desigur, testamentul a fost încălcat, domeniul fiind ciopârțit după voia urmașilor celui dispărut în condiții atât de dramatice. În cele din urmă, parte din el, împreună cu căsoiul, a fost cumpărată de John Massinger, devenind una dintre

reședințele acestuia. Se vede că eram așteptat, deoarece ușa se deschise și ne permise intrarea într-un hol uriaș, în care ar fi încăput un salon internațional de automobile cu prezentatoare cu tot și ar mai fi rămas loc și pentru o recepție intimă.

Dușumeaua era mozaicată, iar în spate păreau să fie niște vitralii, care estompau într-o anumită măsură obiectele de mobilier – scumpe și rafinate, fără nici un fel de îndoială – care populau enorma încăpere. Întrucât șoferul mă părăsise, m-a preluat o persoană de sex feminin, îmbrăcată decent, aflată – am estimat eu – în apropierea primejdioasei vârste de 25 de ani. Era plină de grație, zâmbea atrăgător și avea un glas de budoar, pe măsura trupului pe care-l afișa fără ostentație. Urmând-o pe divă și având timpul necesar să-i urmăresc ca un cunoscător mersul și eleganța mișcărilor, am mai trecut prin alte uși duble sculptate și am intrat într-o încăpere întunecoasă, care în nici un caz nu părea să aibă mai puțin de douăzeci de metri în lungime. Am bănuit că ajunsesem în biroul milionarului – ținta călătoriei mele – și nu am greșit.

Trebuie să vă spun că acea casă prea mare pentru ceea ce se poartă în zilele noastre, chiar dacă proprietarilor le prisosesc banii, mi-a produs un sentiment de déjà vu. Cu ani în urmă avusesem de soluționat un caz care era legat prin fire trainice de un căsoi de aceleași dimensiuni impresionante, numai că de data aceasta era vorba de un hotel închiriat de un proeminent scriitor din vremea aceea, pe numele lui David White. Nu îl cunoscusem personal, dar îl știam pe editorul său, Donald Sayer, un tip de toată isprava. Într-o bună zi, editorul fusese arestat de către poliție, fiind suspectat că l-ar fi asasinat pe scriitor, „ajutându-l” să se arunce în gol din vârful turnului care împodobea fațada hotelului.

Ce se întâmplase? Scriitorul tocmai terminase un nou roman, *The Resort*, inspirat din viața unor persoane cât se poate de reale – în număr de trei, printre care și Donald Sayer –, folosind unele aspecte mai puțin clare din existența lor. Cei în cauză au fost invitați cu întreaga condescendență în hotelul închiriat de scriitor pentru a lectura în premieră cartea, acesta urmând să-și trăiască triumful. Tipul era puțin dus, nu-i așa? Probabil că de prea mult bine. Uneori succesul ți se urcă la cap, ca o băutură consumată în cantitate industrială, determinându-

te să acționezi ca un drogat. Proprietara hotelului, Susan Warrenfield, era o blondă tânără și atrăgătoare, care la rândul ei își trăia propria-i dramă. Bunicul fetei, Jack Warrenfield, un cunoscut om de afaceri, se sinucisese în urmă cu o jumătate de veac, ați ghicit!, aruncându-se din turnul casei sale, după ce își găsise soția în pat cu cel mai bun prieten, iar părinții ei își găsiseră sfârșitul într-un tragic accident de avion. Revenind la invitați, este evident că lecturarea în premieră a cărții le-a produs multă nemulțumire și chiar ură, respectivii fiind tentați creștinește să-l strângă de gât pe scriitor, pentru că toți aveau demoni și spaime personale pe care le doreau ascunse cât mai bine. Mai mult, pe timpul nopții, în vreme ce musafirii erau cufundați în lectură, blestemându-l pe amfitrion, acesta le-a făcut și niște poante nasoale, care în mod normal te determină să te urci pe pereți. De pildă, unul dintre ei s-a trezit cu patul în care se odihnea încadrat de niște grilaje uriașe, în vreme ce focul din cămin se întețise peste măsură, amenințând să cuprindă întreaga încăpere; practic, omul devenise captiv în ceea ce putea să devină un uriaș cuptor și, implicit, mormântul său. Femeia – printre invitați se găsea și o reprezentantă a sexului frumos –, la ieșirea din cadă, după ce făcuse baie, când dădu să se șteargă cu niște prosoape albe, pufoase, sesiză cu oroare că trupul său, inclusiv fața, erau pline de sânge, astfel că urletul care a străpuns ca o suliță tăcerea nopții era cât se poate de explicabil. Editorul, domnul Donald Sayer, a pățit-o și mai rău: în timp ce lectura cartea, ușa dormitorului în care ar fi trebuit să se odihnească se deschise pe neașteptate, iar omul, evident se ridică din pat, ieși pe culoar, unde observă cu stupoare că o altă ușă se deschide încet, fără zgomot. Intră uimit în încăperea din spatele acesteia, unde constată îngrozit prezența unui sicriu înconjurat de lumânări, în sicriu aflându-se o păpușă de mărimea unui copil de 12 ani a cărei față era identică cu fața fiului său. Vă imaginați stupoarea, groaza, repulsia, ura acestor oameni față de David White, scriitorul.

Cum am intrat eu în această poveste? Ei bine, lucrurile care începuseră rău s-au derulat și mai rău. În aceeași noapte, când după reproșurile dure aruncate de musafiri în fața amfitrionului situația părea să se calmeze într-o anumită măsură, soluționarea acesteia fiind amânată pentru a doua zi, dimineața, s-a întâmplat

ireparabilul. Revenit în camera sa, editorul, domnul Donald Sayer, a fost trezit de sunetul telefonului, iar vocea de la celălalt capăt al firului ce aparținea indiscutabil scriitorului, îl invită la barul hotelului pentru o discuție lămuritoare în legătură cu cartea și cu cele întâmplate. Desigur, discuția se impunea, cu atât mai mult cu cât editorul, ca și ceilalți musafiri, de altfel, habar nu avea de noua producție literară a lui David White. Când ajunse la bar, nu o găsi decât pe domnișoara Susan Warrenfield, proprietara elegantului stabiliment, care se pregătea să plece la locuința sa situată în apropiere. În vreme ce schimbau câteva fraze convenționale, telefonul sună, Susan răspunse, îl recunoscu pe scriitor, acesta îl ceru pe Donald Sayer, care află din scurta convorbire telefonică că locul întâlnirii se schimbase, el fiind acum încăperea situată în vârful turnului. Fără să bănuiască cursa care ar fi putut să-i fie întinsă, omul o părăsi în grabă pe domnișoara Warrenfield și începu să urce eleganta scară către locul indicat. Aproape în același timp, Susan Warrenfield stinse lumina în bar, parcurse fără oprire monumentalul hol de la intrarea hotelului și ieși pe aleea care străbătea curtea. Atenția îi fu atrasă de cearta care se iscase între doi bărbați, dintre care, după voce, unul era în mod sigur scriitorul; se întoarse contrariată, înregistră în mod automat lumina din încăperea aflată în vârful turnului, observă două siluete care păreau să se îmbrâncească, auzi cum geamul de la fereastra încăperii respective se face țăndări și, cuprinsă de groază, văzu o persoană prăbușindu-se de la înălțime, cu mișcări dezordonate, care strigă ceva, nu-și amintea ce anume, zdrobindu-se apoi cu un zgomot înfundat, lugubru, de dalele de piatră din imediata apropiere a clădirii. Cuprinsă de spaimă, se apropie de cel căzut, probabil fără suflare, și-l recunoscu pe domnul David White. Ridică instinctiv ochii și la fereastra de la care se prăbușise romancierul, în lumina ce răzbătea dinăuntru, îl văzu pe domnul Donald Sayer, privind în jos, către trupul lipsit de viață al celui căruia până atunci îi publicase mai mult de zece romane.

Desigur, domnișoara Susan Warrenfield chemă poliția care – după ce-i interogase sumar pe cei prezenți la acea oră în hotel – îl arestă pe domnul Sayer, editorul, ca suspect de crimă. La rândul său, domnul Donald Sayer, editorul, mă solicită pe mine și… iată-mă intrat în rol.

Așa am aflat întreaga poveste, cu episoadele ei mai mult sau mai puțin controversate, care până la dezlegarea enigmei mi-au produs multe dureri de cap. Iar acum, pentru că probabil ați devenit foarte curioși în legătură cu identitatea asasinului, mă voi opri în acest punct, cu promisiunea că voi continua altă dată.

Dar observ în privirile dumneavoastră – doamnelor, domnișoarelor și domnilor – o undă de reproș. Probabil că nu sunteți de acord cu decizia mea, dorind din toată inima să aflați finalul anchetei pe care am întreprins-o. Ei bine, nu o să vă mai pun răbdarea la încercare, cu toate că eram tentat să mai amân dezvăluirea a ceea ce s-a întâmplat după preluarea acestui caz.

Cum spuneam, am scormonit puțin în trecutul protagoniștilor; asta, desigur, după ce am citit cartea multiplicată numai în cinci exemplare: unul al autorului, trei ale musafirilor care reprezentau personajele principale ale romanului, iar ultimul, al secretarului celui care tocmai fusese ucis. Întrucât invitații scriitorului aveau toate motivele din lume pentru a-l vedea pe acesta trecut în lumea celor drepți și deoarece în anchetele mele nu-mi place să rămână ceva, fie chiar un mărunțiș, un lucim minor, nelămurit, am vrut să văd ce hram poartă secretarul. Acesta, un tânăr drăguț, binevoitor, uns cu toate alifiile, părea copleșit de drama la care fusese martor. Îndatoritor, mi-a pus la dispoziție toate romanele pe care le scrisese David White și chiar manuscrisul ultimei sale capodopere, cântecul său de lebădă. Stând de vorbă cu editorul – eliberat pe cauțiune până la data procesului –, am aflat că atunci când a ajuns în camera situată în vârful turnului, nu a găsit pe nimeni, auzind însă, încă din momentul în care urca pe scări, zgomotul geamului spart și apoi, la puțină vreme, bubuitura produsă de corpul celui căzut la contactul cu solul. Nu-și explica sub nici o formă unde și cum dispăruse asasinul.

Într-o seară, când mă pregăteam să răsfoiesc unul dintre romanele lui David White, m-am pomenit la ușa camerei pe care o ocupam cu domnișoara Susan Warrenfield, care – speriată la culme – îmi spuse că este urmărită de fantoma bunicului său. Am coborât împreună în monumentalul hol de la parterul hotelului și am constatat că bunicul tinerei se afla ca de obicei, în ultimii cincizeci de ani, de la decesul său, în tabloul uriaș aflat pe latura din stânga a încăperii. Cineva, probabil, încerca să

o înspăimânte pe biata fată sau să-i determine pe cei din jur să creadă că tipa este puțin dusă, ori și una, și alta. Am făcut imediat legătura cu ceea ce auzise, dar nu înțelesese, tânăra în noaptea crimei. Am implorat-o să-și amintească, dar mi-am dat seama că deocamdată nu este posibil. Am ciocănit în rama tabloului, am căutat anumite resorturi ascunse, dar din păcate nu am avut succes. Apoi, cuprins de o bănuială, însoțit de domnișoara Susan, am dorit să mai cercetez o dată încăperea din care a căzut scriitorul. De data aceasta, am fost mai norocos: în peretele din dreapta ușii de acces era încastrat un dulap plin cu haine, fundul acestuia fiind detașabil. Am pătruns într-o altă încăpere, redusă ca dimensiuni, iar de acolo, pe o scara în spirală am ajuns la parter într-o cameră plasată chiar în spatele tabloului din care privea măreț, lipsit de griji, bunicul tinerei. Pentru mine a fost o joacă de copil să găsesc acum mecanismul prin care tabloul, împreună cu porțiunea din perete, unde era prins, se deschidea exact ca o ușă imensă, comunicând cu holul de la intrarea în hotel. Mi-a fost clar modul în care a acționat persoana care a speriat-o pe Susan; am înțeles, totodată, că persoana respectivă nu era alta decât asasinul lui David White. În fine, am priceput modul în care asasinul a ajuns în încăperea în care a comis crima fără să fie observat. Devenise cert faptul că asasinul nu putea fi decât un intim al scriitorului, o persoană din imediata sa apropiere. Nu este așa că începeți să înțelegeți? Eu unul chiar am înțeles; în consecință, l-am studiat mai îndeaproape pe secretarul cunoscutului romancier, domnul Andrew Lloyd. Printre altele, el era cel care gestiona toate fondurile bănești ale scriitorului: plătea impozite, asigura legătura cu băncile, plătea hotelul atunci când se găsea, împreună cu romancierul, în diferite orașe și alte lucruri de acest gen. Apoi am aflat că, nu cu mult timp în urmă, scriitorul lăsase toate bunurile sale – cui credeți? – secretarului său. Am mai aflat că domnul Andrew Lloyd, secretarul, scrisese o carte sau cam așa ceva, în care prezenta cu lux de amănunte anumite episoade ceva mai obscure din viața lui David White. Cartea respectivă nu fusese publicată, dar ea exista și ar fi constituit la momentul potrivit un motiv de șantaj. Investigând cu mai multă atenție, am sesizat un fapt uluitor: scrisul cu care fusese redactat ultimul roman al lui David White – vă amintiți că intrasem în posesia manuscrisului romanului

respectiv – aparținea unui stângaci (or, secretarul, domnul Andrew Lloyd, era stângaci, lucru pe care am putut să-l constat când, aflându-mă în biroul său, l-am văzut scriind ceva pe o bucată de hârtie), în vreme ce fotografia scriitorului aflată pe coperta a patra a unuia dintre romanele sale, fotografie luată cu prilejul unei sesiuni de autografe la care a participat romancierul, dovedea faptul că acesta era dreptaci. Concluzia era ea însăși tulburătoare: de fapt și de drept, scriitorul era domnul Andrew Lloyd, în vreme ce David White profita în urma muncii prestate de acesta. Probabil, cu ani în urmă, David White își elabora singur cărțile, dar cu timpul talentul și inspirația l-au părăsit. Fiind șantajabil, el devenise vulnerabil, situație care explica fie și numai parțial de ce îi cedase întreaga inițiativă, dar și bunurile sale, domnului Andrew Lloyd. Când am înțeles această succesiune de fapte, domnișoara Susan și-a amintit că, aflat în cădere, David White strigase de două ori prenumele secretarului său, ca o imputare adresată acestuia, pentru gestul criminal comis. Atunci când a fost arestat pentru crimă cu premeditare, Andrew Lloyd nu mai era deloc tânărul mândru, capabil, bogat și arogant. Devenise o simplă epavă umană, așa cum ajung la un anumit moment toți asasinii. Fiecare poartă o etichetă cu prețul și, până la urmă, acest preț trebuie plătit.

Acum eram însă invitatul unui multimilionar și o asemenea situație nu se ivește în fiecare zi. Consideram că trebuie să o tratez ca pe o onoare ce mi se acordă, chiar dacă ulterior faptele, evenimentele m-ar fi determinat să-mi schimb părerea.

— Fiți bine venit în casa noastră, domnule Tempest, răsună o voce din umbra unei uriașe plante exotice, una din multele care dădeau un aer aparte ambientului. Să spun că nici pe acestea nu le cunoșteam, ar însemna să arăt ce gol imens exista în cunoștințele mele de botanică. Dar pentru dumneavoastră o fac, dar numai pentru dumneavoastră.

Apăru, în sfârșit, și stăpânul vilei, în persoana domnului John Massinger. L-am recunoscut imediat, deoarece îl văzusem adesea filmat, fotografiat sau televizat.

— Vă rog să mă urmați în birou, unde o vom aștepta pe fiica mea, cu care, din câte știu, ați făcut cunoștință încă de ieri, în niște împrejurări speciale.

L-am urmat în tăcere, m-am instalat – la invitația sa – într-un fotoliu care ar fi putut rezolva necesitățile de cazare ale unei familii numeroase și am acceptat, se înțelege, o havană și un pahar de coniac franțuzesc. L-am privit cu atenție, întrebându-mă cum reușeau unii oameni, la fel ca noi, dar cu siguranță altfel, să strângă atâta amar de bani. Mi-am răspuns că, în nici un caz, folosind tehnica rățoiului șchiop – dacă ați auzit de așa ceva; eu, după cum se poate observa cu ochiul liber, am auzit, dar nu mă laud –, la care apelează dealerii șmecheri pentru a vinde fraierilor produsele lor expirate. Totuși, nu există lucruri curate din care să scoți zeci sau sute de milioane de dolari. Poate că tipul în cauză, aflat în vârful unei piramide alcătuite din oameni și din interese de tot felul, socoate că are mâinile curate, dar undeva pe filieră se mai întâmplă ca niște indivizi să fie puși la zid, ca niște magazine sau întreprinderi să constate că le fuge pământul de sub picioare dacă nu plătesc diferite sume de bani, ca oameni de treabă care n-au nici o vină să își piardă slujbele și tot felul de asemenea lucruri. De asemenea, se mai pot face speculații de bursă, agenții fiind cumpărați în prealabil, iar mulți din acei care au capitaluri depuse în bănci cu diferite dobânzi și marile firme avocățești capătă onorarii de zeci sau sute de mii de dolari pentru a încălca vreo lege de care au nevoie oamenii de rând, dar nu și bogătașii. Banii înseamnă puterea și puterea, dacă e mare, nu mai este întotdeauna folosită cinstit. Ăsta este sistemul nostru și, din nefericire, cu toate străduințele noastre, altul mai bun nu avem. Cu timpul, datorită experienței acumulate, reușești să adulmeci ca un copoi când anumite aranjamente nu stau în picioare sau când este ceva putred la mijloc, chiar dacă știi bine că nu poți să faci mare lucru.

— Fiica mea, reluă amfitrionul, fără a sesiza ceea ce se citea în privirea mea sau gândurile care îmi treceau prin cap, mi-a povestit modul plin de tact în care ați intervenit ieri, când se afla într-o situație penibilă. Desigur, după cum este obiceiul ei, nu mi-a explicat cum de ajunsese într-o astfel de ipostază.

— Domnule Massinger, luai cuvântul pentru prima dată de la sosire, deoarece nu sunt însărcinat nici de miss Massinger și nici de dumneavoastră de a apăra interesele uneia dintre părți, nu pot adăuga nimic la ceea ce știți, cu riscul de a vă dezamăgi.

— Îmi place francheța dumitale și din acest moment te poți considera angajat să ne aperi interesele, mie și fiicei mele, să zicem pentru 20.000 de dolari.

Trebuie să vă mărturisesc că mi-au plăcut atât modul direct, fără ocolișuri, de a mi se adresa, cât – mai ales – suma pe care o fixase pentru a mă considera omul său în elucidarea unei probleme de care încă nu mi se amintise. Mi-a plăcut mai puțin faptul că nici măcar nu mi s-a cerut consimțământul și nu am ezitat să subliniez acest lucru.

— Ca să fiu sincer, începui eu, nu sunt obișnuit să mă las angajat, indiferent în ce problemă, fără să mi se ceară acordul și, mai ales, fără a ști despre ce este voita. Cât despre sumă, nu discut. Fiindcă suntem la capitolul sinceritate, vă mărturisesc că suma pe care mi-o oferiți este mai mare decât aceea pe care aș fi stabilit-o eu.

— Atunci, ne-am înțeles. Voi fi franc, la rândul meu. Iată despre ce este vorba. Știți, cred, că sunt un om foarte bogat. După moartea soției mele, nu m-am mai însurat și mi-am crescut fiica așa cum m-am priceput. Nu cred că am reușit în totalitate, cel puțin în privința educației pe care am intenționat să i-o dau. Fiica mea are 23 de ani, este de o frumusețe deosebită, dar cu o inteligență medie. A moștenit unele tare pe linie genetică de la înaintașii decedatei mele soții. Mai bine zis, are unele deficiențe psihice și de comportament care nu se observă la prima vedere. Vedeți, nu vă ascund nimic. Nici nu am intenționat de îndată ce v-am invitat să stăm de vorbă.

— Ce doriți sau ce vă așteptați să fac eu în acest caz de ordin patologic, dacă am înțeles bine.

— Să o aperi! Da, să o aperi, întări domnul Massinger. Cu firea ei, cu frumusețea ei, este extrem de vulnerabilă la tentații de tot soiul și fără apărare în fața oricărui răuvoitor, profitor, escroc sau criminal.

Gazda tăcu și trase adânc un fum din havana pe cale să se înece în scrumul ce se formase. Am profitat de această pauză pentru a-mi reconsidera poziția. Avea personalitate domnul John Massinger, personalitatea multimilionarului, sigur pe el și pe milioanele sale. Mă luase de la început ca din oală, pentru a folosi o expresie cât se poate de plastică. Mi se impusese și îmi impusese argumentele și hotărârile sale, ba – mai mult – luase hotărârea în locul meu, ca și când părerea mea nu conta. Nu aveam ce face; așa era el – autoritar, învățat ca toată lumea să-l asculte. Cunoșteam bine personajul. Nu era o

figură a vieții mondene și nici nu intenționa să devină așa ceva. Întotdeauna își dădea toată osteneala să evite orice gen de publicitate. Îi plăcea singurătatea, fiind aproape la fel de greu de văzut în carne și oase ca sultanul din Brunei. Indivizii care posedă bănet cu carul duc, de regulă, o viață specială, îndărătul unor adevărate paravane alcătuite din servitori credincioși, gorile abia coborâte din copaci, secretare cu înfățișare de dive în corul îngerilor, avocați șmecheri și funcționari docili. Tot ceea ce citești sau auzi despre astfel de oameni este cu grijă prelucrat și cosmetizat de tipi pricepuți de la protocol, care încasează bani grei ca să creeze și să întrețină mitul unei personalități fără pată. Nu este absolut necesar să corespundă cu realitatea, care – nu de puține ori – este șocantă; trebuie doar să se potrivească bine cu fapte știute, iar acestea se pot număra pe degetele de la o mână. Tipul din fața mea se bucura de oarecare influență în anumite cercuri din oraș, dar nu abuza de ea. Era un familist într-o epocă în care acest cuvânt nu mai însemna aproape nimic. Era conștient că trăiește în ceea ce se numește o democrație – un ideal splendid, dacă poate fi tradus în viață. În viziunea lui, oamenii sunt aleși, dar numai angrenajul intim al unui partid propune candidații, iar acesta (este vorba de angrenaj) trebuie să cheltuiască sume imense pentru a fi eficace. Cineva trebuie să furnizeze acești bani și acel cineva (este clar că era vorba despre persoana sa) se așteaptă în schimb la o oarecare considerație. Lucrul la care el se aștepta era să i se permită – lui și familiei sale – să-și trăiască viața într-o discretă decență. Chiar dacă poseda mai multe ziare, părerea lui față de cea mai mare parte din mass-media nu era tocmai bună. În opinia sa, exprimată cu diverse ocazii, chelălăielile lor – ale unor ziare sau reviste, desigur – despre libertatea presei însemna – cu câteva excepții – libertatea de a face negustorie de bârfe, crime, pornografie, ură, insinuări, lucruri de senzație, în scopul de a obține foloase de tot felul. În paranteză, fie spus, și eu eram în multe privințe de acord cu o astfel de părere, numai că o consideram oarecum exagerată. Într-adevăr, există unele fițuici ordinare, care scormonesc prin viața oamenilor, având ca principal obiectiv cultivarea cu orice preț a senzaționalului. Banii au o caracteristică specială – credea el nu fără temei; în cantități mari, puterea pe care o emană ajunge foarte dificil de controlat sau de ținut în

frâu. Creșterea din punct de vedere numeric a populației, costul uriaș al războaielor, revoluțiile de tot felul, presiunea neîncetată a impozitelor și alte „binefaceri” de acest gen îl fac pe om din ce în ce mai venal. Considera că omul de rând este obosit și speriat, iar unui om obosit și speriat nu-i dă mâna să aibă idealuri. Aprecia că în epoca noastră am fost martorii unui înspăimântător declin al moralei publice, ca și al celei particulare. Nici nu poți cere calități morale de la oameni a căror viață este alcătuită dintr-un șir lung de compromisuri, în primul rând cu ei înșiși. De altfel, nici nu ai nevoie de calitate, deoarece obținerea ei durează prea mult. În consecință, o înlocuiești prin aspectul elegant – de pildă, prin modă –, care reprezintă o escrocherie comercială destinată să conducă la o demodare artificială. Producția de masă n-ar fi capabilă să-și comercializeze anul viitor mărfurile, dacă n-ar determina ca tot ceea ce a fost vândut în acest an să pară demodat peste câteva luni. Și tot așa… Fără îndoială, nu prea îi plăcea cum e alcătuită lumea, așa încât își folosea puterea pe care o avea, conferită neîndoielnic de bani, pentru a-și împrejmui un colțișor discret și ferit de privirile oamenilor. Era supărat pe civilizație, pentru că prin fire văzute sau nevăzute se amesteca în viața lui particulară, inclusiv a familiei sale, dar încă nu știam cât era de supărat pe anturajul său, pe fiica sa. Fără îndoială, aveam să aflu cât de curând.

Era unul dintre motivele care, după o tăcere exagerat de îndelungată, m-au determinat să accept solicitarea sa. De altfel, atras și de banii pe care urma să-i câștig, nici nu prea aveam argumente împotrivă.

— Domnule Massinger, cred că ne-am înțeles. Voi prelua, nu zic *cazul*, ci misiunea umanitară pe care mi-o încredințați. Asupra sumei nu am nimic de spus, mă satisface. Problema, mai bine zis problemele, îmi sunt clare, în afara de una, de care, iertați-mă, nu mi-ați amintit.

— Nu cred să vă fi ascuns ceva cu bună știință.

— Nu mi-ați spus nimic despre faptul că asupra fiicei dumneavoastră se încearcă anumite presiuni, pe care legea le condamnă. Mai exact, asupra fiicei dumneavoastră, un șantajist sau mai mulți exercită ori încearcă să-și exercite meseria lor murdară. Scena la care am luat parte ieri, într-un anumit local, este o dovadă în acest sens. Trebuie să mai știți că individul de ieri, pe

nume Charley Webster, cunoscut mai ales după porecla de *Fercheșul*, a fost asasinat de către unul din complicii săi, sau poate de patron.

— Sunt foarte surprins de ceea ce aud de la dumneavoastră, zise amfitrionul meu, deși după chip și ton nu arăta să fie contrariat de spusele mele. Da, ai dreptate domnule Tempest. Nu am pomenit nimic de faptul că Sandra este de câtva timp victima unui șantajist, pentru că am considerat că știți deja acest lucru fie de la fiica mea, fie datorită faptului că ați acționat ieri cu atâta succes în beneficiul ei. Acum, cu voia dumitale, să trecem la lucruri ceva mai practice, spuse mister Massinger, ordonând apoi prin interfon secretarului să vină în birou cu cele necesare.

În curând, cel chemat își făcu apariția, ducând în mână o mapă de piele.

— Domnule Tempest, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Ron Collins, avocatul și secretarul meu.

Cel astfel numit se înclină și se așeză pe un scaun tapițat de lângă masa de lucru, atât de mare, că pe ea ar fi putut avea loc, în bune condiții, un marș organizat de Armata Salvării.

Era un bărbat nu cu mult peste 30 de ani, cam de talia mea, brunet, aproape măsliniu. Avea desigur mult sânge sudic în vene, cred că după mamă, și – trebuie să mărturisesc – era un bărbat bine, care doar dacă nu voia nu avea succes la femei, sau dacă femeile – oare? – sunt sătule de bărbați frumoși, standard.

— Ron, fii, te rog, bun și așterne pe hârtie condițiile în care, între domnul Tempest și mine, are loc înțelegerea despre care ți-am vorbit.

— Aveți aici actul dactilografiat în trei exemplare, domnule Massinger.

Îmi plăcea cum decurgeau lucrurile în casa aceasta. Nici nu mă văzuseră bine, nici nu mă cunoscuseră decât poate din auzite, nu știau nici dacă voi accepta sau nu, ei și pregătiseră contractul. De altfel, era prima dată când urma să semnez un contract prin care îmi asumam anumite obligații față de o anume parte. În afară de aceasta, în meseria mea nu se încheie asemenea documente. Suma era prea mare însă ca să nu fiu receptiv la această inovație.

Collins ne puse în față câte un exemplar al contractului, pe care-l parcurserăm în câteva minute. Prin

acest act îmi legam mâinile și picioarele, dar merita. Garantam, nici mai mult nici mai puțin, că o voi pune la adăpost pe Sandra Massinger de orice agresiune din afară – fizică sau psihică –, de orice încercare de șantaj și alte mărunțișuri de felul acesta.

Mă credeți sau nu, dar am semnat. Era ceva nou pentru mine și, în afară de asta, mândria mea de detectiv era pusă la încercare, amorul meu propriu îmi era zgândărit. Abia am semnat contractul și în încăpere intră soarele, adică pardon, Sandra Massinger.

Îmi întinse mâna ca unui vechi cunoscut și se așeză cuminte pe un fotoliu, aproape de fereastră, astfel încât ultimele raze de soare reliefau profilul ei de madonă și scăldau în auriu părul ei ondulat, care – după cât îmi dădeam seama – era natural. O rază rătăcită făcu să sclipească inelul ei de platină, a cărui parte plată, lucru puțin obișnuit la femei, reprezenta capul unui bizon cu coarnele bine conturate, ochii având în orbite două mari diamante.

— V-aș ruga să binevoiți, domnilor, să-mi spuneți ce ați stabilit în privința mea, rosti ea cu cel mai suav glas pe care l-am auzit vreodată și, curios, privirea nu i se fixă nici pe tatăl ei și nici pe mine. Se uita întrebătoare la Ron Collins, ca pentru a ghici cu o secundă mai devreme care era conținutul înțelegerii dintre mine și tatăl său.

Chipul secretarului ilustra când speranță, când încurcătură, când durere. Se uita la ea cu privirea pierdută ca în așteptarea unei minuni, care întârzia să se producă.

8.

Mai văzusem o asemenea privire. Era privirea pe care un drogat o aruncă spre cel care îi procură drogurile. Pe atunci anchetam bănuita tentativă de asasinat a unei frumoase doamne, nici nu putea să fie altfel, asupra soțului ei, un cunoscut romancier. Cel în cauză, Alexander Drake, începuse să scape frâiele din mână și trebuia să existe vreo pricină ascunsă. Avea accese cumplite de beție, pe care le dubla cu manifestări de violență, îndreptate în primul rând împotriva soției sale. Periodic dispărea, făcându-se nevăzut zile întregi. Tipul pur și simplu își pierdea mințile când turna în el fără măsură. Fusesem sesizat de cel care îi publica operele, îngrijorat că scriitorul nu-și termina cartea pentru care încasase în avans bani, nu glumă. Dorea – zicea el atunci când ne-am întâlnit prima oară – să salveze din ghearele beției un scriitor foarte capabil, care putea realiza lucruri mult mai mari decât a produs vreodată. De fapt, întreaga poveste suna mai degrabă ca un caz ce putea fi încredințat, fără teamă de a greși, unui psihiatru. Soția sa, doamna Diane Drake, nu era de acord, fiind convinsă că soțul ei, scriitorul, este întreg la minte, dar că cineva sau ceva îl influențează în sens negativ, imprimându-i un comportament nu de puține ori aiuritor, fără nici o legătură cu poziția sau condiția sa pe scara socială. Îmi dădeam seama că persoanei care dorea să mă angajeze nu-i trebuia un detectiv particular, ci mai degrabă un vrăjitor, care să ghicească când scriitorul va deveni violent, să se afle chiar atunci în preajma sa, încercând să-i protejeze pe cei din jurul său, în primul rând pe propria-i soție. Un infirmier poate că era mai util, dar scriitorul n-ar fi acceptat așa ceva lângă el. De fapt, credeam eu, Alexander Drake era un tip foarte talentat, pe care ceva l-a determinat sau îl determina să iasă puțin de pe făgașul normal și să-și piardă stăpânirea de sine. A câștigat ceva bani scriind maculatură bună de adormit copiii slab dezvoltați din punct de vedere intelectual, dar singura salvare pentru un scriitor este să scrie. Or, Alexander Drake nu prea mai scria, fapt ce putea produce pierderi financiare editurii care deținea exclusivitate asupra cărților sale. Dacă doamna Diane Drake se temea

așa de mult de soțul său, n-avea decât să plece, să se mute de-acasă. Nimeni n-ar putea s-o protejeze de propriul ei soț, zi de zi, ceas de ceas. Era clar că editura dorea să știe, pentru a-și proteja investiția, de ce, cum și când a luat-o individul razna, iar apoi să aranjeze astfel lucrurile ca să nu se mai întâmple așa ceva, cel puțin până termina cartea. Am acceptat să mă ocup de caz abia atunci când soția sa, doamna Diane Drake, m-a sunat la birou, rugându-mă să-i găsesc soțul, care se făcuse nevăzut de trei zile. Credea că acesta nu mai poate rezista mult, întrucât intervalele dintre crize – de alcoolism, firește – deveniseră din ce în ce mai scurte. În glas nu i se citea îngrijorarea, ci – mai mult – spaima. Mi-a spus că tipului i-a plăcut întotdeauna să bea, dar n-a fost niciodată un psihopat. Ca un prim rezultat al acestei convorbiri telefonice, m-am interesat cine este individul, consultând un anuar al personalităților locale. Se trăgea dintr-o familie bună de pe coasta de est, studiase la Princeton, scrisese șapte romane unde tematica abordată reprezenta doar paravanul în spatele căruia se ascundeau tot felul de scene decoltate, iar toată opera sa era apreciată de cititori. Apoi, am aflat de la doamna Drake că – înainte de a dispărea, aflându-se într-o avansată stare de ebrietate și simțindu-se rău – soțul său îl sunase pe un anume doctor Graff, mai exact Phillip Graff, solicitându-i ajutorul. Cunoșteam câte ceva despre șleahta asta de medici, indivizi dubioși, care își droghează clienții. De fapt, este cel mai simplu mod de a te descurca cu ei. Îi trimiți în brațele lui Morfeu și când se trezesc sunt băieți cuminți, buni să-i pui la rană. Dar folosirea narcoticelor fără autorizație se poate lăsa cu închisoarea, așa încât riscul pe care îl înfrunta un astfel de doctor era foarte mare. Dar dacă aveai bani, și scriitorașul nostru nu ducea lipsă de lovele, totul devenea posibil. M-am angajat că-l voi găsi pe doctorul Graff, nu știam cum, dar voi încerca. Era foarte dificil, deoarece în orașul nostru șarlatanii proliferează ca șoarecii într-un hambar plin cu cereale. În plus, în acest loc în care am ales să-mi duc traiul, există numeroși doctori, unii adevărați profesioniști, iar alții cărora nu sunt prea sigur că le dă mâna să aibă o conștiință curată. Un pacient plin de bani, cu o maladie psihică incipientă provocată de alcoolul ingurgitat în cantități industriale ar putea deveni o bună vacă de muls pentru tot felul de excentrici care, din diferite motive, au

suferit un eșec în cariera de medic, fiind obligați de împrejurări să profeseze mai puțin pe față, pe muchia legalității. Și, din aproape în aproape, nu vă spun după câte eforturi, inclusiv intelectuale, am ajuns în blocul din Dewey Street nr. 140 – știți, clădirea în care a locuit Charley Webster, pe vremea când făcea umbră pământului de pomană. De aceea vă spusesem atunci că respectivul stabiliment mi se părea cunoscut. La etajul șase, doctorul Phillip Graff, O.R.L.-ist (de ce nu eram oare surprins?) avea un cabinet, precedat de o sală de așteptare mizeră, în care se aflau câțiva oameni cu înfățișare absolut banală. La o primă vedere, nu păreau marcați de nici un fel de semn. Dar, oricum, este dificil să deosebești un toxicoman bine tratat de un contabil vegetarian.

În cele din urmă am intrat, trebuind să mă așez pe un scaun de piele aflat lângă o masă acoperită cu un prosop de culoare alb-murdar, pe care se afla instrumentarul. I-am explicat doctorului că am dureri îngrozitoare, în special dimineața, când încep să mă scol din pat. În tot acest timp mă simțeam ca o sfoară mozolită în gură de cineva, întrucât mințeam cu nerușinare și știam că doctorul își va da seama imediat ce mă va consulta. Începuse deja să mă privească cu o anumită suspiciune, întrucât nu era probabil obișnuit ca la el să apeleze oameni care chiar să aibă probleme de genul celor pe care eu le menționam. Am schimbat atunci foaia, vorbindu-i patetic despre un amic de-al meu, scriitor, care stă prost cu nervii, având nevoie de ajutor. Când m-a întrebat ce înțelegeam prin ajutor, i-am explicat că băiatul nu are nevoie de altceva decât de o înțepătură ca să se liniștească. Mi-a replicat că el nu este genul de om care să se ocupe cu treburi dintr-astea ieftine, cum ar fi cura antialcoolică de trei zile. Am ciulit urechile; eu unul nu-i spusesem ceva despre o cură antialcoolică cu durata de trei zile. Aflasem ce doream, așa încât m-am ridicat de pe scaun și am părăsit cabinetul, spunându-i că probabil am făcut o greșeală. Pacienții din sala de așteptare m-au privit dezaprobator. Ca să se impacienteze și mai mult, după ce am rămas locului câteva secunde, m-am reîntors de unde am plecat, deschizând brusc ușa. Cabinetul era gol, așa încât observând o perdea despărțitoare, am dat-o la o parte, constatând prezența unei alte uși, pe care am deschis-o cu mii de precauți… În pat era culcat un bărbat

în pijama, cu trupul destins și cu brațele așezate peste așternut. Avea ochii larg deschiși, ațintiți către doctorul Graff cu privirea aceea ce implora milă, înțelegere, speranță, așteptare. Aceeași privire o observasem în ochii lui Ron Collins, secretarul multimilionarului John Massinger, atunci când i-a îndreptat spre miss Sandra.

Tipul pe care îl găsisem, nu era altul decât romancierul Alexander Drake. Evident, am fost nevoit să suport asalturile lipsite de dragoste și înțelegere umană ale doctorului, dar le-am făcut față cu brio. După ce l-am liniștit așa cum numai eu știam să o fac, am telefonat la poliție, asigurându-mă că neprietenul meu, sergentul Chuck Fawner, va veni în grabă pentru a sălta coletul. Când a părăsit cabinetul, onorabilul doctor Phillip Graff avea întipărită pe față expresia unui om care a fost pus să curețe în urma unui câine după ce acesta a vărsat.

Am crezut că totul se va opri aici și că lucrurile au intrat pe un făgaș normal. Recunosc că m-am înșelat. După o săptămână, doamna Diane Drake mi-a telefonat, implorându-mă să mă duc până la reședința lor. Mi-a mai spus că soțul ei se îmbătase și că lucrurile puteau să degenereze. Am stat vreun sfert de oră încercând să mă hotărăsc ce să fac. O parte din mine voia să-l lase în pace să se îmbete după pofta inimii și să vadă dacă iese ceva din chestia asta. Nu mă gândeam că ar putea să i se întâmple mare lucru în propria lui casă. Cealaltă parte din mine voia să mă duc și să încerc să lămuresc lucrurile. Era partea mea periculoasă, căreia îi dau tot timpul ascultare și care m-a băgat mai mereu în tot felul de încurcături. Era, de fapt, partea care, cu mulți ani în urmă, mi-a impus să devin detectiv particular, în loc să duc o viață liniștită. Eu unul am preferat orașul, așa cum este el – mare, sordid, murdar și corupt. A fost opțiunea mea, fără a fi silit de cineva. Așa că m-am ridicat de la masa mea de lucru, mi-am pus pălăria, m-am urcat în mașină și m-am dus la reședința familiei Drake, situată într-unul dintre cele mai selecte cartiere ale orașului. Am sunat și după două-trei minute bune Diane Drake mi-a deschis ușa. Privirea ei m-a speriat; se uita prin mine ca prin sticlă și părea în stare de șoc. Am dat-o rapid la o parte din calea mea, am pătruns în holul de la intrarea locuinței și, mai mult mânat de al nu știu câtelea simț, m-am îndreptat către biroul pe care îl ocupa scriitorul, unde își elabora vasta sa creație literară. În aer plutea un miros

suspect, iar tăcerea era aproape totală. Nu erau decât cinci-șase metri până la canapeaua ce se afla pe latura din stânga a biroului și n-am avut nevoie să parcurg nici jumătate din această distanță ca să-mi dau seama că omul care se afla întins pe canapea era mort. Culoarea cadaverică, ochii larg deschiși, cu privirea înghețată, rigiditatea care începuse să se instaleze în membre, lipsa pulsului și a bătăilor inimii, toate acestea nu mi-au mai lăsat nici un dubiu. Alexander Drake, căci el era, zăcea pe o parte, cu fața orientată spre încăperea în care mă găseam, cu un braț răsucit sub el, celălalt fiind întins fără vlagă de-a lungul corpului. Între pieptul lui și marginea canapelei era o baltă de sânge în care se afla pistolul ce îi produsese, probabil, romancierului decesul. Am observat gaura zdrențuită și înnegrită din cap, dar nu am găsit nimic care să-mi atragă atenția. M-am uitat în jurul meu să văd dacă a lăsat vreo scrisoare sau a mâzgălit la repezeală vreun bilet, prin care să-și justifice gestul funest, căci, la o primă vedere, părea o sinucidere. Nu am observat nimic de acest gen, decât un teanc de foi care alcătuiau manuscrisul romanului la care probabil că lucra, când i-a venit gândul de a părăsi brusc această lume. Am lăsat cadavrul în starea în care îl găsisem, am ieșit din birou și m-am asigurat că doamna Drake nu părăsise locuința. Apoi am sunat la poliție. De data aceasta a venit, însoțit de o droaie de curcani, însuși căpitanul Reed, șeful brigăzii criminale din Poliția districtuală; cu puțină vreme în urmă îi luase locul căpitanul Ciril Tate, despre care aveam amintiri nu prea plăcute, după cum v-am povestit.

Ce se întâmplase cu căpitanul Ciril Tate? Auzisem că duritatea pe care o manifesta față de cei care îi cădeau în labă nu i-a folosit la nimic când a fost pus sub acuzație în fața juraților pentru sperjur, fiind concediat apoi fără să fi fost judecat. Un sfârșit de carieră care ar putea să servească ca exemplu și altor polițai, ce cred că odată cu ei începe și se termină pământul.

Pe căpitanul Reed, cel care tocmai sosise la reședința familiei Drake, nu avusesem încă onoarea să-l cunosc personal și, drept să vă spun, nici nu prea mă dădeam în vânt după așa-ceva. Era un bărbat brunet, cu ten măsliniu, cu o tristețe adâncă întipărită în ochii afundați în orbite, părul înspicat la tâmple, de o înălțime peste medie, impresie datorată slăbiciunii nefirești a trupului drept și țeapăn, de parcă ar fi înghițit un baston aflat în dotarea

numeroșilor polițai din subordinea sa. Arăta ca și cum ar fi mâncat numai miercurea și vinerea, și atunci numai bucate de post. Îți venea să-i plângi de milă, dar – așa cum auzisem – dacă îi picai în mână, aveai nesperata șansă de a-l ține minte toată viața. Dădea dovadă de calm, cel puțin în aparență, și avea un glas baritonal plăcut, fără a ridica tonul. Intuiam că este mai bine să te ferești de el, chiar dacă părea un om cumsecade.

Ancheta a stabilit că scriitorul Alexander Drake s-a sinucis trăgându-și un glonte în cap, după ce se făcuse aproape pulbere, turnându-și în el o cantitate apreciabilă de whisky. Procurorul a tăbărât pur și simplu asupra cazului fără a avea toate rapoartele medicale, fiindu-i teamă să nu se stingă cumva publicitatea înainte de a putea beneficia de ea. Mie nu-mi plăcea însă faptul că sinucigașul, dacă despre sinucidere era vorba, nu lăsase și el ceva în urma lui, poate un bilețel. Când am cotrobăit prin sertarele biroului său, în așteptarea poliției, mi-am dat seama după ceea ce am găsit acolo, că tipul ăsta avea boala scrisului. De fapt, își scria singur scrisori; beat sau treaz, el tot chinuia mașina de scris. Dacă un astfel de om s-ar fi sinucis de bunăvoie, ar fi lăsat și el o scrisoare, chiar dacă era beat. Erau și alte chestii care nu mi-au plăcut, dar nu intenționez să vă plictisesc cu ele, deoarece tot n-au avut efectul scontat atunci când le-am prezentat acolo unde trebuie. Se grăbeau să închidă cazul și… l-au închis.

Pe de altă parte, dacă doamna Drake ar fi comis crima, care ar fi fost mobilul? Era o treabă care mă dădea peste cap. Dacă dorea să-și bage soțul în pământ, putea să-l lase liniștită să se autodistrugă. Sau dacă nu-l mai vroia lângă ea, avea oricând posibilitatea să divorțeze, pentru că toți știau că romancierul era un bețiv notoriu și, în plus, nu se sfia să-și trateze cu violență soția. Cu timpul, pe măsură ce acumulasem experiență, începusem să simt când e ceva putred în Danemarca (de ce numai în Danemarca, nu știu, pentru că putreziciune mai multă sau mai puțină puteam găsi, fără eforturi prea mari, cam peste tot) sau, folosind aceeași modalitate de exprimare, când pute ceva la sud de Pago-Pago, de fapt, când e ceva în neregulă. Nu-mi rămânea de făcut – acum, cel puțin – decât să stau de vorbă cu mine însumi, sau cu dumneavoastră, constanții mei prieteni anonimi. Că o bănuiam pe doamna Drake pentru moartea soțului ei, asta

este indubitabil; nu aveam însă nici o probă și, în plus, însuși mobilul era neclar. Așa încât, chiar dacă nu este în obiceiul meu, am făcut pasul înapoi, fără a mai stârni valuri. Nu am procedat bine, dar era deja prea târziu pentru eventuale remușcări. Peste câteva zile m-a sunat la telefon sergentul Chuck Fawner, de la Poliția districtuală. Este o regulă nescrisă pe care o cunoșteam foarte bine – când primești telefoane de la polițiști, nu e a bună; ceva nasol trebuie să se fi întâmplat sau urmează să se întâmple. Situația de față nu putea face excepție. Măsurându-și cu grijă greutatea cuvintelor fără a folosi cântarul de la magazinul din colț, mi-a adus la cunoștință faptul că doamna Diane Drake s-a sinucis, după ce s-a tratat cu douăzeci-treizeci de pastile dintr-un somnifer foarte puternic. Când a sosit salvarea, chemată de persoana care îi făcea menajul, soția scriitorului mai respira încă, dar se afla în comă profundă, iar toate reflexele erau negative. A murit la spital, o oră mai târziu. Lăsase o scrisoare, redactată în prezența morții, prin care recunoștea că l-a ucis cu sânge rece pe soțul său, Alexander Drake. N-avea nici un fel de regrete pentru gestul ireparabil comis, pentru că romancierul devenise o palidă imagine a omului pe care-l iubise cândva și pe care îi luase de soț. Era bine că a murit de tânăr, preciza ea, pentru că timpul face ca totul să pară meschin, jerpelit și soios. Nu dorea să se întâmple așa-ceva nici pentru el, nici pentru ea. Cortina.

9.

Vocea puternică a domnului Massinger m-a întrerupt brusc din gândurile mele, care nu întotdeauna sunt dătătoare de optimism, amintindu-mi unde mă aflam și cu ce urma să mă îndeletnicesc.

— Domnul Tempest îți va explica, fiica mea, ce am hotărât în privința siguranței tale. De altfel, în pofida meseriei sale, domnul Tempest este un gentleman și un om de inimă – mă ghicise bătrânul, ce era al lui era al lui – și s-a aliat cu trup și suflet intenției mele de a te pune la adăpost de surprize neplăcute. De altfel, domnul Tempest, sunt sigur, își va explica singur poziția sa, atunci când îi vei da ocazia să o facă. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Tată, sunt convinsă că voi trei îmi vreți binele și mă simt nespus de îndatorată tuturor. Dar, întrucât pe domnul Tempest îl cunosc, dacă pot să spun așa, de scurt timp, aș vrea să am cu dumnealui o discuție între patru ochi, în apartamentul meu.

M-am uitat la chipurile celor doi bărbați și privirea mi-a rămas fixată pe fața secretarului. Am zărit – fugar, e drept – ceea ce nu am înțeles atunci – gelozie, poate. O iubea cumva pe Sandra cu o iubire împărtășită, care i-ar fi dat dreptul să fie gelos? O iubea nebunește, fără speranță? Dar cine putea să nu iubească acea apariție ce punea în umbră orice ființă cu care natura ne-a blagoslovit cu atâta zgârcenie.

Cât despre mine, dacă mă zăpăcise cumva, eram vindecat. Începusem să văd ceea ce îmi fusese ascuns până atunci: privirea ochilor cufundați în orbită, în momentul acela, tenul ușor străveziu și pal, bolnăvicios, colțurile gurii ușor lăsate. Dar trebuia să fii un observator avizat și cu experiență ca mine, o spun fără falsă modestie. Eu întotdeauna dau cezarului ce este al cezarului.

Sandra Massinger se ridică din fotoliu cu grație firească și străbătu încăperea, fără să aștepte răspunsul la cererea ei. M-am ridicat, evident, și la fel procedară și ceilalți doi bărbați.

— Ron, fii amabil și condu-l pe domnul Tempest în apartamentul Sandrei, spuse amfitrionul, iar secretarul

porni spre ușă ca și cum ar fi fost sigur, și putea fi, că îl urmez.

Se opri, ca și mine de altfel, întrucât Sandra se întoarse și se adresă tatălui ei:

— Tată, dar pentru astăzi nu ne-am făcut antrenamentul. Socot că nu ne putem lipsi de el și poate așa ceva l-ar interesa și pe domnul Tempest.

— Desigur, Sandra, venim cu toții la sala de tir. Este de altfel ora, își exprimă acordul John Massinger.

Și iată-ne pe toți, inclusiv șoferul, la standul de tragere, situat într-o sală special amenajată.

După explicațiile gazdei, urma ca fiecare să tragă câte cinci focuri la țintă fixă, câștigătorul urmând să ofere tuturor câte o cupă de șampanie.

Desigur, nu puteam fi decât de acord. Am pus însă o condiție, echitabilă din punctul meu de vedere, aceea de a trage pe rând, fiecare, câte un foc, până la executarea celor cinci, cu pistoalele schimbate. Adică, fiecare să tragă câte un foc, folosind succesiv revolverele celorlalți.

Propunerea mea a fost acceptată. Ca rezultat al întrecerii, pe primul loc s-au situat secretarul și șoferul, la egalitate de puncte, pe locul doi Sandra, iar pe locul trei, tot la egalitate de puncte, mister Massinger și umila mea persoană.

Vă fac o mărturisire, dar asta rămâne între noi. Nu am urmărit în mod special să mă evidențiez, mai ales după ce am avut în mână al treilea pistol care, firește, nu-mi aparținea.

După ce am băut o cupă de șampanie, al cărei cost a fost suportat de câștigători, conform înțelegerii, iată-mă singur, de fapt nu singur, în alcovul Sandrei Massinger. Nu îl descriu; las imaginația dumneavoastră să și-l închipuie, să-l mobileze și să-l decoreze.

M-am așezat cuminte pe un taburet, în timp ce pe marginea patului cu baldachin sta picior peste picior, într-o atitudine degajată, Sandra Massinger. Nu-mi puteam dezlipi privirile de la picioarele acelea zvelte, perfecte, de culoarea fildeșului, ca ale zeiței Diana, care se agitau într-un ritm amețitor, lăsând să se vadă carnația superbă, dincolo mult de genunchi.

— Așadar, domnule Tempest, iată-vă angajat pe post de dădacă. Sunt sigură, în meseria dumneavoastră nu v-ați găsit de multe ori într-o asemenea postură. Nu știu ce

explicații, ce motivații v-au prezentat tata și Ron; de aceea mă simt obligată să vă vin în ajutor.

Femeia se opri, părând încurcată sau în căutare de a prezenta o realitate în propria-i concepție. Mi-am dezlipit privirea de la genunchii ei jucăuși și am privit-o în ochi. Mă speria, aceasta-i cuvântul. Fața îi era ca a unui suferind de o boală grea, iar ochii, adânciți în orbite, fără strălucire, păreau pierduți. Tânăra era palidă și, mi se părea sau era o realitate, la tâmple îi apăruseră broboane mici de sudoare.

— Mă scuzați că sunt o gazdă atât de neatentă, spuse ea și se ridică brusc, ieșind din încăpere fără a închide ușa.

— Cu mult zahăr sau fără, sună întrebarea din chicineta unde se dusese. Ghicind că era vorba de o cafea, am acceptat o ceașcă din băutura oferită, fără zahăr.

Apăru curând cu o servantă, pe care abureau cești le de cafea și licăreau îmbietoare paharele cu *Gold Ring,* una din băuturile mele favorite. Lângă pahare se odihnea dătătoare de optimism sau de dureri de cap o sticlă aproape plină cu aceeași băutură.

O dată cu venirea tinerei femei, aerul a fost agresat de un miros ciudat, amestec de parfum foarte scump, alcool și ceva nedeterminat, dulceag și totodată insuportabil.

Privirile Sandrei străluceau de tinerețe, pielea i se colorase într-o nuanță naturală, mișcările îi erau sigure și vocea, după cum mi-am dat seama imediat, caldă și mângâietoare. Se schimbase și îmbrăcase o rochie de interior, care o făcea și mai ispititoare.

— Vă rog să vă serviți, domnule Tempest, și să vă socotiți pe cât se poate ca la dumneavoastră acasă. Fiți binevenit în această casă, care nu a mai cunoscut pacea, siguranța și buna dispoziție de mult timp.

Abia la apropierea ei mi-am dat seama de mirosul ciudat, dulceag. Emana de la ea și nu era altceva decât o miasmă de eter. M-am speriat și parcă ceva s-a rupt în mine.

— În sănătatea dumitale, mai spuse ea și ciocni un pahar de celălalt.

Am ridicat paharul din fața mea și am luat doar o înghițitură, în timp ce ea, cu o singură mișcare a încheieturii mâinii, răsturnă paharul, dându-l pe gât. Am rămas, după cum vă închipuiți, cu gura căscată în fața

acestei performanțe. Fără să pară că a observat efectul ce l-a avut asupra mea o astfel de operație întreprinsă cu atâta ușurință, își umplu din nou paharul, după care îl umplu și pe al meu.

— Sunt o ființă părăsită de noroc și lipsită de dragoste, începu ea seria confesiunilor pe care le bănuiam și le așteptam să se producă. Am gustat și gust din viață tot ceea ce mi se oferă. Nu admit și nici nu pot să înțeleg amestecul, brutal și iresponsabil, în existența mea. Din acest punct de vedere, nu-i înțeleg nici pe tata, nici pe Ron, vreau să spun, pe domnul Collins, și nici chiar pe dumneavoastră. În ceea ce-l privește pe nefericitul de șantajist, filfizonul acela de Webster, nu am putut să i-o iert. Pe dumneata nu te pot pricepe. De ce pentru suma derizorie de câteva zeci de mii de dolari ai acceptat să faci pe dădaca, gata oricând să-mi schimbi scutecele și să-mi dai biberonul? Mă pot apăra și singură și o voi dovedi. Nimeni nu-mi poate rezista, femeie ori bărbat!

Era măreață, ce să vă spun, și tragică totodată. Vedeam în ea drama unui semen de al nostru, conștient că se degradează cu fiecare zi ce trece, că este inutil să lupte împotriva acestui proces ireversibil, dar care încearcă din toate puterile să tragă de timp, să se bucure de fiecare clipă, să soarbă maximum din ce i se oferă și din ce poate lua.

Se ridică de pe pat și se apropie de mine.

— Știu să dau vieții dreptul ei și știu să cer de la viață tot ceea ce mi se cuvine, mai spuse ea, iar eu sesizai în ochii ei, acum imenși, o lumină ciudată.

Cu un glas mângâietor, îmi spuse să închid ușa. În momentul acela părea o idee foarte nimerită, așa încât am închis-o, respectându-i astfel dorința. Când m-am întors și am ajuns lângă ea începuse deja să cadă în brațele mele. Întrucât nu era nimic de făcut, am prins-o. S-a lipit strâns de mine și părul ei mi-a mângâiat fața. Tot trupul îi tremura. Ce bucățică fierbinte, consistentă! Am crezut că-i crește carnea sub atingerea mea. Apoi se îndepărtă brusc de mine, luă din nou paharul, îl goli cu aceeași nonșalanță și, dintr-o singură mișcare a umerilor, își îndepărtă rochia care îi căzu la picioare. Rămase goală ca o statuie antică și îmbietoare ca Eva după ce a gustat din fructul oprit.

Gâfâind, mi-a cerut să o așez în pat. I-am îndeplinit în grabă voia. Atingându-i pielea, am simțit carnea moale și chemătoare. Mă ținea încă strâns, cu brațele încolăcite

pe după ceafă. Oriunde te-ai afla în lumea noastră largă, nu ți se întâmplă prea des să primești o astfel de invitație de la o asemenea femeie.

Mi-am oprit cu greu un nod ce mi se urca în gât. Gura ei își puse pecetea arzătoare pe gura mea, în vreme ce eu simțeam cum se învârtește pământul cu mine și…

Îmi pare rău, domnilor, că vă dezamăgesc, așa cum am dezamăgit-o și pe tânăra și nefericita Sandra Massinger.

Pare ridicol și, în același timp, de necrezut, dar în fața capitulării ei totale am procedat cred, ca nimeni altcineva. Am desfăcut cu toată delicatețea de care eram capabil brațele ei înlănțuite, am luat-o în brațe – era ca în transă, cu ochii închiși și cuprinsă de fiori – și am mângâiat-o cu gingășie. Peste ea am aruncat rochia pe care tocmai o dezbrăcase, așa încât acoperea în mare parte ceea ce trebuia acoperit.

M-am ferit la timp de brațele ei, care încercară din nou să mă cuprindă, am tușit ușor și cu un ton pe care-l doream ferm am spus:

— Domnișoara Massinger, vă rog să credeți că îmi vine nespus de greu să nu prețuiesc avansurile dumneavoastră, dar înainte de toate am o conștiință profesională. Puteți să mă taxați de cretin, insensibil, demodat ori cum veți crede, dar etica mea îmi interzice să am alte legături decât de afaceri cu cei care mă plătesc. Indiferent care sunt sentimentele mele sau ale lor.

Abia am terminat, că miss Massinger sări de pe pat și, așa goală cum era, cu fața contractată de o furie oarbă, îmi arătă cu un gest ușa.

— Ești un mare dobitoc! Făcând pe moralistul cu mine, m-ai insultat în mândria mea de femeie, m-ai dezamăgit și mi-o vei plăti. Ieși!

Ce să vă spun, era măreață, cu toată nuditatea ei, sau poate tocmai de aceea.

M-am înclinat fără o vorbă și, tocmai când să pun mâna pe clanță, ușa s-a deschis, iar în prag s-a ivit protocolar șoferul. Cuprinse dintr-o privire toată scena și, fără să pară că a observat ceva anormal, mă anunță cu un glas de gheață:

— Am dispoziție de la domnul Massinger să vă conduc la locuința dumneavoastră.

Se dădu la o parte, lăsându-mă să ies, închise ușa, mă depăși, iar eu îl urmai pe scări, până la mașina în care

urcarăm fără să rostim o vorbă.

Aproape de locuința mea, glasul lui se făcu auzit, mai mult ca o șoaptă:

— Domnule Tempest, nu vă uitați că sunt un nimeni față de dumneavoastră, dar îmi permit să vă dau un sfat. Nu-i răpiți domnișoarei Massinger farmecul vieții, mai bine zis bucuriile, nu o dezamăgiți și nu o supărați. Aceste lucruri se plătesc, mai devreme sau mai târziu, și mi-ar părea rău pentru dumneavoastră.

L-am privit insistent, dar pe fața lui nu am reușit să citesc decât respect și satisfacția unei datorii împlinite. Totuși, din glasul său răzbătea un ecou slab de deznădejde și devotament de câine.

Când am coborât din mașină, Leslie Cowper – șoferul – rosti plin de demnitate:

— Vă rog să mă scuzați dacă am fost deplasat și poate v-am ofensat cu sinceritatea mea. Noi cu toții ținem foarte mult la domnișoara Massinger, o iubim și nu vrem să se simtă nefericită. Vă mulțumesc pentru răbdarea cu care m-ați ascultat. Noapte bună, domnule Tempest!

10.

Am urcat la mine și, în dormitor, am procedat ca toți detectivii care se respectă – am privit pendula. Arăta orele 21:30; deci, mai aveam timp să acționez.

Am răsfoit cartea de telefon, am avut o scurtă convorbire, am făcut un duș, mi-am schimbat rufăria și costumul, am controlat din obișnuință să văd dacă am cartuș pe țeava revolverului și, asigurat din acest punct de vedere, am coborât și am traversat strada.

Am dat să intru în blocul de vis-à-vis, dar am trecut repede mai departe. Din el tocmai ieșea Ron Collins, secretarul domnului Massinger. L-am lăsat să se îndepărteze în direcție opusă și am revenit la intrarea imobilului care mă interesa. În timp ce pătrundeam în hol, mă gândeam la ciudățenia de a vedea ieșind de la această adresă pe bunul domn Collins. Am urcat la etajul patru, am străbătut un culoar larg și m-am oprit în dreptul apartamentului 412. Pe ușă, pe o placă de aramă, sta scris cu litere mari VICTOR ZEST și sub nume, cu litere mici, *cercetător*.

Așadar, aici locuia vecinul meu de peste drum, domnul Zest, de meserie cercetător, observator al cerului și, mai ales, al apartamentelor apropiate, care se deplasa în interiorul locuinței cu ajutorul cârjelor sau în cărucior, dar care în afara casei umbla, cum era normal, pe cele două picioare, ca toți oamenii. Meseria lui de bază o fi fost cândva aceea de cercetător, dar acum investigațiile sale aveau un scop mult mai lucrativ. Era – nici mai mult, nici mai puțin – un șantajist ordinar, preocupare care în anumite condiții poate fi destul de bănoasă.

Ce căutam la ora aceea la el? Vroiam să-i amintesc de convorbirea pe care o avusese cu răposatul Charley Webster, zis *Snappy*, adică *Fercheșul,* să-i mai pun vreo două întrebări în legătură cu activitatea lui, să mă uit la colecția sa de fotografii compromițătoare, să controlez dacă revolverul lui era de același calibru cu cartușul pe care-l găsisem la piciorul scării de incendiu. Mai aveam și alte întrebări drăguțe și nevinovate pe care aș fi dorit să i le adresez.

Am sunat și mă pregăteam să pun piciorul în ușă dacă ar fi fost cazul, dar nimeni nu a venit să-mi

deschidă. Am încercat clanța – aveam ca întotdeauna în asemenea ocazii mănușile pe mâini –, am împins, dar ușa nu s-a deschis.

Șperaclul m-a servit prompt, ca și în alte situații asemănătoare, și – odată intrat – am încuiat din nou ușa.

Un miros ușor de identificat plutea în aer. O armă se descărcase nu de mult în locuință. Mirosea a praf de pușcă.

Am pășit, mergând pe lângă pereți, cât îmi permitea mobila, și am intrat în camera de la stradă, acea încăpere de unde locatarul cerceta bolta cerească și spiona apartamentele vecine, pentru a imortaliza pe peliculă scenele care îl interesau din punctul de vedere al îndeletnicirilor sale.

Desigur, activitatea lui de șantajist nu s-ar fi putut limita numai la scenele de alcov; ea era extinsă și în alte sfere, unde complicii lui, niște mărunți escroci, căutau mereu surse de câștig pe care, prin șeful lor, să le exploateze.

În cameră nu era nimic deranjat. M-am apropiat de fotoliu, ocolind scaunul pe rotile, am sărit peste o pereche de cârje căzute pe jos ori poate aruncate și l-am zărit pe Victor Zest.

Așa cum zăcea, cu gaura de glonț în tâmpla dreaptă, nu mai încăpea nici o îndoială că era mort de curând, deoarece sângele nu apucase să se închege.

L-am căutat atent prin buzunare, i-am cercetat portofelul, dar nu am găsit nimic din ce m-ar fi interesat. M-am uitat atent la revolverul pe care-l avea în buzunarul de la halatul de casă ce-i servise ca ultim veșmânt și l-am pus la loc. Nu mă interesa, eram lămurit.

Am trecut în laborator, am scotocit în sertarele unor dulapuri cu uși gen rulouri, în ideea că poate voi găsi fotografii care mi-ar putea stârni interesul. Căutam cu o anumită încordare ceva clișee ori fotografii de-ale Sandrei Massinger și am găsit mai multe decât îmi trebuiau. Dar am avut și o surpriză: singură, sau împreună cu Sandra, era Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie. Și una și alta erau goale, în niște poziții care nu lăsau nici o îndoială asupra îndeletnicirilor lor intime.

Am pus toate aceste lucruri într-o geantă mică, pe care am luat-o de pe masă. Mi s-a părut ciudat că nu am găsit fotografia nici unui bărbat, singur sau în prezența uneia din cele două femei.

La o cercetare mai atentă, am găsit totuși câteva clișee, în care – împreună cu Sandra Massinger – apăreau unul sau chiar doi bărbați. Cât despre ceea ce făceau protagoniștii, prefer să nu vă vorbesc pentru că mi s-ar colora obrajii de rușine. Pe bărbați îi cunoșteam, nu mai încăpea nici o îndoială. Totuși, curios sau nu, nici unul din clișee nu o surprinsese și pe Cynthia Maltopoulos în asemenea situații mai mult decât delicate și compromițătoare.

Am rămas câteva clipe cuprins de liniște. O liniște care, cu siguranță, nu prevestea nimic bun. Nasul meu de copoi cu experiență nu mă putea înșela. Eram îngrijorat, iar această stare o păstram doar pentru mine, chiar dacă nu sunt atât de egoist. Mă simțeam, într-o anumită măsură, ca un personaj dintr-o carte pentru copii, care se pomenește într-o lume ciudată, unde totul, sau aproape totul, este diferit și straniu. Ca Alice în Țara Minunilor. Oare ea a căzut printr-o gaură? Sau a coborât din Greyhound unde nu trebuia? Am renunțat să lămuresc această enigmă, nu avea vreo legătură cu situația oarecum stranie pe care încercam să o elucidez.

Am consultat registrul în care șantajistul ținea evidența la zi a tuturor afacerilor sale. Am mai găsit un carnețel cu diferite adrese, pe care nu aveam nici timp și nici de ce să le cercetez. Registrul și carnețelul, împreună cu restul de fotografii și de filme care cel puțin pentru mine nu prezentau interes le-am aruncat în crematoriul electric ce deservea locuința. Am stat răbdător până ce totul a fost carbonizat, am răscolit cu simț de răspundere cenușa și am părăsit laboratorul.

M-am apropiat din nou de fotoliu, am scos filmul din aparatul fotografic și l-am voalat. Privirea mi-a fost atrasă de lunetă și am fost curios să știu ce punct al cerului studia Zest, cu puțin înainte de moarte.

Am privit și m-am cutremurat de oroare și dezgust. Înlănțuite ca două iedere, într-o postură care nu admitea nici un dubiu, cu privirile pierdute, Sandra Massinger și Cynthia Maltopoulos se dedau unor exerciții izvorâte din patima anormală de care erau stăpânite.

Am dereglat luneta și i-am îndreptat obiectivul spre bolta cerească.

Am făcut calea întoarsă, manifestând aceleași precauții ca la venire, am descuiat ușa cu șperaclul, după

care am încuiat-o. Totul părea în ordine. M-am întrebat de ce asasinul încuiase ușa și luase cheia cu el.

La ieșirea din imobil, am aruncat o privire spre hotelul lipit de blocul în care locuiam, așteptându-mă să zăresc mașina Sandrei Massinger. Într-adevăr, luxosul automobil era acolo, iar șoferul – aflat la volan – părea că dormitează.

Odată ajuns în apartamentul meu, după ce mi-am venit în fire cu ajutorul câtorva pahare de brandy, m-am așezat într-unul din cele două fotolii din biblioteca-salon sau salonul-bibliotecă, ceea ce era totuna, și – cu ochii pironiți în tavan – am început să mă gândesc.

Trebuie să știți că eu nu sunt un tip spontan, ceea ce este rău pentru un detectiv. Eu trebuie să gândesc profund tot ce fac, ce plănuiesc, ceea ce este bine pentru un ins cu meseria mea. Dar nu neg că și gândirea spontană este de multe ori salutară, în timp ce cu cealaltă poți avea toate șansele să pierzi, fiind mai câștigat dacă ai tăia frunze la câini.

După nu știu cât timp am hotărât că este cazul să concluzionez.

Cine îl omorâse pe Webster? Acum știam precis că nu Zest. Revolverul lui avea alt calibru și era de alt tip. Strigătul pe care îl scosese fusese de avertisment. El îl văzuse pe cel care îi curmase zilele, trăgând de pe balcon prin fereastra deschisă. Fusese un revolver cu surdină, altcum detunătura ar fi fost auzită în bloc sau în stradă.

Știa asasinul că voi veni la Webster? M-a urmărit, ori fusese informat de către cineva? Oricum, asasinul anunțase telefonic primului post de poliție săvârșirea faptei, intenționând fără nici un dubiu ca eu să fiu surprins în flagrant delict.

Cine îl omorâse pe Zest? Cel care îl asasinase și pe Webster, ori poate altcineva? De ce aceste asasinate au fost presărate în drumul meu, ca și când s-ar fi urmărit compromiterea mea?

În afară de faptul că fuseseră uciși doi șantajiști, că cele două femei pe care urma să le protejez erau lesbiene, că cel puțin una – Sandra – era toxicomană, că atât șoferul, cât și secretarul lui Massinger erau îndrăgostiți de fiica acestuia și nu numai atât, că eu – prin refuzul de a mă supune farmecelor ei – mi-o făcusem probabil dușman, nu mai știam nimic.

Ce cunoșteam era aproape tot atât de puțin ca atunci când îmi băgasem nasul în această afacere, adică spre a vă reaminti, când intrasem în barul lui Fred Device și asistasem la sfârșitul întrevederii dintre fiica lui Massinger și Webster. Și asta se cheamă interferență; cu alte cuvinte, a te băga pe fir, a te amesteca în treburile altora, iar eu eram un afurisit de băgăreț. Nu o făceam pentru prima oară, dar nici pentru ultima.

După o concluzie atât de optimistă, m-am dus direct în dormitor și, în vreme ce mă dezbrăcăm, am avut impresia că aud niște voci. Erau, probabil, numai în creierul meu, care funcționa la o turație maximă, așa încât nu le-am dat atenție. În consecință, am stins lumina și m-am culcat. Nu am pus bine capul pe pernă, că m-am cufundat într-un vis oribil, fără îndoială o urmare deformată a întâmplărilor prin care trecusem în ziua precedentă. Am visat că mă trezisem și descoperisem că fereastra dormitorului meu era închisă. Pe jumătate sufocat, am visat că săream din pat și mă duceam să o deschid. Dar storurile erau lăsate și, când le ridicam, vedeam cu groază chipul stimabilului domn Zest, pe care era întipărită emblema morții, suspendat în întunericul de afară, clătinându-se. Am lăsat înspăimântat storurile, dar când le-am ridicat din nou, cu intenția de a deschide geamul, am dat iarăși de fața angelică a răposatului domn Zest. Apoi panica m-a cuprins ca o rafală de vânt; mă sufocam în încăperea fără aer, iar atunci când încercam să deschid fereastra mă întâmpina bunul domn Zest, plecat cu puțină vreme în urmă într-o lume pe care noi o credem mai bună, dând să intre, probabil, pentru a-mi da cu luneta în cap. Coșmarul s-a întețit până când, cu țipete strangulate, m-am trezit, regăsindu-mi încăperea răcoroasă și pașnică, cu fereastra deschisă și storurile ridicate. Am observat cu satisfacție că, sus pe cer, cornul lunii trasa pe pardoseala dormitorului o lumină lungă și liniștitoare. Totuși, chiar și treaz persista o urmă de groază, astfel încât m-am zvârcolit mult, fără să pot adormi la loc. Apoi, s-au ivit zorile și curând, la răsărit, pleoapele somnoroase ale dimineții au început să se ridice.

M-am bărbierit, am făcut un duș, am băut o cafea și mi-am aprins o țigaretă, prima din ziua aceea. În felul acesta ziua a început să devină normală. Am deschis ziarele de dimineață, pe care, ca în fiecare zi, le-am luat

din cutia poștală. Foarte ciudat, nu se relata mai nimic despre cele două crime, iar ceea ce am citit era redactat în niște termeni vagi și cu o totală indiferență. Așa se întâmplă ori de câte ori poliția se găsește într-o oarecare derută.

Am socotit că ar fi cazul să merg la birou; nu de alta, dar poate voi avea fericitul prilej să găsesc pe masă demisia secretarei mele, pe motiv de prea mult plictis.

La birou nu mă aștepta nimic bun; secretara nu numai că nu-și dăduse demisia, dar nici măcar nu venise la lucru, ceea ce pentru mine constituia un motiv de satisfacție, întrucât aveam privilegiul să gândesc în liniște. Și, credeți-mă, aveam la ce mă gândi.

Am deschis larg ferestrele ca să las să iasă mirosul de praf și mizerie care se adunase peste noapte și care plutea în aerul stătut, dar și prin colțurile încăperii. Din fericire pentru mine, enoriașii Bisericii Tuturor Sfinților nu-și începusem încă atractivul lor program de cântec, joc și voie-bună (ultima lipsea întotdeauna cu desăvârșire din recitalul lor, dar așa îmi plăcea să fiu eu, uneori, optimist, chiar dacă situația nu era propice unei asemenea manifestări), așa că domnea o stare de liniște, la propriu, care îmi stimula gândirea. Am mai fumat o țigaretă și am încercat să privesc cu totul altfel realitatea înconjurătoare. Această realizare epocală a fost favorizată de filtrarea pe gât a patru înghițituri bune dintr-o băutură, pe lângă care nitroglicerina este aidoma unui ceai de tei îndulcit cu zaharină. Cineva, cu o imaginație debordantă, a numit-o *Rotten Luck*, pe limba inițiaților vrând să însemne ghinion. După această gargară deosebit de eficientă, am hotărât ca în continuare să dau dovadă de maturitate – era și cazul – în aprecierea evenimentelor și să acționez cu mult discernământ, intuiție și mai ales inteligență. După cum cred că v-ați convins, de inteligență nu prea duceam lipsă. Mai aveam chiar și niște rezerve pe undeva, dar nu știam unde le-am pus.

Nu am rezolvat nimic notabil până la orele 17:00, când m-am deplasat cu propria-mi limuzină la reședința familiei Massinger.

11.

Am fost primit ca și în ajun, mai întâi de domnul Massinger, după care restrânsei societăți s-a alăturat și Ron Collins, secretarul, pe care ați avut plăcerea să-l cunoașteți. După scurt timp a fost rândul lui miss Massinger să ne onoreze cu prezența și să înseninеze puțin atmosfera care devenise cam plictisitoare.

Domnul Massinger purta cu dificultate o conversație care nu interesa pe nimeni, iar secretarul părea absorbit de o problemă ce îi dădea mult de lucru. Eu căutam să fac față situației, pivotând între cei doi bărbați.

Am afirmat că venirea fiicei amfitrionului înseninase cumva atmosfera și nu m-am înșelat. Toată lumea deveni interesată, sau păru că devine, când ea îmi puse direct întrebarea dacă de ieri până acum cercetările mele înaintaseră; am răspuns că nu numai că nu am înaintat, dar, se părea, că mă aflam în preajma unui impas.

— Cum se poate? întrebă ușor dezamăgit domnul Massinger.

Înainte de a-i putea răspunde, Sandra interveni:

— Sunt până acum doi morți în această dramă de bulevard. Nu-i așa, devotatul meu cavaler al Mesei Rotunde?

Era răutăcioasă, nu-i trecuse încă veninul după înfruntarea din ajun. Îmi păstrai calmul și nu mă lăsai provocat. Mi-am notat însă un punct în avantajul meu: de unde știa Sandra Massinger de moartea lui Victor Zest, falsul paralitic, șantajistul de profesie? Cunoșteam precis că nici un ziar nu stabilise vreo legătură între cele două decese cu un singur nod. Poliția, poate. Eu nu scosesem nici o vorbă până atunci.

— Nu am cunoștință să se fi înfăptuit un nou asasinat în afacerea pe care, prin bunăvoința dumneavoastră, o cercetez, mă adresai domnului Massinger. Dacă miss Sandra știe mai mult decât mine, nu pot decât să o felicit și o rog să se bizuie de acum înainte numai pe sursele proprii de informare. Din acest moment vă rog să luați act că mi-am depus mandatul.

— Sub nici un motiv, sub nici un motiv nu putem accepta acest lucru, interveni ușor alarmat domnul Massinger. Înțelegerea noastră cuprinde o sferă mult mai

largă de probleme, care, în opinia mea, depășesc ca importanță unele întâmplări marginale. Cât privește afirmația fiicei mele, cred că ea ar trebui să fie mai explicită.

Amfitrionul nostru continuă apoi, îndreptându-și privirea ușor nedumerită spre Sandra:

— Care este temeiul afirmației tale că s-ar mai fi comis un asasinat în afacerea pe care o investighează domnul Tempest? Nu ai vrea să ne spui și nouă?

Departe de a părea încurcată, femeia nici nu clipi. Se uită puțin provocator la cei de față, apoi privirea i se opri cercetătoare pe chipul lui Ron Collins, secretarul și avocatul familiei.

Abia acum observai pe umărul obrazului stâng al acestuia o pată vânătă, perforată de două mici găuri, cu marginile sângerii. Fără voie, gândul mă duse la inelul Sandrei, cel cu capul de bizon cu coarnele în relief.

Collins se feri parcă și se întoarse trecător spre mine. Pleoapele i se zbătură și fața i se făcu mai palidă.

Să se fi petrecut o scenă brutală între cei doi? Să fi devenit el prea insistent în dimineața aceasta? Ieri seara și astă noapte nu putea fi vorba, întrucât știam unde fusese ea și cu cine. Desigur că se petrecuse ceva între ei în intervalul dintre orele 10–11 dimineața și până la întrunirea noastră. Poate o rundă de dragoste furtunoasă, în care Sandra să fi întrecut măsura și alintările ei să fi devenit, cum să zic, prea brutale, mergând până la lovire? Nu m-ar fi mirat deloc o astfel de ipoteză, fiind convins că în funcție de împrejurări secretarul ar fi avut posibilitatea să satisfacă în acest mod dorințele ei, respectiv, ale lui.

— Domnilor, nu-mi cereți să vă divulg sursele mele de informare, răspunse fiica domnului Massinger. Acesta să fie secretul meu, pe care mă oblig să-l păstrez. Sunt sigură că și domnul Tempest păstrează unul sau două pentru sine.

Am răspuns că înțelegerea noastră scrisă nu numai că îmi dădea mână liberă să îmi aleg metodele de investigare, dar îmi și impunea să fac cunoscute numai anumite lucruri, pe care le consideram oportune.

Collins intră și el în vorbă, admițând că din punct de vedere juridic procedasem just și nu conta dacă erau două victime sau mai multe. Principalul era ca eu să mă achit

de prevederile contractuale, indiferent de căile pe care le-aș fi urmat pentru a-mi atinge scopul.

În momentul acela intră în încăpere șoferul, Leslie Cowper, care anunță că micul poligon de tragere este pregătit. V-am mai spus că în casa aceea exista obiceiul ca zilnic să se desfășoare exerciții de tir cu pistolul, la care luau parte în egală măsură gazde și invitați.

Ne-am deplasat oarecum satisfăcuți că am evadat dintr-o atmosferă ce tindea să devină încărcată și ne-am dedat cu pasiune, aș zice, jocului practicat în acea ilustră casă.

Am respectat condițiile din ajun: fiecare a tras, pe rând, câte un foc, folosind armele celorlalți patru. De data aceasta, ca un punct inedit în regulamentul stabilit ad-hoc, a avut loc tragerea la sorți în ceea ce privește ordinea în care urma să aibă loc întrecerea. Formalitatea fiind îndeplinită, totul a decurs normal, iar rezultatele din ziua precedentă s-au repetat, la fel ca și surpriza pe care am avut-o cu cea de a doua armă cu care am tras.

La întoarcerea în biroul lui John Massinger, atmosfera s-a mai destins. Motivul consta poate în acea că după câteva minute Sandra, pretextând treburi urgente – coafor, croitoreasă și altele de acest gen – a ieșit din încăpere. Nu după mult timp, s-a auzit mașina ei rulând pe aleea care ducea la poartă.

Nu am mai zăbovit nici eu și mi-am luat rămas bun. Se apropia momentul când trebuia să mă prezint la domnul Maltopoulos.

Vila *Bellevue* ocupată de familia Maltopoulos – foarte numeroasă, de altfel, alcătuită din numai două persoane – era plasată în mijlocul unei proprietăți imense, situate într-o zonă rezidențială a orașului. Din stradă, am străbătut un parc unde până și natura respira bogăție. Flora nu era deloc zgârcită. Copacii – cei mai mulți maiestuoși – purtau încă straie de vară. Pășeam pe o alee cu pietriș netezit și curățat cu grijă. De fapt, nu era un parc modern, ci unul conceput într-un stil vechi, cultivat. Garduri vii și tufe tunse artistic; statui acoperite cu mușchi, reprezentând zei goi, bărboși, cu torsuri tinerești. Un elește tăcut, în a cărui apă te puteai oglindi după pofta inimii. Totul era un ocean de tăcere, mai puțin ciripitul păsărelelor. Probabil că zgomotul străzii era reflectat de zăbrelele din fier forjat cu vârfuri aurite care

alcătuiau gardul, fiindu-i interzis accesul în eleganta proprietate. Vila era înconjurată de viță sălbatică, iederă și trandafiri. Deși avea frontoane, era plăcută, veselă, vastă, dând aceeași impresie și în interior, atunci când, după ce am aruncat o ultimă privire parcului, am pășit înăuntru. Totul era comod și lejer. Mobilă stil, numai piese scumpe, pe pereți tablouri create de pictori renumiți și, mai încolo (eram însoțit de o servitoare), statuete de tot felul, realizate din bronz sau ghips.

La ora fixată eram instalat comod într-un fotoliu din biroul milionarului, sau miliardarului – nu am putut niciodată să-i deosebesc pe unii de alții –, în fața unei măsuțe joase pe care erau puse într-o dezordine aparentă pahare și trei sticle cu lichide diferit colorate, etichete pretențioase și densități pe care le consideram plăcute ochiului. Erau scumpe și, probabil, bune, dar nu asta conta. O cutie deschisă, plină cu țigări de foi, și alta, mai mare, compartimentată, în care se aflau țigarete de diferite mărci mi-au stârnit brusc pofta de a fuma.

Am privit în jurul meu, apreciind eleganța încăperii. Cabinetul de lucru al domnului Maltopoulos era spațios, scăldat în lumina numeroaselor aplice dispuse în pereți. Printr-o nișă laterală deschisă ieșeai în parc, iar cele două ferestre care flancau ușa ajungeau până aproape de podea. Parchet scump, o uriașă masă de scris, fotolii largi, tapisate cu piele, o bibliotecă impozantă, toate acestea produceau o senzație de confort și împlinire materială.

Nu ne-am instalat bine, că a și trebui să ne ridicăm pentru a saluta intrarea, oarecum studiată – nici că se putea altfel – a fostei stele de varieteu Cynthia Blair, regina strep-tease-ului. Pășea asemeni actrițelor, aducând fiecare călcâi exact în fața vârfului pantofului de la piciorul opus. O făcea cu multă siguranță, cu grație și lipsă de afectare. Era ceva intrat în reflex de parcă de la Eva încoace femeile ar fi exersat toată ziua soiul acesta de mers. Rochia foarte decoltată, aș spune generos de decoltată, atât în față, cât și în spate, dar și scurtimea ei îi evidențiau fără putință de tăgadă corpul fără de cusur și acel sex-appeal care o făcuse atât de cunoscută.

Am privit-o, fiind în imediata mea apropiere, cu mai multă atenție. Într-adevăr, era o femeie bine făcută, frumoasă. Dantură perfectă, oase sănătoase, suplă, atletică. Multă vitalitate. Simțeam cum emană o undă de duritate. Firește, îi plăcea să fie bogată și lipsită de

ocupație. Saloane de înfrumusețare, prânzuri în companii simandicoase, automobile luxoase, bani cu nemiluita datorită buzunarelor burdușite ale soțului său… Dar, dacă era nevoie, aveam în fața mea o femeie care n-ar fi ezitat să coboare în arenă și să lupte. Cabaretul, dansurile lascive pe scenă sub privirile pofticioase ale asistenței, chefurile de pomină în anturaje dubioase rămăseseră undeva în urmă.

— Draga mea, am plăcerea să ți-l prezint pe tânărul meu prieten, despre care ți-am vorbit adeseori, Nick Tempest, de profesie jurist.

Pură invenție acel „de care ți-am vorbit adeseori”. Cât despre ocupația mea nu mai vorbesc. Și proaspătul meu amic continuă tot atât de ceremonios.

— Nick, ți-o prezint pe soția mea legitimă, Cynthia, spuse el și se uită la mine de parcă s-ar fi așteptat să cad din picioare. Nu am făcut așa ceva, spre marea insatisfacție a interlocutorului meu. De mirat m-am mirat numai de acel cu totul surprinzător „soția mea legitimă”, expresie ce nu se obișnuiește a fi folosită în lumea lor nici măcar în glumă și care lăsa să se înțeleagă că până atunci îmi prezentase toate soțiile lui fără cununie.

După ce ne-am strâns mâinile și amândoi am rostit acel obișnuit și formal „ce mai faci”, doamna, cu un gest de regină desprinsă parcă din filme, ne-a invitat să luăm loc. Nu am recepționat nici un semnal – fonic, luminos sau de altă natură – că m-ar fi văzut vreodată în viața ei. A urmat un șir de banalități – vreme, piese vizionate, călătorii și altele asemănătoare – care, dacă nu angajează, salvează aparențele și dau impresia că nicicând nu a existat o atmosferă mai caldă, mai lipsită de angoase.

Pe neașteptate, spun asta întrucât fuseseră golite câteva pahărele, iar câte două țigarete se prefăcuseră în scrum prin contribuția noastră – toți trei fumam –, domnul Maltopoulos îmi puse o întrebare:

— Nick – eram deci prieteni –, în practica ta de om al legii ai avut de a face cu felurite specimene de infractori. Care, după părerea dumitale, sunt cei mai periculoși și mai detestabili?

— În afară de ucigași, nu este nimic mai murdar, mai de condamnat decât șantajul, am răspuns cu promptitudine.

— Ai întâlnit multe astfel de cazuri în activitatea dumitale? întrebă doamna Maltopoulos, mimând

seriozitatea.

— Destule ca să te dezguste de viață, stimată doamnă, i-am răspuns eu pe același ton.

— Știu că, de curând, una din prietenele mele v-a rugat să o puneți la adăpost de eventualele încercări de a fi șantajată. Ați întreprins ceva cercetări în acest sens?

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de naivă în anumite privințe. Nu mai vorbesc de lipsa de tact care constituia de altfel unul din punctele nevralgice ale lumii celor cu bani.

— Doamnă Maltopoulos…

— Spune-mi Cynthia, te rog, dacă vrei să-mi faci plăcere, gânguri ea, abordând un surâs grațios ca pe vremea când era miss Blair și se debarasa pe rând și fără grabă de tot ceea ce pentru orice femeie constituie îmbrăcăminte, indiferent cât este de sumară. Numai că unele o fac în public, iar altele în situații total diferite, departe de a constitui un spectacol pentru toată lumea.

— Dragă Nick, răsună vocea lui Maltopoulos, fă-i plăcere soției mele. Știi, este o femeie greu de refuzat.

Admiteam că are perfectă dreptate. Soția lui era o femeie greu de refuzat, mai ales când se uita pe sub sprâncene drept în ochii tăi. În plus, avea glasul străstrăbunicii noastre când i-a dat un anumit fruct interzis lui Adam.

— Cynthia, mă executai și trebuie să mărturisesc că o făceam cu plăcere, te rog să mă crezi că ceea ce voi spune nu este o încercare de a te pune la punct; ești prea neștiutoare în asemenea probleme. Sunt detectiv particular. Soțul tău a intenționat fie să mă măgulească, fie să-mi menajeze cumva auzul; oricum, a cam exagerat. De la jurist la un biet copoi este o cale lungă, mai lungă decât de la crimă la scaunul electric. Mi-ai cerut să-ți divulg date dintr-un caz pe care îl cercetez. Etica noastră profesională și legile în vigoare ne interzic să discutăm, să interpretăm sau să dăm informații persoanelor necalificate atât despre cazul în sine, cât și despre cei care ne-au solicitat sprijinul.

— Nu sunt supărată decât pe mine, Nick. Ca o ignorantă ce sunt, m-am pus într-o situație nedorită. Am socotit însă că dacă prietena mea, singura mea prietenă, Sandra Massinger, nu a făcut nici un secret din asta, mărturisindu-mi totodată că până acum sunt doi morți în

această scandaloasă afacere, atunci nu văd nimic rău în a-mi satisface propria-mi curiozitate.

— Să considerăm incidentul închis, dacă a fost vreunul, interveni neutru proaspătul meu prieten, ridicând paharul și închinându-l către soție, iar apoi către umila mea persoană.

Apoi, pentru a le menține trează atenția și pentru ca timpul să treacă mai ușor le-am povestit o chestie nostimă, în opinia mea – nu știu care a fost părerea lor, dar îmi puteam imagina, fără prea multă dificultate –, despre relația bărbat-femeie și, mai concret, soț-soție, povestioară pe care o citisem undeva, într-o seară când somnul nu se lipea de mine. Era vorba despre o familie, soții Renee și Damian Hope, din Detroit, la o primă vedere fericită. Erau proprietarii elegantei case în care locuiau, precum și ai unei somptuoase vile la Palm Beach, unde își petreceau în voie iernile. Iar de bani nu se puteau plânge. Dar Damian Hope era preocupat mai mult de averea sa pe care încerca să o dubleze, din care cauză Renee Hope se simțea neglijată și plictisită. Toate ar fi fost bune dacă Damian Hope nu și-ar fi concediat secretara. Fiind convins că toate femeile sunt imbecile din născare – o impresie falsă, desigur –, i-a făcut vânt fetei și l-a angajat pe Freddy Wales, un bărbat foarte atrăgător, necăsătorit, care a fost imediat remarcat de doamna Hope. Mai mult, ca să-l aibă în permanență la îndemână, Damian Hope a ținut morțiș să-și instaleze proaspătul secretar în locuința familiei. A fost o problemă de timp până când între Renee Hope și Freddy Wales s-a înfiripat o legătură, care – începută ca un flirt banal – s-a transformat într-o pasiune mistuitoare, ce i-a luat pe amândoi prin surprindere. Secretarul ar fi dorit să se ducă la Damian Hope și să-i spună totul, pe față, deși asemenea declarație ar fi atras după sine pierderea slujbei, dar amanta sa, mult mai realistă, cu ochii albaștri ce ascundeau sub privirea lor catifelată o bine tăinuită viclenie, l-a oprit. Femeia nu-și făcea iluzii asupra reacției soțului ei în momentul în care ar fi aflat vestea. Fără îndoială, i-ar fi cerut divorțul și atunci adio avere, adio viață comodă, lipsită de grija zilei de mâine. În următoarele săptămâni chibzui asupra a ceea ce era de făcut. În mintea ei porniră să încolțească tot felul de idei cum să se descotorosească de soțul ei. În cele din urmă, ticlui un plan ingenios. Prilejul de a-l pune în aplicare se

ivi în ziua când urmau să închidă casa din Detroit pentru lunile de iarnă. În mai puțin de o oră trebuiau să plece. Totul era pregătit: mobila fusese acoperită de huse, valizele așteptau cuminți jos în hol, iar servitorii își primiseră simbriile. Între timp, Damian Hope dispuse ca secretarul său să meargă imediat în oraș pentru a duce niște hârtii urgente la sediul firmei al cărei proprietar era. El împreună cu soția sa urmau să se deplaseze la aeroport cu taxiul.

Mintea lui Renee lucra cu rapiditate. După ce Freddy va fi plecat, ea va rămâne singură cu Damian în întreaga casă. Se retrase în camera ei aflată cu un etaj mai jos față de biroul soțului său și ascultă cu nervii încordați. În acele clipe de așteptare, revăzu în minte tot ce avea de făcut după plecarea lui Freddy. Se stabilise ca ea și Damian să se ducă împreună la aeroport, de unde Renee urma să ia avionul spre Florida, pentru a face o vizită familiei Robinson, la care avea să stea timp de o lună, înainte de a-și deschide vila de la Palm Beach. Damian Hope pleca la Chicago, unde urma să locuiască trei săptămâni la Brown Palace Hotel, după care avea să vină s-o ia pe Renee de la familia Robinson. Freddy se ducea la New York, la familia lui. Totul era perfect. Mult timp nimeni nu va afla nimic. Cei de la Brown Palace Hotel, când vor constata că Damian nu a sosit, își vor închipui că și-a schimbat planul. Iar în momentul când se va constata că nu e de găsit nicăieri, va fi deja prea târziu. Ceea ce-i rămânea ei acum de făcut era o chestiune de sincronizare. Și când totul se va termina, nu va avea decât să trimită niște telegrame. Zgomotul ușii din față care se deschise și se închise o făcu să se ridice în picioare. Când ajunse la fereastră, mașina în care se afla Freddy tocmai demara.

Trebuia acum să scape de ultimul servitor. Își luă în grabă mantoul, poșeta și mănușile, apoi coborî la parter, în holul încăpător al monumentalei locuințe. Îl expedie pe valet, care aștepta nerăbdător ca stăpânii săi să părăsească reședința, spunându-i că domnul Hope s-a răzgândit, urmând să plece mai târziu. Apoi îl rugă să-i ducă valizele la taxi și să-i spună șoferului să aștepte câteva minute. Servitorul se întoarse după ce-i executase ordinele, dar Renee îl asigură că nu mai e nevoie să aștepte. După plecarea acestuia, încercă ușa din față, pentru a se convinge că este bine închisă.

Își consultă ceasul. Urmau să plece spre aeroport la zece treizeci. Acum era zece și douăzeci și patru de minute. Se îndreptă spre coridorul care ducea din hol la bucătărie, aprinse lumina și deschise un dulăpior, a cărui ușă masca întrerupătoarele și tabloul electric. Pe un raft, sub tablou, se găsea o cutie de carton cu felurite siguranțe. Le cerceta: unele erau noi, altele arse. Scoase o siguranță arsă și o așeză la îndemână pe raft, apoi se întoarse în hol și aștteptă lângă ușa liftului. Întreaga casă părea moartă, cufundată în tăcere. Avea impresia că așteptarea nu va mai lua sfârșit. Se străduia să nu se gândească la nimic, dar imaginația ei o lua razna. Când simți că începe să tremure, se întrebă dacă ea avea tăria să ducă totul la bun sfârșit.

Înțepeni brusc când auzi ușa biroului lui Damian închizându-se cu zgomot și apoi pașii lui grei îndreptându-se spre lift. Așteptă să audă bâzâitul motorului, după care se repezi în coridor, la tabloul electric, întinse mâna, demontă siguranța pe care scria „Ascensor”, și introduse în locul ei siguranța arsă; pe cea bună o trânti în cutie și închise ușa dulăpiorului. Respiră adânc. Acum urma partea cea mai cumplită.

În timp ce străbătea în goană coridorul, îl auzi bătând de zor în ușa liftului oprit între ziduri. Când ajunse în hol, bubuiturile se reverberau în tot puțul liftului, asurzind-o, înnebunind-o. Dar când tocurile pantofilor ei țăcăniră pe dalele de marmură din hol, izbiturile în ușă încetară brusc. Pe măsură ce se apropia însă de ușa de la intrare, bubuiala reîncepu violent, umplând întreaga casă de larmă; deodată, un răcnet înfiorător făcu să-i înghețe sângele în vene. Deschise ușa smucind-o, apoi o trânti în urma ei și se opri pe prima treaptă, trăgând adânc aer în piept. Îl văzu pe șoferul taxiului holbându-se la ea. *E posibil să fi auzit*? se întrebă îngrozită. Rămase locului, ascultând atentă, în timp ce se prefăcea că scotocește prin poșetă. Nu, era cu neputință să se fi auzit ceva până acolo și apoi ușa nu fusese deschisă decât o frântură de secundă. Își recăpătă stăpânirea de sine, coborî scările în fugă și urcă în mașină…

În avion luă o pilulă de dormit și-i ceru stewardesei să nu fie deranjată. Se trezi când aterizau în Florida. Soții Robinson o întâmpinară la aeroport și o conduseră la casa lor de pe plaja scăldată în soare.

În primele câteva zile, Renee Hope își alungă orice gând din minte. Înota, juca tenis, făcea cumpărături. Nici o clipă nu era singură. În fiecare seară se dădea câte o petrecere pe undeva, iar când se ducea la culcare lua somnifere. Se dovedea capabilă să-și mențină conștiința liniștită. În cea de-a șasea noapte, visă însă că cineva izbea cu pumnii în ușa camerei ei, că se târa până la ușă, dar când încercă s-o deschidă, rămase cu clanța în mână. Bănuielile continuau fără oprire. Înnebunită de spaimă, se năpusti în ușă, agățându-se cu unghiile de ea. Dar ușa rămase neclintită ca o stană de piatră.

Se deșteptă țipând, leoarcă de sudoare. Câtva timp stătu în capul oaselor, ascultând. Casa era învăluită în liniște deplină. Nimeni n-o auzise strigând. Întrebarea pe care zile întregi încercase să o înăbușe țâșni acum la suprafață. Oare Damian murise sau mai trăia încă? Această întrebare nu se mai lăsa ocolită; mintea ei părea să aibă o viață proprie asupra căreia își pierduse controlul. Cu o înfiorătoare limpezime își vedea soțul în fața ochilor, întemnițat în cușca liftului, strigând după ajutor, ghemuit pe podea, izbind cu pumnii în ușă și murind lent, inexorabil.

Renee simțea că nu mai poate îndura. De-ar reuși măcar să povestească cuiva. Privirile îi lunecară spre telefonul de pe noptieră. Se întrebă dacă va avea curajul să-l cheme pe Freddy. Ridică receptorul și formă numărul pentru a cere o convorbire interstatală, dar înainte ca operatoarea să-i răspundă, lăsă din nou receptorul în furcă. Ar fi fost prea periculos. Își dădea seama că era vorba de un lucru pe care va trebui să-l păstreze numai pentru sine, pe vecie.

Dar pe măsură ce treceau zilele, conștiința lui Renee Hope se despovăra. Și după trei săptămâni, întreaga întâmplare lunecase în trecut, încetând să o mai tortureze.

În acea seară, familia Robinson dădea o petrecere pentru a sărbători ziua ei de naștere. Se afla în mașină cu Charlotte Robinson amândouă ducându-se la coafor, când prietena ei o întrebă la ce oră va sosi Damian.

Renee tresări. Aproape uitase că astăzi era ziua în care Damian ar fi trebuit să vină.

— *Bănuiesc că în cursul după-amiezii*, răspunse.

— *Mă rog dac-o fi semănând cu bărbatu-meu, o să-și amintească la anul că a fost ziua ta*, comentă Charlotte.

— *Exact așa-i și Damian*, râse Renee.

Își aduse aminte, cu o ironie crispată, că în urmă cu două luni admiraseră împreună un superb colier de smaralde. Damian decretase însă că e prea scump, dar Renee își făgădui să și-l cumpere de îndată ce se va întoarce la Detroit.

După masă urcă în camera ei să se odihnească puțin înainte de petrecere și-și repetă în gând cum va trebui să se comporte când Damian nu se va arăta. Va fi necesar să-i lase pe Robinsoni să vadă că e îngrijorată, dar nu va întreprinde nimic până a doua zi. Dimineață va telefona la Brown Palace Hotel în Chicago și lui Freddy în New York. O să-l anunțe pe Freddy că se reîntoarce la Detroit și o să-i ceară să-i comunice valetului să redeschidă casa. O să-i mai ceară lui Freddy să anunțe dispariția lui Damian. Totul o să meargă ca pe roate. Și până o să ajungă ea la Detroit, partea neplăcută se va fi terminat. Începu să viseze cu ochii deschiși la o călătorie în Europa, la Freddy, la o cununie discretă.

Mai târziu, după ce se îmbrăcă și coborî scările, intră în salon și se pomeni față-n față cu Damian Hope. Rămase împietrită, simțind că se făcuse albă ca varul. Avu impresia că o să leșine. Se căzni să vorbească. Buzele i se mișcară, dar nu reuși să articuleze nici un sunet. Damian stătea în picioare, cu un pahar în mână, și o privea zâmbind în felul lui batjocoritor.

— *Bună, Renee*, îi zise, *arăți de parc-ai fi văzut un strigoi.*

Se uită la el, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Nu era cu putință să se fi salvat singur din lift. Probabil că l-a scos șoferul de taxi sau valetul. Da, asta era – valetul. El era singurul care avea o cheie a casei. Probabil că uitase ceva și se întorsese. Renee se prăbuși într-un fotoliu.

— *Nu mă simt bine,* încercă să spună, dar nu izbuti decât să scoată un murmur indiscret.

Fără să rostească o vorbă, Damian se îndreptă spre bar, turnă o băutură și i-o oferi. Whisky sec. Renee îl sorbi până la ultima picătură.

— *Nu încerca să vorbești,* îi spuse el și, așezându-se alături, își aprinse un trabuc.

Renee rămase liniștită, simțind cum, treptat, îi revin puterile. Privindu-l pe sub gene, încerca să citească pe fața lui dezlegarea misterului. „Mă ține în șah”, își spuse ea.

— *Acum ți-ai mai revenit*? i se adresă Damian după un timp. *Crezi că poți rezista la o surpriză*?

Se înclină în față, urmărind-o, dar Renee nu-i răspunse.

Damian își lăsă trabucul într-o scrumieră și își vârî mâna în buzunarul hainei.

— *De data asta n-am uitat că-i ziua ta.* Scoase din buzunar o cutie neagră și i-o întinse, deschizând capacul. *Îți aparține,* adăugă el.

Renee întinse o mână șovăitoare. Pe un culcuș de satin alb scânteia colierul de smaralde. Se uita la colier, apoi din nou la fața lui Damian, încercând, descumpănită, să-i scruteze taina.

— *Când l-ai…*

— *L-am cumpărat când m-am dus în oraș, în dimineața plecării. Țineam să-l iau înainte de a pleca la Chicago.*

— *Te-ai dus în oraș în dimineața aceea*! se auzi ea întrebând.

— *Da, de asta nu am venit cu tine la aeroport*, îi răspunse, însoțindu-și cuvintele de un zâmbet ciudat. *I-am cerut lui Freddy să te anunțe că m-am dus eu în locul lui cu hârtiile acelea. Nu voiam să ai vreo bănuială. Doream ca darul să fie o adevărată surpriză.*

Renee scoase un țipăt:

— *Freddy a rămas sus, în biroul tău*?

— *Desigur, l-am lăsat să pună documentele companiei la punct.*

Renee se ridică în picioare, tremurând toată, și se încleștă de speteaza unui scaun ca să nu se prăbușească.

Damian o privi amuzat, batjocoritor.

— *Pe urmă m-am întors acasă, să-mi iau valizele, și Freddy mai era acolo.*

Îl privi cu ochii dilatați de groază, amuțită, și cu fața ca de cenușă.

— *Și când am plecat, încă mai era acolo*, adăugă Damian cu calm.

Era veșnica poveste a triunghiului conjugal – am conchis eu, încheind relatarea și observând ochii larg deschiși ai interlocutorilor mei ce mă priveau cu spaimă –, care de cele mai multe ori are un final trist. Este însă interesant modul în care complotase femeia împotriva soțului ei, dar și mai interesant felul în care acesta a răspuns. În familiile bogate, unde soțul sau soția

moare de plictiseală (motivele nu contează), astfel de întâmplări nu sunt imposibile.

12.

Mi-am luat la revedere, trebuind totuși să promit că voi reveni peste două zile, la aceeași oră. Probabil că le plăcuse povestea mea și mai doreau să asculte una de același calibru, dar nu sunt sigur. Nu știam însă că evenimentele ce aveau să se deruleze îmi vor fi într-o anumită măsură potrivnice. Dar să nu anticipăm…

Se făcuseră orele 19:30, când am plecat de la familia Maltopoulos. Era încă devreme pentru ceea ce plănuisem să fac, astfel încât am oprit mașina în dreptul restaurantului *She and He,* un local – după cum parcă v-am mai spus – fără prea multe pretenții, dar totuși intim și cu mâncare bună.

Nu am pierdut mult timp. Am fost servit repede și bine – eram un client destul de constant al localului. Nu am așteptat nici programul de la orele 20:30 și am plecat fiindcă aveam treburile mele. Poate că mi s-a părut, dar odată ajuns la intrarea în blocul în care am plăcerea să locuiesc, eram aproape sigur că fusesem urmărit.

Am mers pe jos până la clădirea următoare, despre care știam că adăpostește un hotel, am intrat în hol și am căutat biroul detectivului, după ce am făcut un semn liniștitor recepționerului. Era un bărbat miop, judecând după ochelarii pe care-i purta. Am localizat biroul persoanei căutate, am bătut la ușă și, la o incertă invitație, am intrat.

O namilă de peste 120 kilograme sta pe un scaun ce părea prea firav ca să susțină o asemenea povară și se uita la mine cu niște ochi bulbucați, ca de broscoi. Privea și nu zicea nimic. Nu era grăbit. Nici eu nu eram. Ne-am admirat așa, preț de vreo două minute, după care cu un glas pițigăiat mă întrebă cine sunt și ce hram port. Vocea, incredibil, trebuie că era al lui, deoarece în încăperea respectivă eram numai noi doi, iar eu încă nu deschisesem gura.

— Sunt Nick Tempest, detectiv. Iată legitimația mea.

Îi arătai o bucățică de plastic albăstruie, cam cât o carte de vizită, cu fotografia mea, firește, cu ștampila FBI și semnătura prietenului meu, care – cum v-am mai spus – era *Big Bug,* adică grangur, pe înțelesul tuturor muritorilor de rând, la această binecuvântată instituție de

îmblânzit leii turbați, iar în lipsă de această materie primă, de tăiat frunze la câini.

Nici nu a catadicsit să se uite la ea, în schimb, îmi flutură convingător palma dreaptă spre buzunar, adică să o pun în portofel, că el nu are ce să facă cu ceea ce îi arătasem. Probabil că ar fi avut ce face cu altceva, mai palpabil, eventual sub formă de teanc, pe care să-l răsfoiască satisfăcut în momentele de relaxare.

— Și cu ce vă pot fi de folos, domnule Tempest? se auzi iar glasul pițigăiat, luându-mă din nou prin surprindere, deoarece nu văzusem buzele mișcându-i-se sub faldurile de grăsime care îi acopereau gura. Bănuiam că dacă vroia să mănânce, trebuia să-și elibereze gura cu ambele mâini de valurile de grăsime, iar altcineva să-i bage mâncare pe gât.

Oricum, trebuia să-i răspund. De aceea venisem: să întreb, să mi se răspundă și să răspund, la rândul meu, dacă voi fi întrebat.

— Domnule, hm…, regret că nu v-am reținut numele, începui eu, dinadins șovăitor.

— Spuneți-mi Hunter, așa mă numesc. Scuze.

— Domnule Hunter, cercetez un caz încurcat, care ar putea provoca câteva scandaluri în lumea bună, dacă nu este rezolvat rapid. Ar face o proastă reclamă hotelului dumneavoastră și ar putea aduce necazuri cu totul nedorite unor oameni care nu au cu acest caz nici în clin, nici în mânecă.

— Concret! Se auzi iarăși glasul de soprană al interlocutorului meu.

— Ați închiriat un apartament unor persoane care se află sub supravegherea noastră. Aceste persoane se dedau unor practici care frizează morala și, în plus, consumă droguri. Ca detectiv al acestui hotel aveți obligația să știți cui se închiriază apartamentele și în cazul în care constatați fapte sau practici care contravin legilor în vigoare, să-i anunțați pe cei în drept.

Se înțelege că după ce am reperat – datorită lunetei și fotografiilor deloc regretatului domn Zest – apartamentul în care cele două femei se dedau exercițiilor pe care le preferau am dat un telefon amicului meu de la FBI. V-am mai spus, dacă nu, vă spun acum.

Într-o jumătate de oră aveam un permis, care mă îndreptățea să fac o descindere în apartamentul respectiv.

Mai primisem și două mandate de arestare în alb, pe care socoteam să le folosesc a doua zi.

— Concret! cârâi din nou posesorul glasului de soprană, dând tonului ce se voia imperativ tăria unei brize ușoare.

— Am intrat numai să te anunț că voi face o descindere în apartamentul cu pricina și că voi rămâne mai mult. Eu voi urca și dacă, până la plecarea dumitale, vine cineva dintre acei care au închiriat apartamentul, îl lași să urce. În situația că persoanele nu-ți sunt cunoscute, mă anunți la telefon. Nu-mi trebuie cheia, am cu ce descuia. Uite, aici ai autorizația de percheziție, dacă vrei să te zgâiești la ea, mai spusei, punându-i în față o hârtie împăturită pe care o scosesem din buzunar.

De data aceasta se uită la hârtie, o împături la loc și mi-o întinse fără o vorbă.

— Faceți ce știți, dar nu vreau să fiu amestecat în ciorbă. Am fost amestecat cândva și m-am fript. De atunci suflu și în iaurt. Eu plec la orele 24 zero, zero. Dar să știți, aici nu este vorba numai de femei, ci și de bărbați. Ele vin amândouă, uneori seara, alteori după-amiaza. Când sunt și bărbați, aceștia vin doar câte unul sau câte doi, împreună cu una din ele. Cea brună nu vine cu bărbați niciodată. Cel puțin nu am văzut-o cu vreunul. Noroc, mai spuse el și tăcu epuizat de atâtea vorbe. Glasul i se stinse încet, ca flacăra unei lumânări în care sufli ușor. Peste un moment sforăia și pufăia ca o locomotivă cu aburi sub presiune.

Am urcat la etajul patru și m-am oprit în dreptul apartamentului 413. Știam că nu am de ce să mă feresc; apartamentele sau garsonierele de la acest etaj erau închiriate pe termene scurte unor voiajori, oameni de afaceri veroși, femei cu trecut bogat, tinere sau rămase tinere în proprii lor ochi sau ai celor interesați, perechi care se întâlneau pentru scurt timp, urmând să nu se mai revadă, de cele mai multe ori niciodată, spre paguba nimănui.

Am descuiat ușa cu credinciosul meu șperaclu, am încuiat-o apoi la loc, am tras perdelele la toate ferestrele și am făcut o recunoaștere succintă a locului în care mă găseam. O ușă mai îngustă da din bucătărie într-un balcon, din care cobora scara de incendiu. Cele două încăperi din compunerea apartamentului – un dormitor elegant și o cameră de zi – aveau ferestrele la stradă. Și

aici exista un balcon spațios de lățimea dormitorului. Totul era mobilat modern și cu gust. Frigiderul conținea tot felul de băuturi, care de care mai sofisticate, sosuri și carne în cutii, precum și diferite alte produse alimentare. Congelatorul era plin cu carne conservată de vită și de porc tranșată.

Pe pereți am văzut, printre alte lucruri mai puțin valoroase, trei reproduceri foarte bune, două nuduri remarcabile și un alt tablou, o reproducere, Leda și lebăda, de o acuratețe și colorit admirabile.

Celelalte fleacuri răspândite peste tot – pe scaune, fotolii, pe patul uriaș, pe măsuțe – dovedeau că aici o femeie era stăpână, o femeie plină de imaginație și de bun gust. Totul era de calitate ireproșabilă, fapt ce dovedea în același timp că proprietara nu se uita la bani și că avea și de ce să nu se uite.

În locuință domnea o ordine exemplară, așa cum numai o femeie știe să o facă. În această atmosferă de liniște, de curățenie ca într-o farmacie, peste un miros subtil de parfum fin, se suprapunea mirosul acela dulceag, pe care îl simțisem în budoarul Sandrei Massinger. Și acolo, ca și aici, fără îndoială, se consuma eter, sub diferite forme.

Mă aflam în camera de zi, uitându-mă plin de curiozitate la cele câteva sute de cărți, toate legate în piele. Am fost întotdeauna de părere, mai sunt și acum, că o colecție de cărți trădează nu numai pregătirea, gustul proprietarului, dar și ceva din firea, caracterul ori personalitatea lui. Cărți de medicină, romane clasice în diferite limbi, o enciclopedie, o biblie, o serie de romane de duzină, cu titluri bombastice și subiecte de un erotism grețos și două colecții de stampe japoneze, care descriau diferite tehnici amoroase.

Biblioteca era leit oglinda stăpânei. La așa ceva mă gândeam, în timp ce puneam la loc volumul pe care îl ținusem în mână, când o voce suavă mă făcu să tresar.

— Aici un bărbat nu intră niciodată singur. Te pot ajuta cu ceva? Interesante cărțile Sandrei, nu? Mai ales stampele japoneze.

Mă întorsei fără grabă și în fața mea sta, toată numai zâmbet și ochi negri strălucitori, Cynthia Maltopoulos, fostă Blair etc., etc. Inutil să spun că sex-appeal-ul nu-l lăsase acasă, închis cine știe unde, cu șapte lacăte.

Purta o rochie de seară atât de strânsă pe corpul ei sculptural, încât mă întrebam cum o putuse îmbrăca. De dezbrăcat, după cum aveam să mă conving, era mult mai simplu. În părul de culoarea abanosului avea o diademă atât de prețioasă, încât cu banii dați pe ea ai fi putut sătura o mahala de săraci, aflați într-o stare de foamete cumplită.

Cerceii și colierul, în același ton și montură cu diadema, cât și inelele din degete, totul transformat în monedă forte, ar fi reușit să susțină mișcarea de eliberare a unei națiuni subjugate. Este cât se poate de evident că pe proprietară o reținea numai problema imixtiunii în treburile altui stat, dacă nu-și valorificase încă odoarele pe care le expunea ca o vitrină de bijuterii.

Dacă am rămas mut de admirație? Și dumneavoastră ați fi rămas; mă adresez bărbaților, firește. Cât despre dumneavoastră, stimate doamne, nu mi-o luați în nume de rău, ați fi pălit de invidie și ați fi scos un oftat adânc, gândindu-vă ce strâmb este construită lumea.

M-am aplecat protocolar și am vrut, galant, să-i sărut mâna, deși în țara noastră așa ceva nu se mai obișnuiește de la războiul dintre nord și sud.

Și-a retras mâna cu un gest delicat, mi-a zâmbit fermecător, a intrat în dormitor și s-a așezat pe patul uriaș.

Am intrat și eu după ea. Curios, în loc să pară pierdută în imensitatea patului, părea că îl completează și găseam că numai acolo îi era locul.

— Vino, Nick, stai jos, uite pe scaunul acesta, și trage-l mai aproape, mă invită ea.

Eu i-am dat ascultare și, luându-mi privirile de pe fața ei, am luat cuvântul pentru prima dată. Este mai mult un fel de a spune, deoarece nu-mi mai recunoșteam vocea; mai mult am bolborosit ceva, nici eu nu știu ce, în orice caz o inepție, pentru că o văzui zâmbind.

— Când te-am văzut la noi acasă, am știut din prima clipă de unde te cunosc. De la Emmo. Am jucat în fața ta rolul unei statui.

— Se poate, am răspuns, simțind că ceva sau poate cineva mă strânge de gât.

— Ai fost foarte surprins atunci, își aminti ea cu un zâmbet, pe care mi-l dedică numai mie, deoarece nu mai era nimeni prin partea locului. Apoi mă întrebă: Deci, nu ți-am plăcut deloc atunci, de m-ai uitat?

— Mi-ai plăcut, am recunoscut eu, mi-ai plăcut grozav de mult.

Chiar dacă în vorbele mele nu se citea entuziasmul debordant care mă caracterizează în anumite situații, eram cât se poate de sincer.

— Prin urmare, nu m-ai uitat, zise ea.

— Nu de tot, am încercat eu să glumesc.

— Am trecut întâmplător pe aici. Am apelat la bunăvoința prietenei mele Sandra, ca să-mi împrumute mașina ei, cu șofer cu tot, deoarece soțul meu a plecat cu câțiva prieteni de club la ferma unuia din ei, pentru a vâna și a juca nesuferitele lor partide de golf. Am dat drumul șoferului și mașinii, se înțelege, eu urmând să rămân peste noapte aici. Scuză-mă că mi-am uitat datoria de gazdă, spuse ridicându-se. Ce preferi, te rog?

— Las la aprecierea ta, spusei eu, revenindu-mi în fire. Că ne tutuiam cred că nu vă mirați. Am făcut acest lucru prin consens, de când ne-am revăzut, dacă vă mai amintiți.

Apăru curând, venind din bucătărie, cu o servantă pe care, în afară de câteva gustări ușoare, erau câteva sticle conținând diferite băuturi și două pahare de cristal.

— Servește-te și, din ce bei tu, toarnă-mi și mie.

M-am executat și am turnat în amândouă paharele din prima sticlă ce mi-a venit la îndemână. I-am oferit un pahar, pe care, după ce l-a ciocnit cu al meu, l-a dus la buze, uitându-se la mine, cu ochii ei mari negri, în care privind aveam impresia că mă pierd ca hipnotizat.

— Cynthia, spusei eu după ce am sorbit din licoarea dătătoare de speranță și forță, sunt dator să-ți motivez prezența mea aici, în apartamentul domnișoarei Massinger. Tatăl ei – am continuat eu, văzând că fermecătoarea mea interlocutoare tace și mă privește cu vag interes – m-a angajat să o apăr de insistențele unor șantajiști. Soțul tău mi-a cerut, plin de îngrijorare pentru tine, să verific dacă în viața ta nu s-a strecurat vreun fapt, eveniment sau individ răuvoitor, care să-i amenințe liniștea căminului. După unele cercetări, urmărind doi indivizi certați cu legea, doi șantajiști ordinari, am ajuns aici, unde, numai în interesul investigațiilor mele, am intrat fără permisiunea ta ori a domnișoarei Massinger. Totuși, sunt în posesia unui mandat legal, în baza căruia pot să fac acest lucru. Te asigur că, în prezent, cauza neliniștii ambelor familii a fost înlăturată.

Vorbisem fără să o privesc. Când am terminat, m-am uitat drept în ochii ei, măriți de mirare sau de spaimă, ori poate de curiozitate.

— Sandra mi-a spus câte ceva; a pomenit chiar și de doi morți. Pesemne că ai asigurat-o că nu o mai paște nici un pericol, din care motiv s-a liniștit, deoarece mi-a mărturisit în seara aceasta, când i-am cerut mașina, că mâine după-amiază pleacă la Reno, unde – conform spuselor ei – va face să explodeze o bombă față de care surata ei atomică este un abecedar pe lângă o enciclopedie.

Nu am întrerupt-o pe Cynthia, deoarece informația pe care mi-o da confirma în cea mai mare măsură concluziile la care ajunsesem.

Una din fotografiile găsite de mine la locuința lui Zest, falsul paralitic, o arăta pe Sandra într-o ipostază echivocă alături de un bărbat ce îmi atrăsese atenția încă de acum două zile, bărbat pe care îl cunoașteți.

Am mai servit un pahar și apoi încă unul, fără să simt nimic decât că începusem să o văd pe Cynthia cu alți ochi; aș spune – dacă nu m-ați socoti un om pierdut – cu ochi păgâni.

— Te uiți la mine, recepționai eu un glas cântat asemănător cu cel al unei sirene, ca un… ca un…, dar hai să mai bem ceva.

Turnai din nou în pahare, de data aceasta un *Bingo* sec. Simțeam nevoia de ceva tare. Ciocnirăm și cutezai să o privesc, fără voia mea, așa cum îmi erau gândurile. Ca tata Noe uitându-se la fiicele sale, când acestea l-au îmbătat, după ce el a evacuat arca la încetarea potopului. Dar Cynthia nu era fiica mea.

Mă uitam la ea – curios, îmi dădeam seama – cu priviri păcătoase de care nu-mi era rușine. Ea se așeză picior peste picior, privindu-mă fix, așa cum un șarpe se uită la victima sa, înainte de a se înfășura în jurul ei. Îi vedeam liniile corpului, ușor estompate, dar cu atât mai vii, prin rochia-i strâmtă ce-i accentua și mai mult curbele perfecte.

Cynthia se ridică, se apropie de mine și mă prinse de umeri. Sub ușoara presiune a mâinilor ei, mă ridicai și ne găsirăm față în față, la o distanță care abia ar fi permis ca între noi să pătrundă o foiță de hârtie.

— *You want to sleep together, don't you*? Adică, pe înțelesul dumneavoastră, mă întreba dacă vroiam să mă

culc cu ea, întrebare pe care o pusese nici ea nu mai știa de câte ori, pe vremea când era stea în diversele localuri de noapte pe care le frecventase în bogata-i existență. Dar acum, în glasul ei puțin răgușit, nu mai era profesionalism, ci patimă adevărată, cel puțin așa îmi plăcea să cred.

Mă luptai cu ultimele scrupule, făcând apel la ceea ce nu mi se topise încă din voința mea proverbială.

— Cynthia, am articulat eu, niciodată nu mă culc cu clientele mele. Este o problemă de etică profesională.

— Prostule, cine spune că vrei să te culci cu mine? Eu vreau să mă culc cu tine, ceea ce nu este același lucru.

Spunând acestea, cu o singură mișcare, rochia ce părea sudată pe ea, îi căzu la picioare și rămase, ea, nu rochia, goală-goluță, așa cum o făcuse mama ei acum nu știu câți ani. Un bikini transparent evidenția ceea ce nimeni aflat într-o asemenea situație nu ar fi dorit să rămână ascuns.

Brațele ei deveniră liane, gura ca o ventuză puse stăpânire pe a mea, în timp ce, în loc să închidă ochii cum fac cele mai multe dintre femei, mă privea flămândă cu pupilele dilatate.

A urmat așa, ca un taifun și o erupție vulcanică îngemănate, de m-am mirat mai târziu cum de lucrurile din dormitor au rămas tefere la locurile lor.

— O cafea și o țigară? răsună într-un târziu glasul ei ca de violoncel. Îl auzeam ca din depărtare, mângâietor ca o briză ce-ți răscolește cele mai tainice gânduri.

După câteva minute, cafeaua îmi fu servită la pat. În acest răstimp, Cynthia intră în dormitor numai o singură dată, oferindu-mi o țigaretă. O dată cu cafeaua îmi servi și un pahar de *Bingo.*

Umbla goală, fără acea falsă pudoare pe care o cunoscusem în săraca mea experiență, naturală ca natura însăși și provocatoare din instinctul de femeie ce se știe dorită și vrea să fie dorită.

Când se întoarse cu spatele la mine, am fost pe punctul de a uita definitiv și irevocabil motivul prezenței mele în acea elegantă locuință. Drept să vă spun, numi mai era gândul decât la priveliștea care îmi încânta ochii.

— Cynthia, am spus eu cu un glas care nu părea să fie al meu.

— Ce e? îmi răspunse ea, întorcând ușor capul spre umila mea persoană.

— Ai cel mai frumos fund pe care l-am văzut, am rostit eu admirativ. Nu-i făceam un compliment, întrucât acesta era purul adevăr.

— Vorbești serios?

— În legătură cu ce? o întărâtai eu. Fără îndoială, îmi făcea plăcere să o tachinez.

— Știi tu, mi-a răspuns, zâmbindu-mi cu subînțeles. Când mi-ai spus că am un fund drăguț.

— Cred și eu… Să nu subestimezi puterea de atracție a fundului tău, orice s-ar întâmpla.

Ea chicoti încântată, făcându-mă să-mi pierd ultima urmă de stăpânire. Nu mai puteam să fac nimic altceva. Chicotitul ei mi-a venit de hac, înnebunindu-mă.

Am golit pe nerăsuflate paharul, am tras două înghițituri bune de cafea și m-am oprit. Avea un gust nedefinit, la care se adăuga acum și mirosul slab de eter. Am simțit-o prăbușindu-se peste mine și din nou eram în centrul unui ciclon, fără busolă, pe valurile răzvrătite ale oceanului. Putea să se prăbușească clădirea peste noi și n-am fi băgat de seamă.

Mi-am revenit într-un târziu, cu o accentuată durere de cap. Nu se făcuse încă ziuă. Am deschis ochii: eram cu fața în sus și priveam în tavan. Brusc mi-am dat seama unde mă găseam, cum ajunsesem acolo și, mai ales, ce se petrecuse până la un moment dat.

Am întins mâna dreaptă și degetele mele au palpat un umăr catifelat, călduț încă. Am răsucit capul. Lângă mine, cu ochii larg deschiși, zăcea moartă Cynthia Blair, fosta stea a strip-tease-ului. Din tâmpla stângă, unde putea fi observată o gaură urâtă, roșie, se scurgea încă sângele, ce e drept, acum vâscos.

Am simțit cum mi se face părul măciucă. Am sărit ca ars și am început să mă îmbrac, cu viteza pompierilor aflați în stare de alarmă. Eram gata, când se auzi un scrâșnet și ușa de la intrare zbură din balamale. Era dreptul lor, din care motiv nu i-am întrebat ce căutau acolo. Printre ei se afla amicul meu Hunter, înecat în osânză, detectivul hotelului. Se mișca cu grația unei balene într-un acvariu și cu iuțeala unui melc aflat la o cursă contra-cronometru. De asemenea, am avut bucuria să-l revăd pe vechiul meu „prieten” de la Poliția districtuală, sergentul Fawner, cu care avusesem nu de puține ori unele discuții ce depășiseră nota obișnuitului.

— Acesta este, strigă cu glas piţigăiat detectivul hotelului, indicându-mă cu unul dintre degetele lui boante, îngălbenite de nicotină. Mi-a arătat o hârtie din care se înţelegea că este îndreptăţit să facă o descindere în acest apartament. Nimeni nu a intrat aici, în afară de el, mai spuse şi se lăsă să cadă epuizat de atâta efort pe un scaun, care gemu, dar spre lauda lui, nu se frânse sub povară.

Ce a urmat nu am memorat exact, nu mă puteam concentra, parcă fusesem drogat; şi de fapt am fost, s-a constatat pe urmă.

Fotografi şi tehnicieni de la Poliţia districtuală îşi făceau meseria şi cu toată mahmureala mea îmi dădeam seama că ştiau să şi-o facă.

— Aşadar, Tempest, fiule, mi se adresă sergentul Fawner, de ce ţi-a fost teamă nu ai scăpat. Ai ajuns în mâinile noastre şi vei merge acolo unde îţi este locul de drept şi pe merit.

Îmi dădeam seama că nu mergea totul cum trebuie, ca la carte, dar fiecare cu metodele lui, aşa că mă lăsai în voia valurilor. Nu este o figură de stil, chiar simţeam cum, cu adevărat, eram purtat de valuri, când încolo, când încoace.

— Acum să rezumăm, fiule, continuă sergentul Fawner, cu o neascunsă satisfacţie. Ai fost găsit în aceeaşi încăpere cu o femeie goală, asasinată cu un glonţ de revolver. Arma îţi aparţine, ai recunoscut-o mai înainte. (În ceea ce mă priveşte, nu îmi aminteam şi pace.) Poartă, fără îndoială, amprentele tale. Victima este, cum o demonstrează actele din poşetă, o doamnă din lumea mare, nu este nevoie să o numim aici. Întrebarea este, şi va trebui să răspunzi de vrei ori de nu vrei, DE CE AI UCIS-O?

Îmi mai venisem în fire, măcar atât cât să-mi dau seama că era în joc capul meu şi nu al sergentului Fawner, de pildă.

— Dacă spun că nu am omorât-o, aţi leşina de râs, pentru că oricum aparenţele sunt împotriva mea. Că sunt copleşit de această întâmplare, că este vorba de un complot urzit împotriva mea, menit nu numai să mă compromită, ci să mă ducă la scaunul electric, cred că nu-mi va fi greu să demonstrez. Declar de la bun început că nu voi răspunde la nici o întrebare, indiferent dacă am sau nu avocat şi indiferent ce mă va sfătui acesta, în cazul în

care veți numi unul din oficiu. Este dreptul meu să cer să am o convorbire telefonică… Nu, nu vă temeți, nu cu președintele S.U.A., ci cu un prieten bun și, într-un fel, superiorul dumitale, Fawner.

— Să nu umbli cu fofârlica, Tempest! Te știu uns cu toate alifiile și, deși totul este împotriva ta, ca să nu spui că nu suntem umani și că nu-ți dăm o șansă, uite, poftim telefonul. Condiționez numai ca subsemnatul să asculte această convorbire, ca nu cumva, vulpe bătrână, să strecori ceva ce ne va băga bețe în roate în activitatea noastră.

Am acceptat, firește, puteam să fac altceva? Așa că am ridicat telefonul din furcă și, după ce am văzut prin ușa deschisă că sergentul Fawner ridică celălalt aparat, am format un număr. Imediat, ca întotdeauna, vocea prietenului meu s-a auzit distinctă, marcată de o indiferență totală, ca și când el nu ar fi dat nici doi bani pe ceea ce auzea și nici pe cel care îi vorbea.

— Ce-i bătrâne? întrebă el după ce mă prezentai. De ce mă scoli la o asemenea oră și de ce mă suni acasă?

— Am făcut-o lată, mister Cunning – numele lui conspirativ –, răspunsei protocolar, ca și când nu ne-am fi numărat amândoi cucuiele după antrenamentele de box și karate. După părerea sergentului Fawner de la Poliția districtuală mă paște scaunul electric… Da, desigur, te mai îndoiești, sunt nevinovat sută la sută. Numai unor împrejurări potrivnice le datorez situația de neinvidiat în care mă găsesc. S.O.S.!

— Maimuțoiule, dă-mi-l la telefon pe sergentul Fawner!

Nu știu ce au vorbit, că nu am mai ascultat, simțeam că mă părăsesc puterile. Cu mare greutate m-am lăsat, mai mult am căzut, pe un scaun și am închis ochii.

Am dormit, am leșinat? Nu știu. Mi-am venit în fire când m-a scuturat Fawner. Ținea în mână o hârtie cu vreo trei peceți și o semnătură indescifrabilă, în fața căreia se închinară cu toții.

— FBI ne face cunoscut prin acest act că a preluat cazul tău, că trebuie să ne purtăm cu tine ca și cu un ou, nu cumva să-ți spargi dovleacul coborând scările sau să îți scrântești cataligele la trecerea pragului. Au trimis, pentru mai multă siguranță – a ta, firește – limuzina lor de lux, ca să ai tot confortul. Nu-ți zic la revedere, ci adio, și-mi pare rău că șeful și cu mine nu te-am putut găzdui

în vastele noastre apartamente măcar o noapte. Umflați-l! Ordonă el.

Și m-au umflat, ca să folosesc expresia plastică, de largă circulație prin încăperile sau pe culoarele Poliției districtuale, unde se învârt făcându-se că au treabă malaci de tot felul, în ținută civilă sau în uniformă, dornici de a stârni admirația oamenilor cinstiți, inclusiv prin limbajul lor cult, elevat.

Se înțelege că mai întâi m-a văzut un medic, care mi-a administrat niște otrăvuri ce m-au pus rapid pe picioare. Apoi am stat până la ziuă la taifas cu prietenul meu, punându-l la curent cu toate amănuntele cazului la care lucram. În final, am conturat un plan de acțiune, dragul meu amic asigurându-mă că în ceea ce-l privește va lua măsurile necesare pentru a preîntâmpina un eventual eșec.

Desigur, m-a lăsat liber; mi-a înmânat cu un zâmbet de care numai el era în stare o copie după ordinul de punere în libertate, originalul urmând să fie trimis în dimineața aceea căpitanului Reed, la Poliția districtuală.

M-am dus acasă să mă culc și, în afară de surpriza ulterioară a unui somn fără vise, am avut una chiar la sosirea în apartament. Totul era răscolit, de parcă ar fi trecut pe acolo o ceată de nebuni furioși, scăpată de la un azil de alienați, firește.

Știam de ce au scotocit și nu m-am apucat să caut să văd dacă au găsit ceva, din simplul motiv că obiectul căutării lor febrile se afla depus în cutia mea de la oficiul poștal din Newark Street. Fără să pun nimic la loc, m-am culcat și am adormit imediat.

13.

Când m-am trezit erau orele prânzului, judecând după semnalele pe care mi le expedia neîncetat stomacul. Am luat la nimereală ceva din frigider și o cutie de bere, pe care am dat-o pe gât înainte de a începe să mănânc. După ce am servit masa ca un pompier între două incendii, am mai sacrificat o cutie de bere, pe care am trimis-o după cealaltă, așa, pentru echilibru. Remontat într-o anumită măsură, am început să gândesc cu repeziciune. Nu avea nici un sens să-i telefonez domnului Maltopoulos. Eram sigur că onorabila instituție care mă scosese din mâinile copoilor de la Poliția districtuală îi adusese la cunoștință, cu toate menajamentele de rigoare, tragicul deces al soției sale. Conform versiunii oficiale, de care eu nu eram străin, Cynthia Blair murise asasinată de unul sau mai mulți necunoscuți în apartamentul din oraș al prietenei sale, Sandra Massinger, cercetările aflându-se în curs de desfășurare. Domnul Nick Tempest, adică eu, a fost găsit în nesimțire în camera de zi a apartamentului în cauză, unde venise pentru unele cercetări. Pentru mai multă siguranță, domnul Tempest a fost internat în spitalul nostru și nu poate fi vizitat.

Se prezentau încă o dată condoleanțe, iar nefericitul văduv era invitat la morgă pentru identificarea cadavrului, după care avea permisiunea să ridice corpul defunctei.

Telefonic, m-am anunțat domnului Massinger, solicitându-i o întâlnire; a fost imediat de acord, spunându-mi că, dacă nu sunam eu, m-ar fi invitat el, deoarece s-au petrecut evenimente neprevăzute, situația impunând prezența mea.

Știam despre ce este vorba. Domnul Massinger, fiica sa și Ron Collins au fost desigur vizitați de un inspector FBI, care le-a pus diferite întrebări în legătură cu uciderea Cynthiei Maltopoulos.

Am luat dintr-un sertar un revolver, pe care l-am băgat în buzunar. Pe celălalt – de serviciu, ca să spun așa – îl aveam la locul lui, în ham.

Am trecut pe Newark Street, am intrat la poștă și am scos din cutia pe care o închiriasem patru plicuri ce conțineau clișeele și fotografiile făcute de Zest, falsul

paralitic, pe care, dacă vă amintiți, le-am confiscat din laboratorul acestuia.

Am ajuns peste trei sferturi de oră la vila *Sky-Blue,* unde eram așteptat de către domnul Massinger. Era singur, în bibliotecă, fumând nervos o havană. Mi-a oferit și mie una, pe care am refuzat-o, dar am acceptat una din țigaretele sale.

— Ce ne aduci nou, prietene? începu gazda și cuvântul prieten m-a uns la inimă, întrucât cei care îmi spun astfel nu se prea îmbulzesc. Cred că din timiditate, ori poate că meseria mea le creează complexe.

— Noutățile oficiale le cunoașteți, domnule Massinger. Am venit să vă spun ceea ce nu știți, dar înainte aș vrea să cunosc dacă domnișoara Sandra și domnul Collins sunt acasă.

— Nu cred să fi plecat undeva. Cu Ron am vorbit acum zece minute. Sandra este, cred, în apartamentul ei. Știu că nu este plecată. A dat ordin șoferului să pregătească mașina pentru orele 18. Știu acest lucru chiar de la șofer, care îmi spune totdeauna, cel puțin așa cred, ce deplasări face cu Sandra. De data aceasta nu a putut să-mi spună unde vor pleca, dar a accentuat că fiica mea a stăruit ca rezervorul să fie plin.

— Domnule Massinger, înainte de a trece la treburile noastre, nu ați vrea să-i convocați în sala de tir pe toți participanții la disputele noastre sportive de până acum?

— Nu te întreb în ce scop; fără îndoială, ai motivele dumitale, excluzându-le pe cele sportive.

Spunând acestea, domnul Massinger ridică telefonul din furcă și invită mica noastră societate sportivă să fie prezentă peste cinci minute la standul de tir.

Noi ne-am dus direct acolo și, după scurgerea timpului precizat, sosiră în ordine Ron Collins, Sandra și, în sfârșit, Leslie Cowper, șoferul.

Dacă cineva era mirat că mă vede acolo, nu arăta nici prin vreun gest de surpriză, nici prin vreun comentariu, fie el cât de succint.

Fără prea multe vorbe, am purces la tragerea la sorți. De data aceasta am „aranjat-o” eu, astfel încât să fiu ultimul care să intre în posesia revolverului-surpriză.

Rezultatele au fost cu totul diferite față de probele anterioare. Cel mai bun mi-a aparținut, poate și datorită faptului că nu mai aveam de ce să mă prefac. După mine

s-a clasat mister Massinger, urmat de Ron Collins. Ultimii au fost Sandra Massinger și Leslie Cowper.

Și de această dată am constatat aceleași ciudățenii în ceea ce privește revolverul cu pricina.

Mă simt obligat să vă fac o mărturisire. După ce am tras ultimul cu revolverul ce-mi atrăsese atenția încă de la prima întrecere provocată nu de mine, cred că vă amintiți, mi l-am însușit fără scrupule, înlocuindu-l cu cel adus de acasă în buzunarul hainei.

Totul a fost extrem de simplu. Am așa câteodată o iuțeală de mână de mă mir și eu de unde îmi vine. Moștenisem vreun străbun sau era rezultatul deselor mele exerciții menite să-mi mențină în formă această iuțeală. Oricum, obiceiul s-a dovedit și de această dată salutar, ca și în unele mici răfuieli cu cei certați cu legea – gangsteri, ori simpli borfași sau măsluitori de cărți.

Micul nostru grup tocmai era gata să se împrăștie, când cu un gest i-am oprit pe cei care intenționau să părăsească standul de tir.

— Mister Massinger, domnișoară și dumneavoastră domnilor, v-aș ruga să mai rămâneți câteva minute, pentru a vă face unele comunicări de cea mai mare importanță.

În glasu-mi am descoperit, nu degeaba eram detectiv, un ușor tremur de emoție.

— Dacă nu ne va răpi mult timp comunicarea dumitale, propun să rămânem. Și așa, se pare, nu avem de ales, spuse Sandra Massinger, oprindu-se lângă ușă și luând mâna de pe clanță.

Șoferul era lângă ea.

— Deși nu îmi convine, deoarece am niște acte urgente de rezolvat, nu am încotro și sunt de acord, rosti Ron Collins, vizibil nervos.

— Dacă domnul Tempest nu ne anunță sfârșitul lumii, propun să îi dăm ascultare. Păcat că nu avem aici confortul cerut de o asemenea reuniune, vorbise calm ca întotdeauna, domnul Massinger.

— Nu voi anunța sfârșitul lumii, ci numai sfârșitul misiunii mele, care – după părerea mea – va înceta de îndată ce voi termina ceea ce doresc să vă spun. Am fost angajat să aflu pricina necazurilor pe care le avea fiica domnului Massinger. O știam din vedere de mai multă vreme, întâlnind-o cu totul întâmplător în unul dintre localurile pe care le frecventează sau admirându-i

imaginea reprodusă de unele ziare sau reviste care o înconjoară cu toată atenția, dar acest aspect nu a prezentat o importanță prea mare pentru ceea ce a urmat. Fără să vreau, am început investigațiile îndată ce am cunoscut-o personal, în barul lui Fred Device, înainte ca angajamentul meu să fi intrat în vigoare. Prin intermediul unui pârlit de „amic", Ken Snag, am dat de urmele lui Charley Webster, individul care o șantaja pe domnișoara Sandra. Sosit la locuința acestuia, am avut surpriza să-l găsesc mort, împușcat în cap. M-am grăbit să plec, deoarece asasinul, văzând că îmi fac simțită prezența, a anunțat poliția. Am avut totuși timpul necesar să iau din sertarul unei mese un mic magnetofon. După ce poliția a plecat, iar apartamentul celui omorât – căci despre un asasinat era vorba – a fost sigilat, m-am furișat în locuință prin fereastra care despărțea balconul de una dintre încăperi, fereastră care întâmplător sau nu rămăsese deschisă. Nu am sesizat nimic demn de a fi semnalat, dar la plecare, când am refăcut drumul în sens invers, am găsit, la piciorul scării, un tub gol de cartuș, pe care l-am luat cu mine. Se pare că, atunci când a coborât, asasinul l-a avut în posesia sa, dar l-a pierdut. Acasă, firește, am fotografiat amprentele de pe tubul gol. La derularea benzii de magnetofon, am avut surpriza să constat că, înainte de a fi ucis, Webster avusese o convorbire, în camera în care a fost ajutat să-și dea obștescul sfârșit, cu un anume Zest, Victor Zest, cunoscut ca șantajist notoriu. După ce am trecut pe la dumneavoastră, în urma înțelegerii încheiate prin intermediul telefonului, prilej cu care am finalizat angajamentul meu care mă obliga să pun capăt activității șantajiștilor, am avut nefericirea, spre regretul meu, să o supăr pe miss Sandra.

— Ai făcut o grosolănie incalificabilă, interveni cu răceală, plină de dispreț, Sandra Massinger. Te-am urât atunci de moarte și nici acum nu te iert domnule care îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Sandra, ce-i cu tine? întrebă tatăl ei, fără să ridice tonul, afișând totuși poza unui om indignat. Vei cere scuze imediat acestui domn!

— Îmi cer scuze, domnule Tempest, ca să-l ascult pe tata. Sper că asta nu mă angajează cu nimic față de dumneata, mai adăugă ea.

— Seara, reluai șirul relatării mele, fără să dau atenție celor rostite de miss Massinger, l-am vizitat pe

bătrânul șantajist. Am avut surpriza să-l găsesc asasinat cu un foc de revolver. Am percheziționat încăperea, sesizând doar faptul că asasinul lucrase cu mănuși, deoarece eventualele amprente digitale lipseau. Am plecat după ce am luat cu mine toate clișeele și fotografiile, care – după părerea mea – constituiseră obiectul șantajului. Aș fi putut veni cu toate acestea aici, afirmând că domnișoara Sandra nu mai are de ce să se teamă. Nu am putut să procedez astfel, deoarece am fost împiedicat de asasinul celor doi, care însă nu avea nici o legătură cu autorul sau autorii șantajului. Urmărindu-mă, asasinul m-a văzut intrând în apartamentul dumneavoastră, domnișoară, unde voiam să fac unele cercetări, apartament care constituia oaza în care vă petreceați timpul când nu erați la vilă.

Pe fața Sandrei Massinger nu se putea citi nimic din ceea ce gândea sau poate ce simțea în acele momente deloc favorabile. Nu spunea nimic, sta ca împietrită, privindu-mă ca pe un stâlp proaspăt vopsit, de care trebuie să te ferești, pentru a nu te murdări.

— În timpul cercetărilor, reluai cu un ton egal, am fost surprins de doamna Maltopoulos, care venise și ea aici, gândindu-se probabil la momentele de relaxare pe care le petreceați împreună. Spunând aceste vorbe, am riscat o privire dojenitoare aruncată spre domnișoara Massinger. Cred că m-a înțeles, deși nu lăsa să se vadă, sau poate că era o simplă părere.

— Pe scurt, doamna Maltopoulos a fost ucisă cu un glonte de revolver, iar eu, ajuns inofensiv înainte de asasinarea ei, nu am avut posibilitatea să intervin. Autorul omorului nutrea nădejdea ca, odată crima descoperită, eu să fiu acuzat de moartea doamnei Maltopoulos, deoarece revolverul cu care se trăsese un singur foc îmi aparținea. Dar deși avea același calibru cu cel al armei folosite până atunci de două ori, nu revolverul meu constituia arma crimei. Cartușul care fusese tras cu revolverul meu găurise niște rufe murdare și, împreună cu acestea, se găsea ascuns în crematoriul apartamentului, unde asasinul nu mai avusese timpul necesar să aprindă focul. A fost scos de acolo de un amic de-al meu de la FBI și constituie unul din motivele pentru care nu am fost acuzat de omucidere.

— Știți cine este asasinul? întrebă cu o voce, de data aceasta gâtuită de emoție, domnul Massinger.

— Și, mai ales, aveți vreo probă împotriva lui? întrebă cu un ton indiferent șoferul.

M-am mulțumit să ridic din umeri. Am simțit că trebuie să țin o parte din cărți mai aproape de mine. Dacă urma să fiu nevoit să-l strâng cu ușa în legătură cu anumite lucruri despre care nu ar fi dorit să vorbească, preferam s-o fac de unul singur. Nu mă încânta deloc gândul ca domnul Massinger sau distinsul său secretar să privească peste umărul meu în timp ce-o făceam. Era posibil să li se pară că îl strângeam prea tare. Pe de altă parte, nu voiam să las în seama altora strânsul cu ușa. Era posibil să mi se pară că respectivii nu strâng îndeajuns de tare. Și, în orice caz, șoferul ar fi discutat cu mine mai ușor – speram eu – decât ar fi făcut-o cu un polițist înfuriat, lipsit de maniere. În ceea ce privește acest ultim aspect, maniere și bunăvoință aveam din abundență, fiind posibil chiar să dăruiesc din ele cuiva aflat în criză. Cu răbdarea stăteam mai rău, dar nu era un lucru pe care să nu-l pot corecta. Așa încât, am continuat:

— Să mă ierte domnișoara Sandra, dar sub influența ei, asasinul – nutrindu-i o dragoste oarbă, de sclav aflat totdeauna pe urmele sale – a intenționat să o protejeze, să înlăture pe acei care într-un fel sau altul i-ar fi amenințat liniștea și onoarea. Așa se face că l-a ucis pe Charles Webster, apoi pe Victor Zest și nu s-ar fi putut opri aici. Dar ura pe care mi-o purta miss Sandra, dintr-un motiv care o pune în situația delicată…

— Spune mai bine că am vrut să mă culc cu tine și m-ai refuzat, mă completă furioasă femeia.

— Miss Sandra, continuai ca și cum nu aș fi auzit intervenția ei, l-ați determinat pe asasin să mă pună într-o situație fără ieșire, menită să mă ducă direct la scaunul electric. Pentru a-mi rezerva acest sfârșit, l-ați determinat să o ucidă și pe prietena dumneavoastră, urmând ca acuzația de asasinat să-mi fie adusă mie.

— Cum puteți dovedi cine este asasinul? întrebă Ron Collins.

— Ați putea să ne spuneți, domnule secretar, răspunsei la întrebare tot printr-o întrebare, ce căutați într-o anumită seară, la o anumită oră, într-un anumit bloc în care, în jurul acelei ore, s-a produs un asasinat?

— Cum de m-ați văzut?

Întrebarea înlătură orice dubiu, era o recunoaștere.

— Cum de m-ați văzut, repet?

— Pentru că nu v-ați ferit și pentru că interese care nu vă privesc mă obligau să fiu acolo la ora respectivă. V-am răspuns și vă rog să apreciați că acum eu sunt cel care întreabă, iar dumneavoastră trebuie să răspundeți cu toată sinceritatea.

— Îmi permit să nu răspund la întrebarea pe care anticipez că mi-o veți pune. Legea îmi dă acest drept, nu credeți?

— De scutul legii beneficiază orice cetățean. Dar nu vă voi chestiona. Sunt pe deplin lămurit acum. Am dat un telefon unde trebuia și vă cunosc taina. Este adevărat, uneori dragostea – fie ea chiar împărtășită – pretinde să fie ajutată material. Cunoșteați că există un testament și ați vrut să fiți sigur ce riscați să pierdeți sau să câștigați. Nu ați primit informațiile pe care le doreați, cu toate că în schimbul lor ați oferit o sumă apreciabilă. Sunt în posesia declarației persoanei pe care ați avut imprudența să o testați.

— Să trag concluzia că voi fi arestat?

— Concluziile le voi trage eu peste câteva momente. Nu vă grăbiți. Vă cer, nu spun vă rog, să rămâneți la dispoziția celor care au căderea să hotărască în cazul pe care l-am anchetat.

Secretarul se înclină tăcut și făcu, aparent fără intenție, un pas spre ușă. A crezut că nu observ această manevră.

— M-ați întrebat cum pot dovedi cine este asasinul, nu-i așa, mister Collins? Și fără să aștept confirmarea, continuai. Acum mi se pare foarte simplu. Vă amintiți că am intrat în posesia unui cartuș gol de pe care am prelevat amprentele. Am găsit amprente asemănătoare și pe câteva dintre fotografiile luate din laboratorul lui Zest.

— Numai atât?

Întrebarea fusese formulată de șoferul familiei Massinger pe un ton neutru, părând cu totul dezinteresată.

— Le vom lua și de pe degetele asasinului, l-am liniștit eu. Mai știu că asasinul, după un obicei împământenit printre unii criminali sau aventurieri, sapă pe patul revolverului câte o crestătură pentru fiecare victimă pe care o face. La prima noastră întrecere de tir, după moartea lui Webster, am remarcat o asemenea crestătură pe un revolver cu care am tras. Mi-am spus că era o simplă întâmplare. A doua oară când am participat la ineditul dumneavoastră concurs, am observat o nouă

crestătură. Astăzi, după cum veți vedea, apare pe revolver o a treia crestătură. Vă rog să vă convingeți domnule Massinger, mai spusei, scoțând arma pe care am prezentat-o gazdei. Observați aici toate cele trei crestături, ultima marcând asasinarea doamnei Maltopoulos.

— Atunci cine este asasinul? întrebă uluit, pentru prima oară de când îl cunoșteam, domnul Massinger.

— Este în fața noastră, am răspuns întorcându-mă spre ușă. Sus mâinile, Leslie Cowper! strigai, ducând mâna spre revolver.

Nu am terminat bine somația și nici nu am finalizat gestul, că șoferul, mai iute decât mine, își scoase propria-i armă și trase în direcția mea, în timp ce restul asistenței preferă să ia contact cu podeaua.

Nu am crezut niciodată în noroc. De altfel, nici nu am avut motive. Nu m-am bazat niciodată pe noroc fiindcă nu a fost cazul. Dar acum fusesem norocos în stil mare. Ani de ghinioane și necazuri erau șterși dintr-o dată, datorită inspirației mele de moment. Ca urmare, se înțelege, nu am căzut.

Motivul era simplu: încă de acasă – am uitat să vă spun – încărcasem cu gloanțe oarbe revolverul meu de rezervă (cel aflat în buzunarul hainei) și cu el înlocuisem, după ultima tragere, cum bine știți, arma ucigașă a șoferului.

Nu am mai apucat să mă arunc asupra criminalului, întrucât ușa larg deschisă de Sandra îl lăsă să scape, după el strecurându-se în mare grabă și femeia. Un scrâșnet de broască și ne trezirăm sechestrați în standul de tir. În curând, zgomotul unui motor ne vesti că fugarii se îndepărtau cu mașina.

Până să forțez ușa cu credinciosul meu șperaclu, s-a scurs un timp suficient pentru ca fugarii să se îndepărteze. În grabă, din biroul domnului Massinger, am dat un telefon, descriind succint ce se întâmplase și solicitând sprijinul. Am primit asigurări că echipajele vor fi la datorie pe traseul pe care-l cunoșteam eu și cei la care apelasem, dar poate nu și dumneavoastră, stimații mei prieteni și, îndrăznesc să spun, prietene.

Domnișoara Massinger și Cowper se duceau la Reno, localitate cunoscută pentru ușurința cu care dezlega și încheia căsătoriile. Știam acest lucru din discuția

purtată cu răposata regină a strip-tease-ului, Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie, înainte de a fi ucisă.

Am pornit mașina și, ca urmărit de diavol sau de agenții de la Poliția districtuală, ceea ce era cam același lucru, m-am îndreptat spre direcția cunoscută.

La ieșirea din oraș, i-am zărit. Mașina albastră a Sandrei apăru la vreo două sute de metri înaintea mea. Mergea cam cu vreo 120 km pe oră, viteză la care, datorită rezervelor de cai putere ai motorului mașinii mele, nu îmi puteau scăpa.

Încet-încet, începui să mă apropii de ei, deși șoseaua urca o pantă ce o ridica la circa 100 de metri față de nivelul râului, într-un ținut de unde începea, curiozitate a naturii, o denivelare abruptă, care parcă creștea din apă.

Începui să aud – la o intersecție cu un drum secundar – sirenele mașinilor poliției, iar în spate mă urmau, vedeam prin oglindă, două mașini ale FBI.

În curând fugarii nu vor mai avea de ales. În față, la câțiva kilometri, se întindea podul Lancelot care traversa râul, unde știam că drumul era blocat de poliție, conform planului pus la punct împreună cu prietenul meu.

Înainte cu 150 de metri de a se înscrie pe pod, șoseaua făcea o curbă pronunțată, ce obliga șoferii să reducă simțitor viteza.

Mai erau aproape 50 de metri și aș fi ajuns mașina fugarilor, când aceasta, parcă prinzând aripi, oscilă puțin pe direcție, apoi se înscrise în curbă cu maximum de viteză.

Automobilul tăie curba cam la jumătate, ieși de pe axul șoselei și plonjă în gol. Pluti parcă timp de câteva secunde, după care se prăbuși.

Am oprit lângă locul accidentului și m-am repezit pe povârniș. Ajuns la locul impactului, am rămas împietrit. Un maldăr de fierăraie era tot ceea ce rămăsese din elegantul autovehicul. Îngrozit, am privit în jurul meu.

Alături de rămășițele de tablă îndoită, zăcea Sandra Massinger. Nu mai avea nevoie de nici un ajutor. Sufletul, ca și corpul ei zbuciumat de patimi mistuitoare, își găsise liniștea. Era zdrobită toată, cu excepția feței, care, curios, nu suferise nici o vătămare exterioară. Pentru prima dată, în ochii ei larg deschiși, viorii, am putut citi liniștea cerului senin.

Pe Leslie Cowper l-am găsit mai departe. Încă nu murise, dar își trăia ultimele clipe.

— M-a sărutat la intrarea în curbă, gemu el și cu un fior înțepeni.

Mașinile poliției se auzeau din ce în ce mai aproape.

ALEX MIHALCEA

otrăvuri blonde

Alex Mihalcea […] *știe la perfecție rețeta după care se construiește un* thriller, *ceea ce dovedește o frecventare asiduă a marilor maeștri care au ilustrat cu brio acest tip de literatură* […] *A simțit probabil nevoia să coboare și el în arenă, pentru a propune o variantă la narațiunile pe care le-a citit și, cu siguranță, le-a admirat.*

Nick Tempest (eroul lui Alex Mihalcea – n.n.) […] *e simpatic, volubil, uneori mișțocar, băgăreț, consumator de băuturi mai mult sau mai puțin rafinate, și, evident, de femei. Atunci când nu bea sau nu curtează vreo frumoasă, are timp și pentru instigații.*

George Arion, „Jurnalul național”

Doi șantajiști, dintre care unul imobilizat în cărucior, sunt omorâți în împrejurări ciudate, fiecare la propriul său domiciliu Obiectul șantajului pe care aceștia îl practicau: relațiile de o natură ceva mai specială, nefirească, dintre două frumoase femei din înalta societate, Nick Tempest, detectiv particular cu un șarm aparte, intră în acțiune, încercând să soluționeze acest nou caz, cu vădite conotații sexuale. Ancheta pe care o întreprinde, uneori folosind procedee mai puțin ortodoxe, îl duce în preajma unor persoane dubioase: informatori, escroci de tot felul, prostituate, criminali, dar și milionari sau deconcertante femei fatale. Finalul este neașteptat, iar suspansul – bine dozat – este potențat de întrebări și incertitudini specifice unei lumi în care adevărul nu este altceva decât cea mai credibilă dintre minciuni.

ISBN 978-973-624-720-0

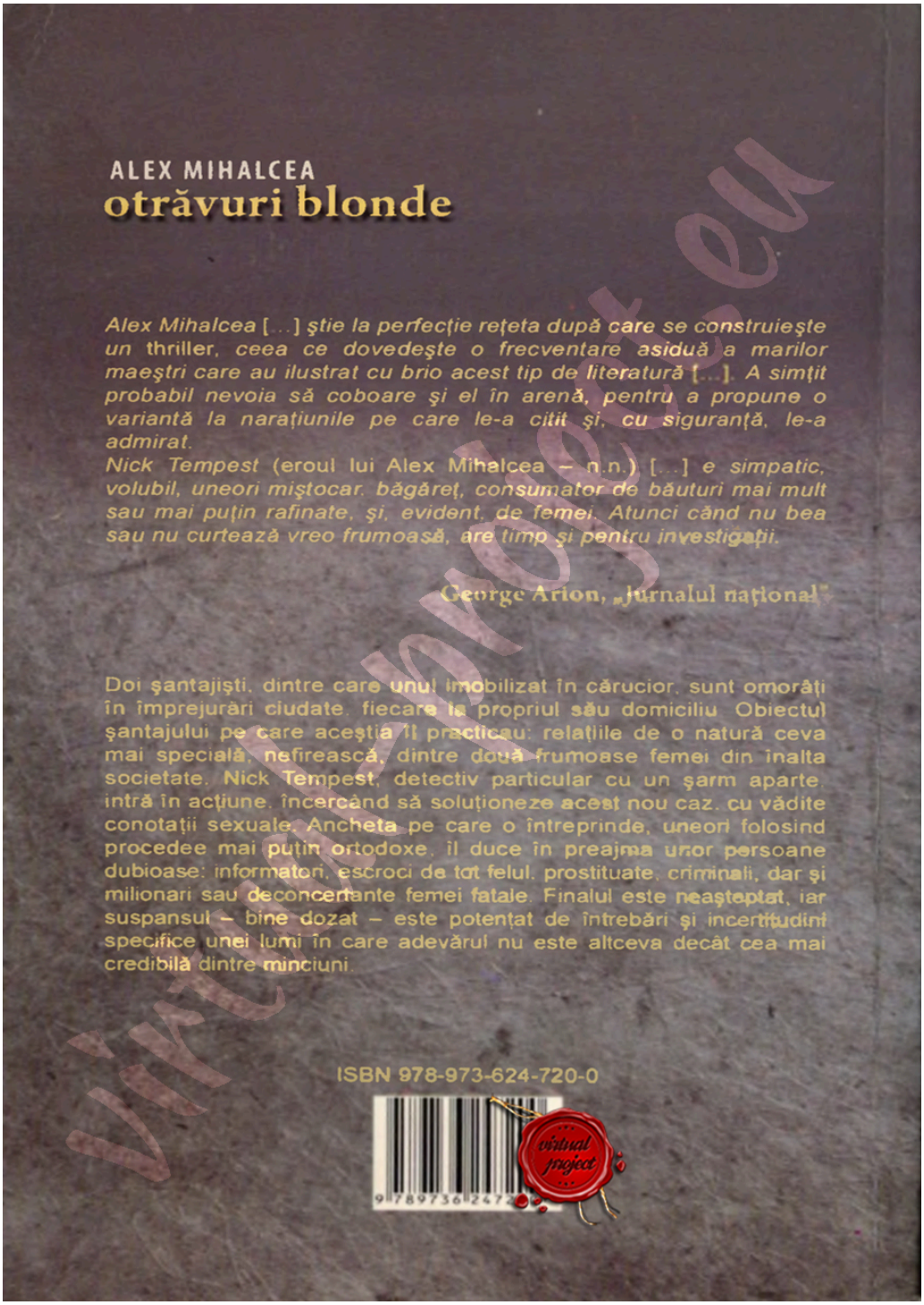
ALEX MIHALCEA
otrăvuri blonde
Alex Mihalcea [...] ştie la perfecţie reţeta după care se construieşte un thriller, ceea ce dovedeşte o frecventare asiduă a marilor maeştri care au ilustrat cu brio acest tip de literatură [...]. A simţit probabil nevoia să coboare şi el în arenă, pentru a propune o variantă la naraţiunile pe care le-a citit şi, cu siguranţă, le-a admirat.
Nick Tempest (eroul lui Alex Mihalcea – n.n.) [...] e simpatic, volubil, uneori mistocar, băgăreţ, consumator de băuturi mai mult sau mai puţin rafinate, şi, evident, de femei. Atunci când nu bea sau nu curtează vreo frumoasă, are timp şi pentru investigaţii.
George Arion, „Jurnalul naţional"
Doi şantajişti, dintre care unul imobilizat în cărucior, sunt omoraţi în împrejurări ciudate, fiecare la propriul său domiciliu. Obiectul şantajului pe care aceştia îl practicau: relaţiile de o natură ceva mai specială, nefirească, dintre două frumoase femei din înalta societate. Nick Tempest, detectiv particular cu un şarm aparte, intră în acţiune, încercând să soluţioneze acest nou caz, cu vădite conotaţii sexuale. Ancheta pe care o întreprinde, uneori folosind procedee mai puţin ortodoxe, îl duce în preajma unor persoane dubioase: informatori, escroci de tot felul, prostituate, criminali, dar şi milionari sau deconcertante femei fatale. Finalul este neaşteptat, iar suspansul – bine dozat – este potenţat de întrebări şi incertitudini specifice unei lumi în care adevărul nu este altceva decât cea mai credibilă dintre minciuni.
ISBN 978-973-624-720-0
virtual project

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.

Table of Contents

1. 6
2. 19
3. 33
4. 43
5. 55
6. 63
7. 71
8. 87
9. 94
10. 100
11. 106
12. 119
13. 131